

REALITATEA
ILUSTRATA

Botezul fiului lui Petrache Lupu

Săptămâna trecută a avut loc la Maglavit în prezența a 10.000 pelerini, botezul fiului lui Petrache Lupu. Ceremonia s'a desfășurat pe locul unde Petrache Lupu a avut vedenia. Mulțimea a asistat în majoritate îngenunchiată. Un sobor de preoți, în frunte cu episcopul Vartolomeu al Râmnicului a oficiat în fața capelei o slujbă religioasă. Suveranul, care a acceptat să boteze copilul lui Petrache Lupu, a fost reprezentat prin dl. general Sichitiu, comandantul Corpului I Armată. După ceremonie, d. general Sichitiu a înmănat lui Petrache Lupu, suma de 15.000 lei, pe care Suveranul i-a dăruit-o, pentru a-i sluji la educația copilului.

Fotografiile noastre înfățișează: 1) Episcopul Vartolomeu oficiând slujba religioasă la botezul lui Mihai, fiul lui Petrache Lupu.

3) Ciobanul Petrache Lupu cu soția lui și cu noul născut.

4) Mihai, copilul lui Petrache Lupu.

5) Copilul lui Petrache Lupu și fetițele preotului Hăgiu Gr. D. Crucianu, primii copii din România botezați cu apă din râul Iordanului.

E greu păcatul, dar suferința e alinată, după o rugăciune fierbinte, rostită în șoaptă la picioarele unei troițe din Maglavit.

DINȚII URĂȚI ȘI PĂTAȚI POT DEVENI ATRĂGĂTORI

Dacă dinții Dv. se decolorează și se cariază lesne antiseptizați cu Kolynos și vor redeveni atrăgători. Petele și caria sunt cauzate de germenii bucali, pe cari Kolynos îi distruge definitiv, curățind repede dinții. Numai un cm. de cremă Kolynos pe o periuță uscată, și în curând dinții Dv. vor căpăta albeața și strălucirea care mărește frumusețea zâmbetului Dv. Cumpărați tubul mare — e mai convenabil.

KOLYNOS
CREMA DENTARĂ

Imagini sportive

**OLIMPIADA DIN 1940 SE VA
DESFĂȘURA LA TOKIO.**

Fotografiile noastre (1) înfățișează planurile locurilor unde se va desfășura în 1940 olimpiada din Tokio. Sus: marele stadion olimpic, care va putea cuprinde 120.000 spectatori; jos: Basinul de înot, unde vor putea lua loc 30.000 spectatori.

**EUROPA A CĂȘTIGAT
CONCURSUL MONDIAL DE
INNOT FEMININ**

La încheierea celei de a 11-a olimpiade, a avut loc la Berlin concursul mondial de înot, între reprezentativele feminine, ale Europei și Americii. Concursul a fost câștigat pentru prima oară de reprezentantele Europei, (Două germane și două olandeze)

Pe coperta noastră:

MARGARETA MARIAN

Vedetă a teatrului Alhambra
Excelsior

Este o muncă îndoită

să legeni copilul cu o mână și cu alta să gonesti muștele ce-i turbură somnul. Muștele se vor reîntoarce mereu, sâcâind și exasperând copilul! Nu există decât un singur mijloc eficace pentru a scăpa de ele: uci-deți muștele pulverizând prin casă cu

FLY-TOX

Şeful escadrilei de bombardament din Barcelona, Santini, primeşte aviatorii puşi sub ordinele sale.

Statul major al rebelilor spanioli.

CUM A AJUNS GENERALUL FRANCO DELA ROMANE POLIȚISTE ȘI PREZICERILE UNEI TINERE MAURE, LA RĂZBOIUL CIVIL DIN SPANIA

DEȚINEM dela domnul Emile Buré, directorul ziarului „Ordre”, câteva amănunte impresionante, referitoare la generalul insurgent Franco.

Cu puțin înainte de începerea războiului civil, un ziarist francez, un amic al domnului Buré, a făcut o călătorie pe mare și s'a oprit câteva zile și în insulele Canare, unde-a întâlnit pe guvernatorul militar, generalul Franco, a cărui cunoștință avusese prilej s'o facă mai înainte.

E probabil că generalul pregătea, depe atunci, revoluția, deoarece la întrebarea ziaristului de felul cum își petrece vremea, guvernatorul militar a răspuns:

— Nu mai citesc decât romane polițiste. Găsesc că ele sunt stimulente pentru spirit. Prezintă totdeauna o serie de probleme insolubile, și apoi, la sfârșit, gă-

Dupăce și-a aprins o țigaretă, pe care și-a fabricat-o singur, cu multă dexteritate, generalul a continuat aproape profetic:

— Mai e și altceva care mă izbește, în aceste cărți detective: în momentul cel mai tragic, cel mai complicat și cel mai deseserant, sosește un simplu detectiv amator, care mai totdeauna — în fața carentei poliției oficiale — isbutește să demaște pe criminal și să restabilească legile morale. El salvează pe cei nevinovați, unește pe îndrăgostiți, și apoi, dupăce a făcut tot binele, se retrage discret, fără să ceară nimic în schimb. Sunt aproape convins — a încheiat generalul — că va fi tot astfel, într'o zi foarte apropiată, și în Spania. În anarhia noastră politică. Noi nu trebuie să ținem seama nici de aleși, nici de alegători.

Ziaristul, căruia i se făcea această spovedanie bizară, a rămas oarecum perplex, dar n'a bănuț desigur, adevărata semnificare a vorbelor aceluia care, scurt timp mai târziu, avea să deslănțue cel mai crâncen război civil.

Generalul Franco, șeful rebelilor din Spania.

Vedere asupra localității spaniole Cadiz, ocupată de rebeli.

sești soluția limpede ca lumina zilei. Aceste romane mă liniștesc asupra viitorului Spaniei și a umanității în genere. Noi, Spaniolii, ne aflăm, de mai mulți ani, în fața unei prăpăștii. Nu există nici o punte! Și cu toate acestea, va veni o zi când ne vom da seama c'am trecut totuși prăpastia. Cum spuneam: roman polițist! Asta este: un roman polițist!

Mai există încă o poveste impresionantă, care arată oarecum puterea destinului, și repune în cinste valabilitatea prezicerilor. Iată-o:

Prin 1922 Franco era comandantul legionarilor francezi. Având reputația unui ostaș viteaz, în rândurile armatei sale credincioase, viitorul general se bucura de oarecare celebritate. După o bătălie crâncenă, într-o expediție colonială, un soldat al său a găsit lângă un bordeiu, mistuit de flăcări, o copilă orfană. Comandantul a înfiat fetița. Au trecut ani și copilă a devenit o fată chipeșă, înzestrată dela natură cu darul ghicitului în cafea, în cărți, în palmă. dar pe care, în mai mare sau mai mică măsură, îl au mai toate indigenele din Maroc.

Tatăl ei adoptiv, generalul Franco, apreciând calitățile fiicei sale, ajunsese să nu mai întreprindă nimic, fără a-și consulta în prealabil, fata.

În ajunul asasinatului dela Sotelo, tânăra maură i-a prezis:

— **Te amenință un doliu: va curge mult sânge.**

Mai mult nu spunea prezicătoarea. Și lipseau orice precizări. Franco însă, în acest moment, s'a înspăimântat oarecum, cu gândul la fratele său, aviatorul — acesta republican, dar tot atât de aventuros, ca și generalul de astăzi.

Scurtă vreme mai târziu, înainte de a părăsi cu avionul insulele Canare, spre a lua comanda trupelor marocane, care aveau să invadeze sudul peninsulei, Franco a consultat pentru ultima dată pe prezicătoare.

Căzând brusc în transă, tânăra fată s'a pornit pe un hohot de plâns, care-i sguduia întreaga făptură. Generalul, impresionat de această stare, încerca să năngâie fata, deși avea motive să fie îngrijorat. Frumoasa maură, în agitația de care era stăpânită, n'avusese puterea decât să-i spună:

— **Largo Caballero, noul prim-ministru al guvernului de stânga care s'a constituit de curând la Madrid, fotografiat pe câmpul de luptă, între milițieni.**

— **Tu aparții pământului spaniol: Ceasul tău a sunat!**

Generalul Franco, mișcat de cele auzite, era înfiorat de emoție, dar totodată îmbărbătat. Câteva ore în urmă, mișcarea rebelă era deslănțuită. Generalul își urmă calea destinului, în fruntea trupelor sale.

Deși nu cunoaștem sfârșitul războiului civil, care se desfășoară pe pământul spaniol, și astfel nu putem ști sensul ce trebuie dat prezicerii fatale, totuși, din punct de vedere istoric, și mai ales psihologic, episodul cu pasionanta lectură a „romanelor polițiste” și a „ceasului care-a sunat”, va rămânea desigur în istorie, ca un izvor de meditație și documentare.

ION VIȚIANU

Un torpilor spaniol în portul Marsillei.

Femeile spaniole care lăsa alături de trupele guvernamentale.

AVIOANELE ÎN SLUJBA MORȚII

CE-A FOST ÎN 1916 ȘI CE-AR PUTEA FI ACUM ?

Duminică, 13 Septembrie, se împlinesc douăzeci de ani de când sute de bucureșteni au fost asasinați de proiectilele aeroplanelor germane.

PENTRU ziua de Duminică, 13 Septembrie, ajunul simbolicei sărbători creștinești a „Sfintei Cruci”, avem de înregistrat o aniversare tristă: se împlinesc douăzeci de ani de când escadrila germană de avioane, venind de dela Rasgrad (Bulgaria), cartierul general al lui Mackensen, a aruncat bombe asupra Bucureștilor. Au fost uciși vreo patru sute de civili: femei, bătrâni și copii. Printre aceștia din urmă a fost și gin-gașa Corina, copilița nefericită a poetului St. O. Iosif, acela care a dat rășboinicilor cântecul „La Arme”.

Se mai rătăciseră și înainte, peste norii Capitalei aeroplane izolate. Acolo erau urmăriti de alți nurași mici, stranii, creați de bombele explodate ale harnicelor noastre tunuri antiaeriene. Mai brăzdase cerul nopților bucureștene și un alt monstru al văzduhului, faimosul Zeppelin. Dar pentru prima dată un pâlț întreg de paseri mecanice apărea pe cerul bătrânei Dacii. Pentru întâia oară, bucureștenii vedeau o escadrilă de avioane, ca niște fluturași albi, scânteind în soare, peste capetele lor, la înălțimi de mii de metri.

Era evident o dată memorabilă în istoria aviației. S'a întâmplat ca această manifestație să fie făcută de oameni cari ne voiau răul. Totuși, e de constatat că nici bucureștenii, nici locuitorii din restul țării n'au fost înspăimântați, sau demoralizați, astfel cum calculaseră, probabil, dușmanii noștri.

Este adevărat că lumea se ascundea prin pivnițe și prin alte adăposturi, mai ales după prăpădul dela 13 Sep-

nuri, lăicere, pe sub care se vedea și „porcul de Crăciun”, gata fript.

Se putea să fie părăsit tocmai porcul, pregătit de luni de zile în vederea Ignatului ?

Fiecare șef de familie a făcut ce s'a priceput, spre a ocroti și îndestula cât mai bine pe cei iubiți de dânsul, porniți în bejanie.

Totuși aceasta nu înseamnă că lumea era terorizată. Ca dovadă, voi reaminti scenele petrecute în portul dunărean, unde se'ngrămădiseră cei sosiți, spre a scăpa de bombele ce cădeau prin orașele lor.

AM ÎNVĂȚAT CEVA DEPE URMA CELOR ÎNTÂMPLETE ?

Într-o noapte a Crăciunului 1916, ultimele regimente de infanterie rusă au părăsit Dobrogea. Pionierii au construit, în două ceasuri, un pod larg pe bărci, și luminat cu felinare, peste Dunăre, între Azacław și Galați. Pe acolo s'a scurs armata moscovită, până în zori...

În urmă făceau explozie podurile lăstate în Dobrogea. Limbile de foc, ce se ridicau spre cer, dovedeau că Rușii provocaseră și numeroase alte incendii.

În zilele următoare, tunurile germane, ascunse în munții Bugeacului, în Dobrogea, au început să bombardeze Galații. Obiectivul principal era gara și în special depozitul de mașini C. F. R. Nemții nu aflaseră că toate locomotivele de rezervă românești, fuseseră mutate la Tulucești, prima stație, spre Nord, pe malul Prutului și continuau să urmărească Galații, cu un tir de o precizie într'adevăr miraculoasă; aruncau în fiecare zi, cam pe la ora 4 d. a. un număr de proiectile, nimerind exact în acoperișul clădirii depozitului. Unele bombe răscoieau, din când în când, terasamentul cu

Cele două fotografii pe care le publicăm, au fost luate în Septembrie 1916, și înfățișează victimele primului bombardament de avioane asupra Capitalei.

tembrie, ziua culminantă pentru ciclul bombardării, din avioane, a Capitalei. E adevărat că mulți s'au refugiat cu familiile lor, pe unde au nimerit. Astfel de pildă, s'a semnalat în timpul războiului, prezența a numeroși bucureșteni la Galați. Tot acolo sosiseră, cu cățel și cu purcel, mulți de prin Constanța și alte localități dobrogene. Când zicem „cu purcel”, asta trebuie luat *ad litteram* ! Am văzut multe bărci, în ajunul sărbătorilor de iarnă, în 1916, trecând Dunărea spre Galați, încărcate cu vârf de obiectele gospodăriei fugarilor, perine, plăpuri, haine și blă-

șine încrucișate, din fața stației sau aprindeau vreun rezervoriu de păcură. Altădată se mai rătăceau peste străzile orașului, distrugând vreo gospodărie modestă, doborând zidurile vreunui edificiu public sau ucigând oameni. Dar — după-cum am spus — obiectivul principal era acoperișul vast al depozitului de locomotive, dușmanul socotind că ne face, în acest chip, o mare pagubă.

Ce credeți că făceau, în vremea asta, bucureștenii și constănțenii, precum și ceilalți refugiați din orașul ce avusese până atunci reputația de a fi cel mai ferit? Se ascundeau oare prin hrubele străvechi, rămase depe vremea Turcilor, ganguri ce se ramifică în mod ciudat, ca niște tuneluri de cârtiță, prin pământul lutos de sub străzile și casele Galaților? Deloc!

În dosul stației, cam la o distanță de vreo două sute de metri, este o stradă înălțată, pe unde sosesc trăsurile la gară. E ca un fel de lojă cu grilaj, unde se adunau, în timpul războiului mii de oameni, în fiecare zi după prânz, ca să privească „cum cad bombe în acoperișul depozitului golit de mașini”.

Nimeni nu avea nici o teamă. Ba, dimpotrivă, lumea făcea haz. A trebuit să interviev autoritățile, spre a goni cu forța publicul ce se îngheșuia acolo ca la o reprezentație teatrală, devenind din zi în zi mai numeros. Nu înapăimânta pe nimeni șueratul sinistru al proiectilelor, cari treceau uneori peste capete. Iar cel ce vedea cu ochii efectul unei explozii în gară, aducea, a doua zi, și pe alții „să vadă”. Într-adevăr, inamicul, dacă ar fi descoperit grupul compact, de mii de persoane, depe stradă, din dosul gării, ar fi putut crede că este acolo o trupă înarmată și ar fi îndreptat poate tirul spre acea parte, pricinuind un dezastru.

După gonirea publicului, ce ocupa în fiecare zi strada gării, obuzele au început să cadă zilnic și asupra orașului. Lumea depe stradă era obligată de poliție să se adăpostească. Mulți se duceau la cinematograful. Deobiceiu, bombardarea orașului dura cam o oră sau două. După aceasta înceta cu desăvârșire, până a doua zi. Era un fel de amuzament, de după masă, al nemților. Imediat după oprirea bombardării, străzile se umpleau de lume, cași cum nimic nu s'ar fi întâmplat. Vedeai pe promenade, coconite cu umbreluțe, fel de fel de oameni, cari își căutau de treburi... Lumea se deprinse cu acest **intermezzo** și aproape că nu-i dădea nici o importanță. Dacă ar fi fost vreo ploaie cu grindină, ar fi vorbit poate mai multe despre dansa și ar fi comentat-o cu mai multă aprindere.

Și astfel, gălățenii, bucureștenii, constănțenii și alții, de prin alte orașe, n'au fost prea terorizați nici de bombe tunurilor, nici de cele ale avioanelor.

Ce am învățat depe urma celor întâmplate?

Nu este spre lauda noastră, dacă spunem: **nimic!** În 1909, bucureștenii au primit cu entuziasm in-descriptibil pe celebrul aviator Bleriot, care a venit la noi cu pasărea lui măiastră. Dealtfel el uimise întreaga lume trecând în același an, peste brațul Oceanului care desparte Franța de Anglia.

Când, peste câțiva ani, a început măcelul între oameni, noi eram încă sub impresia primelor izbâzi ale savanților cari cuceriseră văzduhul pentru omenire, făcând din animalul biped, ce trăise sute de mii de ani legat de pământ, alături de viermele târîtor, un vultur al cerului, adevăratul rege al planetei.

Aviația urma să aducă apropierea între toate țările depe glob, să împrietenească și să înfrățască pe cei mai îndepărtați oameni depe suprafața pământului.

Dar, în același timp, **cu geniul cel bun lucra și Mefisto!**

IERI ȘI AZI

La începutul războiului trecut, Franța și Germania au avut câte 150 aeroplanuri. În 1918 numărul lor se cifra la vreo 10.000. Cine știe câte sunt azi!

În 1916, opera deobiceiu câte un singur avion sau Zeppelin. Mai rar evolua o escadrilă de 6, 7 sau 9 avioane, având câte o mitralieră pe bord, mînuită de aviator. Bombele de 2-3 kilograme, cădeau și se sfărâmau în sute de schije.

Astăzi un stat, care ar declara războiul, poate porni, dintr'odată, mii de monștri aerieni, înapăimântători soli ai morții, pe lângă cari avioanele cu câte-un singur motor, din 1914 — 1918, sunt niște adevărate jucării de copii.

Cetățile sburătoare de azi, cu câte trei și mai multe motoare, pot ridica, peste nori, tunuri de calibru mare, bombe în greutate de mii de kilograme, precum și sute de soldați. Calul Troiei, azi înaripat, coborîndu-se pe pământ, poate scui-pa, pe neașteptate, tancuri care să alerge nebune în toate părțile, răspîndind teroarea și moartea. Cu siguranță, într-o viitoare conflagrație, populația civilă va fi mai expusă decât războinicii depe fronturi. Este foarte probabil că familia soldatului va fi cea dintâi care va face cunoștință cu noile gaze de luptă, cu bombe explozive, toxice și incendiare, inventate în ultimii ani de tehnicienii diabolici ai războiului.

CUM DESCRIU MILITARIII VIITORUL RĂZBOI.

Recomandăm cititorilor noștri lucrarea scrisă în românește, „**Apărați-vă de gaze**”, a d-lor colonel Slomnescu Mihail și Locotenent Toneanu. E foarte utilă pentru toată lumea și merită să fie citită cu multă atenție.

„Într'un viitor război, aviația — spun autorii citați — va fi capabilă, fiind cea dintâi gata, să facă să se simtă bombardamentul ei la câteva ore după sunarea mobilizării. Ea va avea, ca prime obiective terestre; **Capitala țării, centrele industriale importante, nodurile de comunicație, etc. unde va produce o desorganizare foarte periculoasă operațiunilor de mobilizare, căutând să distrugă materialul și moralul populației civile, chiar dela început**”.

Gazele de luptă vor prezenta pentru fiecare o problemă de viață și de moarte, întreaga națiune va trebui să fie părtaşă la apărarea Patriei. „**Arma chimică**”, purtată peste mări și țări de către monștrii văzduhului, va aduce prăpădul, căutând să aprindă, să paralizaze, să distrugă în câteva ore, tot ce s'a lucrat ani de-a rândul, cu multe și mari sacrificii.

Se prevede că „arma chimică” va intra în acțiune din **primul moment**, începând chiar din perioada tensiunii diplomatice. Un nor de o sută de avioane putând incendia, într-o oră, un oraș de un milion de locuitori, se va putea ivi pe neașteptate. Solii morții vor arunca, poate în același timp, **bombe explozive**, a căror greutate se ridică până la 2000 de kilograme și cari sfărâma plafoane de beton; **bombe toxice**, cari prin gazele lor grele otrăvesc pivnițele și toate locurile joase; **bombe incendiare**, în greutate de 1—5 kg. cari produc o căldură de 2000—3000 grade, capabile să provoace incendii chiar dela distanță.

Dupăcum susțin toți specialiștii, familia soldatului va fi mai expusă, într'un viitor război, decât el. Ce-i de făcut?

Dacă, în 1916, schije de bombelor aruncate din aeroplanu cîupeau la adâncime de 1—2 cm., tencuiala caselor, făcând în mod excepțional stricăciuni ceva mai mari, dacă populația adăpostită prin pivnițe și ganguri era perfect ferită, azi drama războiului se prevede mult mai sinistă. Totuși, după cum am spus mai sus n'am învățat nimic depe urma tragicelor întâmplări ale trecutului. Cu aceeași impasibilitate privim azi evenimentele, cum am considerat pâlcul de avioane dușmane, care la 13 Septembrie 1916, a apărut pe firmamentul Capitalei.

Atunci, lumea a ieșit în stradă și prin curți „ca să privească”. Azi ne căutăm mai departe de treburile noastre și cași bravii gălățeni de acum douăzeci de ani, am discuta mai pasionat despre vreo ploaie cu grindină, dacă ar cădea asupra Capitalei, decât despre măsurile ce sunt de luat spre a ne apăra împotriva unei eventuale catastrofe.

Nu am scris acest articol ca să înapăimânt inutil pe cititorii mei, ci ca să le atrag atenția asupra primejdiei. De fapt, dacă Mefisto lucrează pentru a aduce omenirea la marginea prăpastiei, avem la dispoziție și mijloace de apărare.

Este adevărat că și așa zisele convenții internaționale dela Haga, din 1899 și din 1907, prin cari statele se obligau să nu întrebuinteze, în caz

de război, gaze asfixiante și otrăvitoare, au ajuns de mult **petece de hîrtie**.

Popoarele constată cu regret că nu mai pot avea încredere în acțiunea diplomaților. Aceștia n'au fost în stare să împiedece atâtea grozăvii. Diplomații nu au avut posibilitatea de a opri o țară, membră a „Societății Națiunilor”, să răpească avutul locuitorilor și să ucidă, cu valuri de gaze, populația vinovată a altei țări, ce făcea parte din același areopag al lumii.

În fața acestei neputințe a diplomației internaționale, care mai degrabă organizează războiul, prin „alianțe”, decât îl oprește, e de datoria fiecărui cetățean ca, înainte de izbucnirea taifunului să ia măsurile posibile de apărare pentru familia lui. În modul acesta, atunci când ar fi să pornească pe front, va fi și moralul ridicat și conștiința împăcată.

Sunt multe măsuri de luat și nu prea grele. Într'un viitor articol vom insista asupra lor. Dar să nu lăsăm nici de astădată, cu totul nedumeriți pe cititori.

Deocamdată constatăm cu mirare că nici măcar cei ce-și construiesc case noi, nu se gîndesc la adăposturi contra gazelor. Aceasta nu înseamnă că proprietarul să sacrifice o parte din clădirea sa. În timp de pace, încăperilor speciale li se pot da alte destinații. Dar, în orice caz, ele trebuie amenajate din timp, în vederea războiului. Ele vor avea tavanul înclinat, făcut din beton armat, căptușit pe deasupra cu un strat de petriș astfel ca să fie cât mai rezistent. Desenul ce-l publicăm, dă o idee cum trebuie lucrat un adăpost, în teren deschis. Arhitecții specialiști cunosc chesfiunea în amănunt și pot da detalii.

Totuși, chiar pivnițele actuale ar putea fi amenajate din timp, astfel ca să reziste la o bombardare.

Ele trebuie să fie perfect de bine închise împotriva pătrunderii gazelor. Se mai cer și alte condiții: astfel să aibă ventilație. Aerul venind din straturile superioare ale atmosferei este cel mai bun. Unde este un coș de fabrică, sau vreo clădire înaltă, se pot așeza țevi. Când nu este posibil de făcut o instalație de acest fel, aerul va fi filtrat. Chiar în interiorul încăperii adăpostului, aerul trebuie regenerat prin anumite substanțe chimice. Se recomandă ca ferestrele locuințelor noastre să fie ermetic închise, de preferință cu ajutorul banderolelor speciale de cauciuc, ce se găsesc în comerț.

Totuși atragem atențiunea că geamurile se pot sparge în timpul explozării bombelor. Încăperea special destinată ca adăpost nu va avea deci ferestre; iar dacă unele încăperi au, atunci geamurile se vor înlocui cu scânduri pline, cu pânză muiată în ulei de in, sau cu geamuri presate. În locul ușilor crăpate sau rău închise, e preferabil să avem o perdea de pânză muiată în ulei de in.

Pentru a astupa orice crăpături sau loc de infiltrație, pereții adăpostului vor fi tencuiți cu un strat de ciment, iar în urmă, vopsiți cu ulei. Eventual, ușile pot fi căptușite cu pânză de cauciuc sau cu păsă, dându-se o deosebită atenție ca să fie perfect ajustate. La locul de închidere al ușilor, se pot așeza deasemenea benzi de cauciuc ermetice, ca și la ferestre.

MAȘTI CONTRA GAZELOR

Nu pot încheea, fără să spun cel puțin câteva cuvinte despre **masca improvizată**, pe care ar trebui să știe să și-o confecționeze și copiii, în lipsa unei alte măști sistematice.

Dintr'o pânză obicinuită se poate face un capșon, care acopere tot capul și se strînge la gât cu un șiret elastic. În dreptul ochilor se pun două bucăți de celoid.

Pentru ca pânza să reziste gazului, trebuie să o muim în **ulei de in** sau într'o soluție de **hiposulfid de sodiu**, în apă, sau chiar în urină.

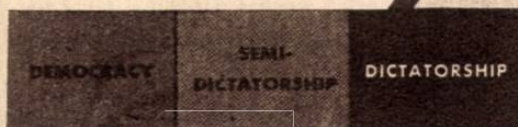
În caz că timpul permite, capșonul poate fi confecționat din pânză cauciucată sau ceruită și cu legătură, printr'un tub de cauciuc, la o cutie filtrantă de aer. Aceasta poate fi orice cutie de conserve, găurită la fund și în care se așează o pânză în mai multe straturi, muiată în hiposulfid sau în carbonat de sodiu. Cutia se umple apoi cu praf de cărbune activ. Pe deasupra se pune o altă pânză muiată în ulei sau hiposulfid.

Este bine a se așeza în fundul cutiei, vreo două foi de hîrtie poroasă de filtru.

Rândurile de față nu și-ar ajunge scopul dacă n'am fi reușit să convingem pe cititori să ia măcar aceste câteva măsuri de precauție, ușor de realizat.

În orice caz, autoritățile oficiale au datoria de a îngriji ca populația să-și poată procura măști eficiente și sistematice. Iar primăriile tuturor orașelor și satelor vor avea grijă să ia măsuri pentru instruirea tuturor locuitorilor. În primul rând vor fi imediat obligați cei ce construiesc case noi, să facă și adăposturi pentru caz de război. Mai e necesar să fie îndemnați și vechii proprietari de imobile să nu rămână impasibili, oăci vor cădea ca prime victime ale avioanelor, sgârșii, indolenții și ușuratecii.

ALEX. F. MIHAIL.

Reproducem după o revistă americană o hartă înfățișând regimurile politice din diferitele țări ale Europei.

Și după dictatorii?

Scriitorul american John Gunther publică în câteva reviste engleze articolul pe care îl reproducem aci. Părerile sale — fără a ni le însuși întru totul — ni s'au părut destul de interesante ca să le prezentăm cititorilor noștri.

CINE nu cunoaște acel joc de fotografii compuse, care caută să obție un „tip” al omului de afaceri, sau un „tip” al politicianului — o serie de fotografii suprapuse, în care distingi vag nasul lui George Washington și fruntea unui Roosevelt? Incercați procedeul cu dictatorii contemporani. Luați bucățica de mustață a lui Hitler, ochii reci și vicleni ai lui Kemal Atatürk, obrații vineții și maxilarele proeminente ale lui Mussolini și fruntea oblică și cu umflături a lui Stalin. Veți obține un portret ciudat, dar care nu prezintă nici un interes.

Repetăți însă operația cu elemente mai importante decât aceste caracteristici fizice. Incercați să suprapuneți viclesugul instinctiv al lui Hitler, cruzimea și încăpățânarea lui Atatürk, spiritul de aventură al lui Mussolini și tenacitatea lui Stalin. Adăugați la toate acestea, câteva din trăsăturile lor politice: simțul strategic al lui Hitler, naționalismul intransigent al lui Kemal Atatürk, tendințele imperialiste ale lui Mussolini, pasiunea lui Stalin pentru o activitate constructivă în cadrul unui plan.

Și ce ați obținut? **Dictatorul complet** — poate.

Dictatorii pot avea un loc, care să nu fie tocmai de invidiat, în istorie, dacă nu în viață, dar cert este: ei au câștigat enorm de mult teren în Europa contemporană. Luați o hartă și înegriți toate țările în care domnește dictatura, sau semi-dictatura. Geograficește vorbind, vedem că teritoriul alb e foarte redus.

Următoarele țări se află sub o dictatură completă și deschis proclamată:

Germania, formidabilul nucleu exploziv al Europei, cu o populație de 65.000.000 locuitori, care-a provocat cea mai teribilă criză europeană dela 1919 încoace, călcând tratatul dela Locarno și ocupând Renania demilitarizată.

Italia sub acel bizar megaloman, Mussolini, care prin aventura abisiniană, se pusese în conflict cu tot restul Europei.

Rusia Sovietică, sub Stalin, cu o populație de 165.000.000 oameni, care sporește anual cu câte 3.000.000, la pândă, îngrijorată, temându-se de Germania și de Japonia.

Turcia, ale cărei destine se află în mâinile unui geniu psihopat, un naționalist rece și implacabil, Mustafa Kemal Atatürk, care dorește o Turcie pentru Turci și numai pentru Turci. Dar să nu vă închipuiți că între aceste țări, cu dictatura totalitară, ar exista mai mult decât o asemănare superficială. Deosebirile atât structurale cât și ideologice dintre Germania și Uniunea Sovietelor sunt evidente, iar politica economică a Italiei diferă mult de aceea a Germaniei. Italia este, teoreticește, un stat corporativ, cu patroni și lucrători uniți — pe hârtie — în sindicate, care se află sub controlul guvernului. Germania n'a făcut o astfel de abatere formală dela ordinea normală, deși statul poate dicta conform nevoilor sale, în orice sferă industrială. Atât în Italia cât și în Germania, opoziția politică este doar subterană, dupăcum o știe toată lumea. Același lucru se întâmplă în Turcia, dar aceasta nu este nici pe departe un stat fascist, în sensul corporativ al Fascismului. Este mai curând o dictatură naționalistă, având vederi economice cu totul deosebite și o puternică înclinare politică înspre Rusia Sovietică.

Țările pe care le vom enumera mai jos se află sub semi-dic-

Fruntea îngustă a lui Stalin, ochii reci ai lui Ata-Türk, mustața mică a lui Hitler, gura lui Mussolini, împreunate pe același chip ne dau imaginea dictatorului ideal așa cum îl înfățișăm în fotografia noastră.

Soldați italieni, fotografiați cu prilejul ultimelor manevre, care au avut loc în țara lui Mussolini.

Poliție cu măști de gaze, în Germania.

Femei lucrătoare din Rusia Sovietică.

dar în mai toate marile democrații de astăzi se simte tot mai puternic tendința către o guvernare autoritară.

Unul din motivele acestei înclinări este frica de război. Spre a se pune la adăpost de eventuala agresiune a dictaturilor, democrațiile au trebuit să se înarmeze; și pentru realizarea unui formidabil program de înarmare, au simțit nevoia unui puternic guvern național. Această tendință s'a manifestat recent în Anglia. Cu cât înarmările reclamă o activitate mai intensă, cu atât sporește și nevoia de centralizare a autorității, în dauna democrației pure.

Un alt motiv, este desvoltarea partidelor fasciste și reacționare, în majoritatea democrațiilor. Mai curând sau mai târziu va veni momentul când, pentru a supraviețui, democrația va fi ispitită să recurgă la mijloace nedemocratice. Olanda, Elveția, Danemarca și Cehoslovacia, au văzut propagarea cămășilor negre, cenușii, verzi și brune. Când se vor vedea aceste guverne obligate să ia măsuri de suprimare împotriva unor partide care le-ar distruge dac'ar putea?

tatură, sau quasi-dictatură, un regim în care guvernarea exercitată de un singur om (sau de un grup restrâns de oameni) este modificată de mici gesturi, sau concesiuni, față de o democrație parlamentară. Până ce Hitler a arătat ce înseamnă o conducere absolut autocratică, unele dintre ele ar fi putut fi considerate dictaturi complete. Extremismul hitlerismului a modificat termenii de comparație.

Austria, în inima sbuciumată a Europei, unde d-rul Schuschnigg și o coaliție părtinitoare, caută să fie în frâu un popor aproape în unanimitate nemulțumit.

Ungaria condusă de Horthy și Goemboes. Intunecată și mâniașă, așteptând să redobândească o parte din teritoriile pierdute prin Tratatul dela Trianon.

Polonia, actualmente o mare și enigmatică forță, în Europa, lăsată de către Pilsudski unei clici de colonei, cari se străduiesc să se menție la putere și să-și menție țara intactă.

România, unde orice guvern își poate aranja alegerile parlamentare, cum vrea.

Jugoslavia, un punct aproape tot atât de central ca și Polonia sau Austria, se află sub conducerea unor guverne semi-democratice, destul de slabe.

Bulgaria, unde o lovitură de stat a întronat anul trecut un sistem semi-corporativ, și unde un rege timid, Boris, încearcă să menție un echilibru între niște partide mereu ostile și hrăpărețe.

Portugalia, este și ea o semi-dictatură, deși a păstrat formele procedurii parlamentare; același lucru se poate spune despre **Lituania**, destul de precar situată între Germania, Polonia și imensa Rusie.

Toate aceste țări, ca și statele cu dictatură propriu-zisă, prezintă deosebiri în speță. Ungaria este în fond o oligarhie a magnaților latifundieri; Bulgaria încearcă să fie un stat fascist, (adică, corporativ) dar fără dictatură completă; Austria, strânsă între fascismele rivale ale Germaniei și Italiei, a împrumutat idei dela ambele; Jugoslavia și Polonia sunt state de țărani, în care factorul determinant politic este armata.

Și acum, spre a îngrămădi confuzie peste confuzie, nu înseamnă că statele ale căror regimuri se aseamănă mai mult, sunt și cele mai bune prietene. Germania și Italia au între ele, ca măr al discordiei, Austria, iar Hitler și Musso-

lini nu se pot suferi. Cehoslovacia, adevărată democrație, este legată de România și de Jugoslavia, cari, după cum am mai spus, sunt semi-dictatură. Jugoslavia și Bulgaria, state de țărani, cu populații de aceeași rasă și cultură, sunt învrăjbite de fantoma Macedoniei. Când ajungem la Marile Democrații, avem impresia c'am străbătut o imensă prăpastie. Sub dictatură, populația este sclava statului, pe când sub democrație — cel puțin în teorie — statul este servul poporului. Și este evident că țările democratice — până acum cel puțin — au trecut mai ușor crizele de după război. Standardul lor de viață e mai ridicat; moneda lor, mai bine cotate pe piețele mondiale; populațiile respective au mai largi posibilități de cultivare a tinerețului; posedă libertăți politice, iar locuitorii se pot manifesta, ca niște ființe omenești conștiente.

Școlărițe din țara lui Kemal Pașa.

Ca și dictaturile, democrațiile diferă mult între ele, atât prin ideologie, cât și prin structură.

Anglia este condusă de către un guvern „național”, care a reușit să înăbușe aproape cu totul, orice opoziție politică. Coaliția în mâinile căreia se află destinele acestui stat este atât de mare, încât cu o ușoară sporire, ar putea deveni cu ușurință un embrion de dictatură.

În **Franta**, democrația a avut un asemenea succes, încât am putea spune că acum e pe punctul de-a marca un eșec. Deoparte stau ligile fasciste, atacând ceea ce ele numesc ruina unui sistem parlamentar; de cealaltă, se află forțele stângii, reprezentate de către Frontul Popular, care — deși tălmăcește democrația — are un caracter aproape tot atât de autoritar ca și dreapta, având în fond cu totul alte idealuri. Între timp, țara este condusă nu de către parlament, ci de către Banca Națională, Banque de France, care permite cabinetelor să rămâie la putere numai dacă nu se ating de prețiosul său franc. Franța este o oligarhie financiară stăpânind peste 30.000.000 de țărani.

Cehoslovacia, tot o democrație, este greu apăsată. Marele și bătrânul său președinte, Masaryk, în vârstă de 86 de ani, a trebuit să lase din mâini frâiele conducerii, cedându-și locul, d-rului Beneș, așa cum un tată trece fiului moștenirea. D-rul Beneș este unul dintre cei mai capabili oameni ai lumii, dar și-a asumat obligațiuni uriașe. Prin instinct și tradiție, el trebuie să guverneze, după normele democrației. Însă, țara sa, cu o populație de numai 14.000.000 locuitori, cuprinde aproape patru milioane de germani, dintre cari mulți sunt naziști organizați într-un partid semi-nazist; și e probabil că d. Beneș n'ar putea rezista ispitei de-a face uz de forță, dacă d. Henlein, actualul leader nazist, ar fi destul de puternic spre a provoca turburări.

Micile democrații își au fiecare neliniștile lor. **Olanda** se teme de o eventuală agresiune din partea Germaniei. **Suedia** este îngrijată de propaganda nazistă. **Elveția**, pentru prima dată de un secol încoace, își ridică forțele la frontieră. La fel face **Danemarca**. **Finlanda** se teme de Rusia Sovietică, iar **Lituania**, de Germania și Polonia.

Avem deci actualmente în Europa o complexă varietate de sisteme de guvernământ; avem fricțiuni, neînțelegeri și ură; avem frământări interne în fiecare țară, iar în raporturile dintre state, gelozie și tensiune.

Ce poate ieși din toate acestea? E posibil ca vreuna din actualele forme de guvernământ să supraviețuiască?

Mai întâi trebuie să analizăm câteva forțe, ce se aplică în genere tuturor țărilor; peste tot politica este dirijată de unii factori, în aparență extrapolitici. Primul este probabil geografia. Unde-ar fi Anglia, fără Canalul Mânecii? Ce-ar fi devenit Spania, fără Pirinei?

Al doilea factor, strâns legat de primul, este, se înțelege, economia. Prima preocupare a fiecărei țări este să se menție, adică să mănânce și să facă față obligațiilor sale bănești. (Sau având în vedere hocus-pocus-ul finanței moderne, să pară că-și plătește datoriile).

Un al treilea factor este puterea personalității. Ar fi devenit cel de-al treilea Reich ceea ce este astăzi, dacă Adolf Hitler ar fi murit în copilărie? Mă îndoiesc. S'ar fi ivit poate un alt leader național, care să caute a scoate Germania din umbra demoralizării sale; dar numai ciudatul creier al lui Hitler a putut da, celui de-al treilea Reich, forma pe care a luat-o astăzi. S'ar fi produs revoluția rusă, în felul în care s'a produs, dacă Lenin ar fi fost executat (ca și fratele său mai vrâstnic), acum 50 de ani?

Alte determinante sunt religia, apoi natalitatea, tradiția culturală a unei țări și în sfârșit, **temperamentul națiunii**. Cuvântul „temperament”, recunosc că nu este tocmai adecuat, și admit că generalizările asupra temperamentelor naționale sunt extrem de riscate. Sunt totuși generalizări ce nu se desmint niciodată. De exemplu: ceea ce ar fi servilitate la un englez, constituie un simplu și natural instinct de supunere, la german. Nu se poate nega că majoritatea francezilor sunt ușor inflamabili; și n'am întâlnit nici odată un polonez, care să nu fie un fanatic politician. Rușii au o înclinare spre metafizică; și așa mai departe.

Imi amintesc că deplângând viitorul Austriei, o doamnă mi-a spus: „**Ai pomenit vreodată o femeie, cu adevărat frumoasă, murind de foame?**”

Această singură frază cuprinde esențialul unui volum. Și există o celebră anecdotă, poate apocrifă, despre Knapp Putsch, la Berlin. Datorită proverbialei discipline a Germanilor, unul dintre detașamentele putschiste a suferit o înfrângere, într-unul din cele mai importante puncte, pentru că respectat instinctiv recomandarea tăbliței de lângă o stație de tramvai, pe care scria „**Nu călcați pe iarbă**” și din această cauză, n'a putut manevra cum trebuia.

Numai Germanii și-au putut da libertatea, în mâinile unui om ca Hitler și să fie mândri de renunțarea lor!

Din toți acești factori — geografie, economie, personalități, religie, considerațiuni demografice, cultură, „caracter” — funcționați într-un formidabil tot — rezultă ceea ce se numește **Naționalismul**. Naționalismul domină astăzi Europa. Naționalismul

este sursa unor fenomene, în parte fericite și în parte nefericite: mândria realizărilor naționale, întărirea caracterului național, ridicarea artei și literaturii naționale. Dar pe de altă parte, un naționalism exagerat determină rivalități politice, invidii economice și ridică, amenințătoare, fantoma războiului.

Acela care examinează viitorul apropiat al Europei, trebuie să admită, oricât de entuziasmat și de optimist ar fi, că există o primejdie iminentă de conflagrație. **Abisinia, Renania, frontierele Austriei, Danzigul, Memel-ul** — toate acestea sunt detalii, care nu servesc decât spre a ne arăta cât de universală și de complexă este problema. Popoarele europene, cu rari excepții, nu vor războiul. Dar europenii sunt oamenii cei mai dârzi de pe suprafața pământului, prizonieri ai frontierelor și ai trecutului lor istoric.

„**Viitorul dictatorilor**” a remarcat soția mea, discutând acest articol „este că n'au viitor”.

Privită prin prisma istoriei, aserțiunea aceasta poate fi justă. Prea puține sunt cazurile în care un dictator să fi trecut altuia în mod pacific succesiunea. August Caesar a încercat s'o facă; dar el n'a fost tocmai un dictator. Stalin i-a urmat lui Lenin; dar Stalin n'a fost omul dorit de Lenin, pentru succesiune.

Dictatorii au cea mai grea ocupație din lume, care constă în a continua să dicteze. Mai curând sau mai târziu, ei sunt prinși într'un cerc vicios, pentru că poporul — după o lungă perioadă — nu mai poate fi împiedicat să gândească, după cum nu poate fi împiedicat să respire. O dictatură își strânge chingile tot mai tare, până când sau începe să le slăbească, spre a se putea menține, sau se prăbușește, într'o contra-revoluție, sau contradicție.

Avem apoi următorul inconvenient: dictatorii sunt de obicei împinși să declanșeze un război, fie din necesitatea de-a slăbi tensiunea nemulțumirilor interne, fie din nevoia de prestigiu și glorie, pe care le-o dă războiul, bine înțeles dacă ies învingători.

Putem spune că Dictatura este o întoarcere la omul primitiv, la acel instinct natural al omnirii, care cere protecție și îndrumare. Dictatorul este o reeditare a „**Șefului de Trib**”, și a „**Vracului**”, din perioada cavernelor, în epoca noastră modernă.

O excepție, în privința tendinței generale către război a dictaturilor, o face Rusia Sovietică. Comuniștii, de vă sunt sau nu simpatici, au prea puține motive să lupte în afară, deoarece țara lor e atât de vastă și de înăpoeiată, încât le poate absorbi toate energiile. Planul cincinal n'a fost altceva decât un război — dar un război împotriva Firii.

Un dictator glorios se menține până la îndeplinirea menirii sale istorice: Cromwell, bunăoară,

a luptat împotriva regelui, pentru drepturile poporului. Menirea istorică a lui Hitler, se va dovedi poate, cândva, în viitor, a fi fost unificarea Reichului, operă pe care nici Bismark n'a putut-o realiza; a lui Stalin, crearea unei puternice Rusii Naționaliste, pe baze socialiste; iar rolul lui Mussolini, expansiunea Italiei, într'un nou imperiu mediteranean. Dacă un dictator se prăbușește, mai înainte de a-și fi îndeplinit misiunea, istoria îl taxează de farseur.

Care e deci viitorul dictatorilor? Examinând diferitele forme de guvernământ ale Europei de astăzi observăm — pe lângă primejdia războiului — că popoarele se îndreaptă mai în silă, mai cu ușurare, către conducerea unei mâini de fer.

De aci rezultă că dictatorul inteligent al viitorului, sau cel contemporan, trebuie să se străduiască a satisface nevoile unei cât mai mari părți din poporul său, pentru ca cetățenii să aibă convingerea că lucrează pentru

ei, cu trup și suflet, că viața lui e a lor; viața lor, a lui. Aceasta este ceea ce Hitler, Mussolini și Stalin încearcă să facă — fiecare în felul său. Epoca potențailor, izolați sus, deasupra mulțimii, s'a dus. Dictatorul modern este un om al maselor și un produs al marilor forțe de masă.

De aci nu mai e decât un pas până la prevederea că, în viitor, dictatorul inteligent va căuta, nu să-și impue maselor voința sa ci să-și potrivească activitatea după nevoile și dorințele acestora. El va trebui să fie puternic prin popularitate. Dacă e să se mențină și să lase o figură decentă în istoria timpului său, el trebuie să combine prestigiul național, cu considerente de pace internațională. Imaginea unui dictator cu astfel de imperative, nu e cu totul fantastică.

Dictatorul înțelept al viitorului va fi — un democrat!

John Gunther

(Tradus din limba engleză. Text și ilustrații după Cosmopolitan New-York)

„Alhambra” are un nou teatru

Duminică seara, în fața unei asistențe numeroase, a avut loc, în noua sală a Teatrului Alhambra, elegantul Excelsior, în dosul Poștei, sfeștania pentru noua stagiune pe care o inaugurează strălucii autori-directori, N. Vlădoianu și N. Constantinescu. Fotografia noastră a fost luată în somptuosul hall al teatrului Excelsior, în timpul slujbei religioase. În primul plan, dreapta, d-nii N. Vlădoianu și N. Constantinescu.

SOLEMNITATEA INCEPERII REPETIȚIILOR LA TEATRUL „REGINA MARIA”

În ziua începerii repetițiilor pentru noua stagiune, la teatrul „Regina Maria”, de sub conducerea d-nei Lucia Sturdza-Bulandra și a d-nilor Tony Bulanera, V. Maximilian și G. Storin, a avut loc o slujbă religioasă, pe care o înfățișăm în fotografia noastră.

LA 12 KM. DE SIBIU TRĂESC OAMENI ASEMENEA TROGLODIȚILOR

UNDE SE GĂSESC CEI MAI SĂRACI LOCUITORI DIN ROMÂNIA

NU știu dacă mulți dintre acei care au cutreerat orașele Ardealului, au avut prilejul s'o vadă „curiozitatea” de care mă ocup în aceste câteva rânduri. Nu cred să fi văzut mulți, fiindcă ceea ce în aparență e o curiozitate, în fond e unul din aspectele tragice ale vieții. Și oamenii fug de aspecte tragice.

Curiozitatea — sau tragedia, dacă vreți — se află la 12 km. de Sibiu, în raza și sub „ocrotirea” localității balneo-climatice Ocna-Sibiului. Adică acolo unde s'au perindat magnații unguri, cu aceeași indiferență cu care se perindă azi bogătașii țării românești.

UN CARTIER STRANIU

Vizitatorul care-a reușit să se despartă pentru o jumătate de oră de aleile parcului balnear, scăldat în soare și în arii de muzică lascivă și a apucat direcția opusă așezămintelor de distracție sezonieră, se trezește, după câțva timp de mers, în mijlocul unui cartier straniu.

Șoseaua face o cotitură bruscă, pe sub poalele unui deal pleșuv și în locul caselor obicinuite, care devin din ce în ce mai sărăcăcioase, apare un șir lung de bolte care la prima vedere îți fac impresia unor cuptoare de pâine.

Rămâi însă surprins când în loc de pâini rumenite, vezi că apar în ușa cuptoarelor fețe ofilite de oameni, a căror privire cerșește hrana pe care tu, vizitator ignorant, ai bănuț-o din belșug înăuntru.

Toate aceste bolte, săpate în malul frumos al dealului și înșirate deoparte și de alta a șoselei pe o distanță de jumătate kilometru, sunt locuințe omenești.

OAMENI IN GROTE PRIMITIVE

Nu-ți vine să crezi, totuși așa e. Intr'o văgăună rudimentar scobită, în peretele dealului — așa cum își făceau oamenii primitivi în era de piatră — pe spațiu calculat la cele mai reduse mișcări și într'un volum de aproximativ patru metri cubi de aer, locuiește câte-o familie compusă din cinci-șase membri. Înăuntru nu există nici o mobilă decât un pat, la unii din scânduri, la alții, care n'au putut să-și procure nici scânduri, din același pământ cu casa.

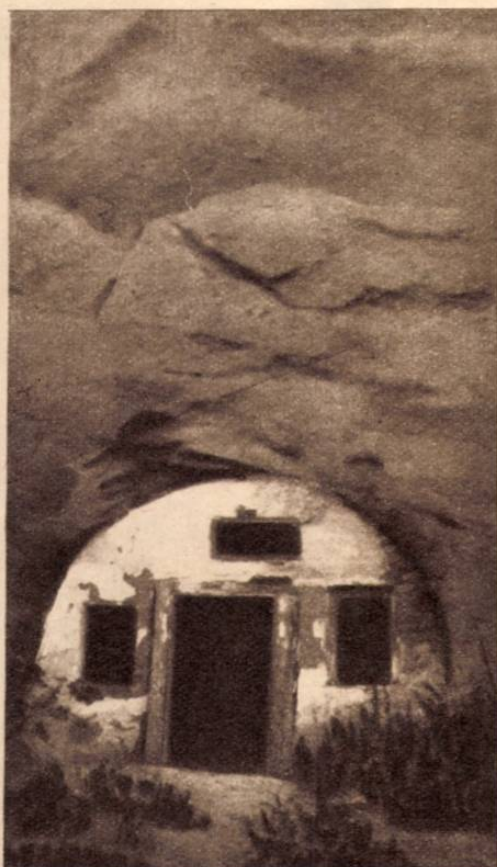
Sunt atât de săraci oamenii aceștia, încât n'au putut să-și construiască nimic, atât de săraci încât ideea unui bordei și încă li se pare un lucru imposibil de realizat. Cel mai înstărit dintre ei e un bătrân, care-a căpătat de lucru pe timpul sezonului balnear și care își poate permite luxul de-a întreține trei guri suplimentare: un cocoș, un câine și o broască țestoasă, animale care — probabil din lipsa altora de aceeași rasă — se țin unul după altul, într'o frăție impresionantă.

Așa cum moșul însă este cel mai înstărit, există și cel mai sărac dintre toți săracii aceștia. E un tânăr suferind de paralizie progresivă, care nu posedă nici măcar grota de adăpost; el stă cu chirie la unul din ceilalți. Plătește cinsprezece lei pe lună.

OBICINUINȚĂ ȘI RESEMNARE

Asupra vieții pe care o duc locuitorii grotelor din Ocna Sibiului mi s'au dat amănunte de un tragism înfiorător. Vara o duc ei cum o duc, fiindcă mai găsesc de lucru prin parcul băilor și pe la locuințele vilegiaturistilor. Iarna însă, când orașulul reintră în viața lui normală și când fiecare dintre localnici își strânge chingile de

Infățișăm în această pagină cinci fotografii, din cartierul mizerabil de lângă Sibiu, unde oamenii trăesc asemenea trogloditilor.

rezistență, până la viitorul sezon lucrativ, existența oamenilor din grotă devine ceva imposibil de imaginat. Nu au haine, nu au hrană, nu au lemne pentru încălzit grottele, care se transformă în adevărate ghețării. Ceea ce au agonisit în timpul sezonului intră în mâna proprietarului. (Pentru că, am uitat să vă spun, că toate aceste grotte sunt săpate într'un deal, care are un proprietar ce vine la sfârșit de lună și încasează câte șaptezeci de lei chirie de fiecare „locuință”).

Se pare însă că oamenii aceștia s'au obicinuț cu chinurile. Nimic nu-i mai impresionează. S'au obicinuț și cu ideea că dintr'o clipă în alta, oricare dintre grottele lor amenință să se prăbușească, accidente care se repetă cu regularitate matematică primăvara, când începe desghețul.

Calmul și resemnarea cu care privesc moartea se poate deduce dintr'un simplu răspuns, pe care l-am primit dela vecinii unei grotte, recent prăbușită.

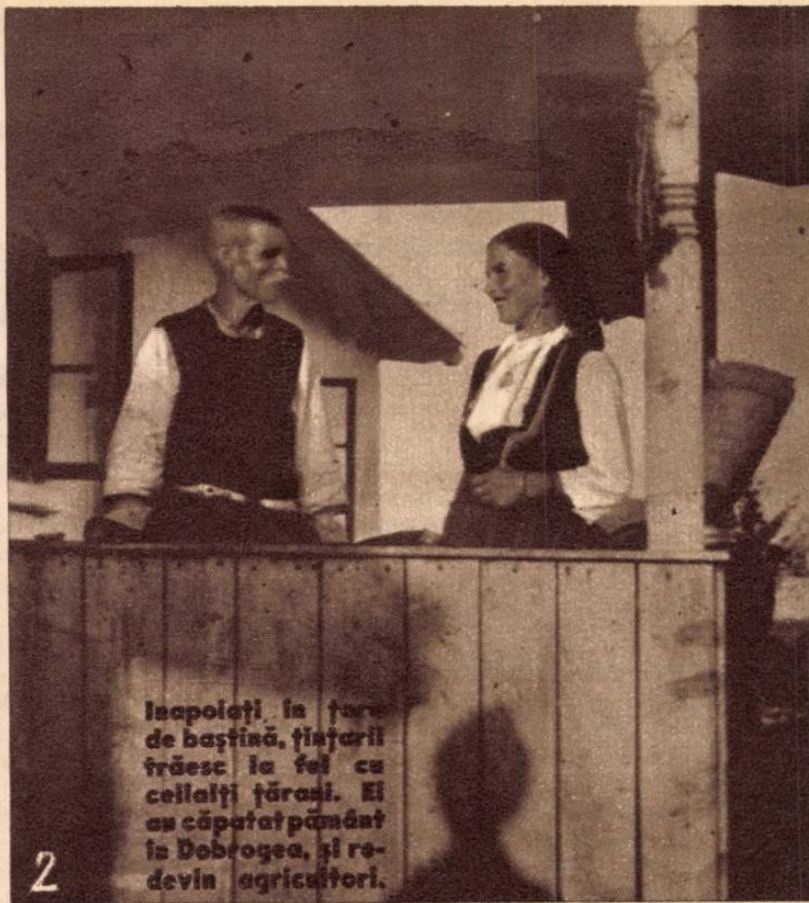
— Nu vă e frică de prăbușire? i-am întrebat.

— No că ce-o să fie? — mi-a răspuns calm o femeie. S'o dărîmat aistă primăvară și la vecinii noștri și n'o omorît decât doi. Unul o scăpat neatins...

Joseph de Saxa

1. Un joc original din Pind, pe care-l dansează fetele singure.

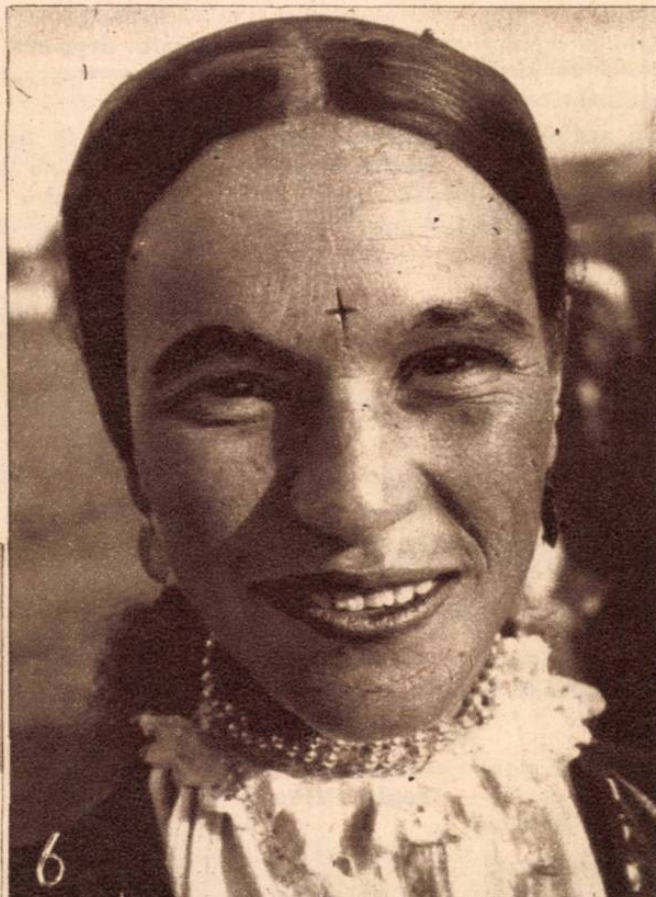

2. Inapoiati in țara de baștină, ținerii trăiesc la fel cu ceilalți țărani. Ei au câștigat pământ în Dobrogea, și redevin agricultori.

3. Tineretul este interesat de aproape toți românii din Carpați, deși despărțit at

BATALIOANELE de pictori, gravori, desenatori și sculptori de la Balcic au produs mai mult de un vagon de opere plastice, reprezentând geamiile, fântânile și tipurile de țigani — tătari din partea locului. Niciunul din artiști n'a băgat însă de seamă, în diminețile răcoroase, pe potecile dintre dealurile de lut alb ale Balcicului, frumoasele chipuri ale femeilor și fetelor „macedonene”, toate în strae bătute în fireturi de aramă și argint, cu frizurile înălțate, asemenea unor mici domuri și miniaturale diademe. N'au băgat de seamă nici semnul crucii, încrustat între sprincene, ca o insignă de foc, pentru totdeauna! Frumusețea acelor gâteli și podoabe, caracteristica acelor chipuri — de-o energie și o seninătate care le deosebesc numaidecât de melancoliile fierbinți ale tipurilor mării și prelungi, orientale ale Dobrogei de sud — se ivesc deocamdată cunoașterii noastre numai din misterioasa cameră neagră a aparatului fotografic. Până la ivirea pictorilor și sculptorilor, cari să vadă și să redea acea populație tot atât dacă nu și mai pitorească decât țiganii, turcii și bulgarii din Cadrlater, va trebui să ne mulțumim numai cu atât. Dar cine sunt aceste frumoase purtătoare de cruce în frunte? De unde vin? De unde se trage obiceiul, pe care nu-l mai găsim în niciuna din regiunile locuite de Români, deși fântânile țării românești, toate, veghează ocrotite de cruci, iar răscrucele sfințite de troițe?...

CRU

7. Tineri logodnici aromâni. Brăiele lor sunt bătute în argint, pe cap bărbaii poartă cușmă, iar fetele năframe bogat împodobite.

4. Seara, la fântână, se adună femeile și fetele și stau de vorbă despre toate întâmplările din sat. Vremurile de griji și de nevoi din Pind s'au uitat.

5. De copii, fetițele sunt însemnate cu crucea în frunte.

6. Tip de aromâncă: ea poartă crucea în frunte, însemnată din prima copilărie, așa încât să nu poată fi furată de turci.

8. Cojoc cu mâneci scurte, împodobite cu monograma celui care-l poartă și anul când a fost făcut. În forma lui se vede influența grecească.

9. Ordinul jartierei? Nu ci numai legături de ciorap făcute din mărgăle. Ciorapii și pentru bărbai, sunt cusuți cu fir.

ufovlah la hord.
ant cu dousul
eceleș cu al
tre Duce și
neamul a fost
itea veacuri.

Foto : H. Löffler

UCEA in FRUNTE

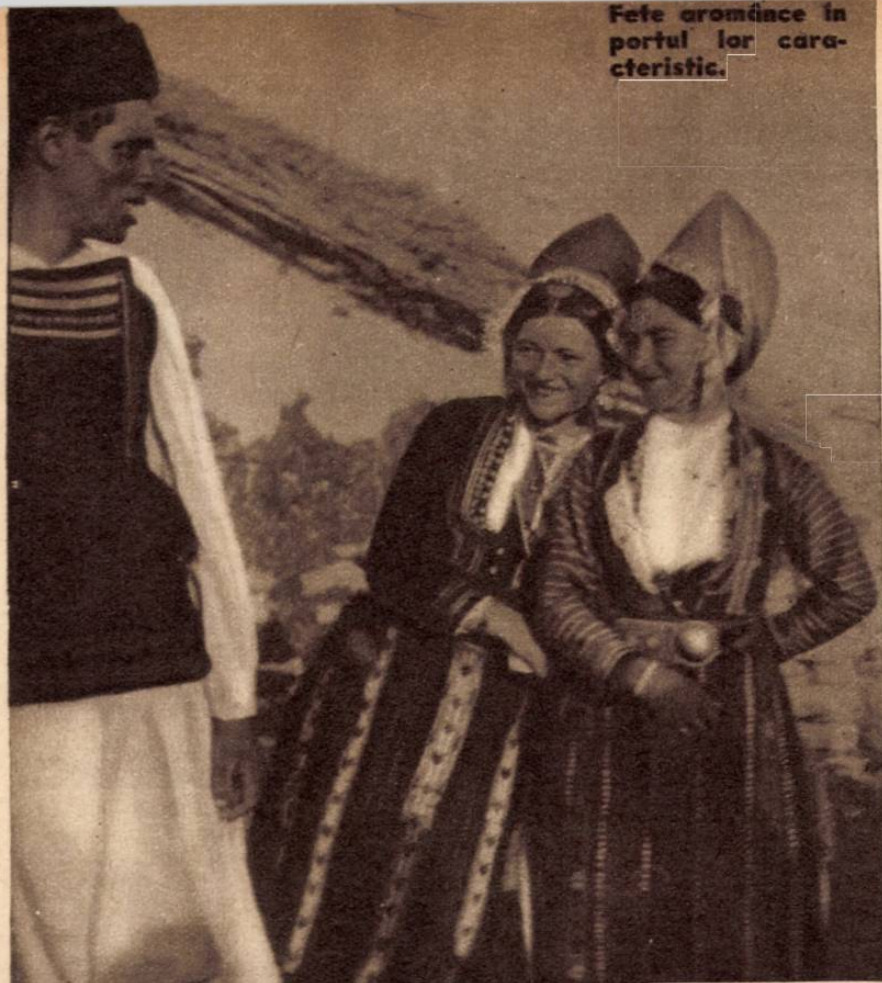
Româncele cu crucea tatuată între sprincene sunt soțiile și fiicele coloniștilor aduși de guvernul român în Dobrogea, de prin părțile Pindului, din inima Balcanilor, în ultimii șaptesprezece ani, pentru a pune în valoare ținuturile părăsite de Turci și de Bulgari. Nevoia de a româniza hotarele, a îndemnat pe oamenii noștri politici să-și amintească de frații din Pînd, a căror soartă aspră, vreme de secole, nu mai putea fi schimbată, între noroadele amarnice de-acolo, numai cu un învățător și un abecedar din patria-mumă.

Pentru un hotar deschis, ca cel din Cadrilater, era nevoie de o populație românească dărză, obicinuită cu luptele de fiecare zi și în care simțământul familiei și al credinței strămoșești să fie împletit cu însuși instinctul vieții. În haosul politic de după război, acțiunea de colonizare din Dobrogea de miază-zi, e poate acțiunea cea mai cuminte și mai stăruitoare a guvernelor noastre. S'a instituit un oficiu special de colonizare, care construiește în fiecare an locuințe pentru noii veniți. Din păstori și locuitori de munte, Românii din Macedonia devin, în țara noastră, agricultori și locuitori de șes, stăpâni pe ogoare al căror belșug pentru ei, ține de basm.

Trăinicia obiceiurilor lor se poate observa, nu atât în limba pe care școala și învățătorul din Vechiul Regat le-o îndulcește, cât în portul atât de artistic și atât de migălos zămislit — priviți brăele, mânecile și mai cu seamă ciorapii femeilor — în felul coafurii impunătoare și semnul crucii dintre sprincene, al fetelor și soțiilor. Crucea tatuată e semnul amintitor al vieții amarnice din Pînd, când frumusețea Româncelor era amenințată de oamenii vizirului, pașei sau chiar a padișahului, ahtiați după asemenea grații. Ca femeile să nu mai fie răpite și să nu mai ajungă sclave în haremurile turcești, alături de femeile din celelalte provincii supuse semilunei, Aromânii și-au însemnat cu o cruce în frunte semnul lor. Semnul mântuitor, care îngăduia recunoașterea fetelor răpite și împiedica trecerea celor cu suflet ușuratec la mahomedanism, dăinuiește și azi — dar azi ca o podoabă, așa cum se întâmplă pretutindeni cu toate vechile semne de sclavie.

Fete aromâne în portul lor caracteristic.

gustori de podoabe de aur și argint. E greu să cerem autorităților noastre să revie și la macedo-românii din Cadrilater, arta topirii și împletirii metalelor scumpe. Dar le putem cere să ia aminte la portul lor atât de pitoresc și artistic. S'au făcut studii și s'au alcătuit baze de cusături naționale, din toate regiunile locuite de Români. Din mozaicul de gusturi artistice al neamului acestuia, lipsesc macedo-românii, adică cei mai artiști poate dintre noi.

Dacă nu putem crede ca obiceiul crucii în frunte să cucerească ușor gustul mamelor române din restul țării, straele „fântărencelor” și mai cu seamă coafura lor, ar putea ispiti cele mai alese gusturi și în curând am putea vedea în București — ca ultima modă — coafura principiară a fetelor din Pind, care azi răs în jurul fântănelor dobrogene.

A.

Și donițele, cămile de apă, putinele, brățările și multe din podoabele pe care le poartă, dovedesc un simț artistic deosebit.

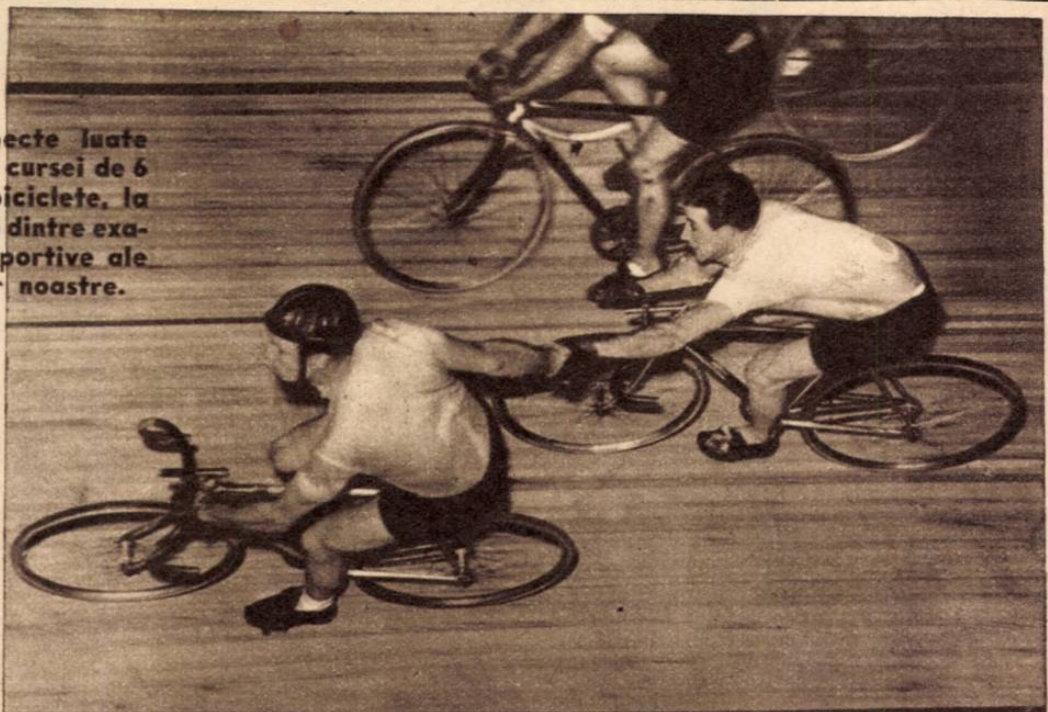
Tip de aromân. Aromânii sunt renumiți pentru vitejia și neînfricarea lor.

Românii macedoneni colonizați în Cadrilater s'au adaptat ușor vieții agricole — și impun respect vecinilor prin moralitatea vieții lor familiare, felul dărz al sufletului lor și energia cu care își muncesc pământurile.

Până unde au putut ajunge macedo-românii în lucrarea metalelor delicate, bunăoară, se poate vedea — precum am amintit mai sus — în primul rând în straele lor împodobite atât de artistic în fireturi (care amintesc arta împletiturilor și zugrăvelilor din palatele arabe, rămase în Spania din epoca maurilor), dar mai cu seamă în obiectele lucrate de macedo-românii din orașele balcanice și ale Asiei-Mici. Ei sunt — și sunt — ca cei mai de seamă făurari ai metalelor prețioase și cei mai pricepuți ne-

Aspecte luate în timpul cursei de 6 zile pe biciclete, la Paris. Una dintre exagerările sportive ale timpurilor noastre.

Mărturisirea unei femei geloase

„Stiam că iubirea soțului meu începea să se răcească. La 20 de ani aveam un obraz frumuseț și o piele fragedă și limpede. Însă truda gospodăriei și creșterea a doi copii au produs curând cute și sbârcituri. La 30 de ani m'ar fi luat ușor drept 40. Atunci am citit de uimătoare descoperire a Biocelului, făcută de un renumit medic din Viena, care face ca femeile să-și recapete aparența juvenilă. Am cumpărat imediat un borcan de Biocel Aliment pentru piele și l-am întrebuit în seara aceea. Chiar în dimineața următoare tenul meu părea mai fraged și mai limpede. După o săptămână, bărbatul meu zise: „Stii Lenuț?” Parcă ai întinerit.” După o lună toate prietenele mele vorbeau de schimbarea produsă în înfățișarea mea.

Biocelul este un aliment esențial pentru celule și se ex-

trage din animale tinere alese cu îngrijire de către Dr. Stejskal, profesor la Universitatea din Viena. E conținut exclusiv în Crema Tokalon Aliment pentru piele cu loarea roză, celebra Cremă de Paris. Aceasta nutrește și întinereste pielea în timp ce dormiți înlătură cutele și sbârciturile. Ziua întrebuiți Crema Tokalon, culoarea albă (neunsuroasă). Ea dissolvă coșurile, contractă porii dilatați și face albă, moale și netedă pielea cea mai întunecată și aspră. Se garantează excelente rezultate, altfel banii se restituie. De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și partu-măriile din țară.

SURZII AUD

cu aparatul „SIEMENS-PHONOPHOR” care este utilizabil la toate gradele de surzenie.

Noutate: receptor cu conducție osoasă.

Demonstrații și vânzare la REPREZENTANȚA EXCLUSIVĂ:

BUCUREȘTI I
Telef. 4-12-50

Ing. Dipl. H. BINDER

„RADIO-TELEFUNKEN”

Strada C. A. Rosetti 5.

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-2

Cel mai ideal mijloc de înfrumusețare și întinerire a tenului este Crema „Genius” a drului Földes. Face să dispară pistruii, coșurile și sbârciturile. Se fabrică separat cremă de zi și de noapte. Costul unui borcan este: 50 lei. Se expediază prin poștă cu ramburs exclusiv numai de către Laboratorul drului Földes, Arad, Strada Eminescu No. 21.

A APĂRUT MAGAZINUL

Pe luna August. — 160 pagini 25 lei.

Lipsa 15-10

Trans-Jordania

UN MANDCHUKO AL ORIENTULUI

COLONELUL Peak Paşa, comandantul Legiunii Arabe a Transjordanului şi a forţelor dela frontierele acestei regiuni, a ţinut să creeze un stat-tampon între statele arabe şi Palestina evreiască. Acesta e motivul pentru care Transjordanul, odată devenit independent, a fost neglijat, depopulat şi transformat într-o uriaşă garnizoană. Cine vorbeşte despre „Imperialismul Evreesc” se gândeşte la ţinutul Transjordanului. Conducătorii evrei consideră această regiune ca pe o parte — şi încă cea mai bună — din Palestina. Şi astfel actualul „Erez Israel” este pentru ei Palestina în Vest, iar Transjordanul Palestina de Est. Ei susţin că întreaga problemă evreiască s’ar rezolva dacă li s’ar deschide această regiune a cărei întindere de 46 milioane de dunami s’ar preta unei uriaşe scheme de colonizare. Transjordanul are însă o lege care nu permite evreilor să achiziţioneze pământ. Chiar numai pentru a păşi pe teritoriul Transjordanului ei au nevoie de o permisiune specială şi această permisiune este foarte rar acordată. Peak Paşa este blamat pentru această lege dar el n’a vrut decât să-i protejeze pe evrei atunci când a sugerat Guvernului englezesc ideea de a crea un coridor între evrei şi arabi.

Transjordanul, de două ori şi jumătate mai întins decât Palestina, are o populaţie de numai 250.000 capete, adică un sfert din populaţia Palestinei. Atunci când acest ţinut a fost scos de sub stăpânirea Turcilor şi dat de către Liga Naţiunilor, Angliei, spre administrare, cei 250.000 de locuitori ai săi au dobândit un conducător în persoana Emirului Abdallah Ibn-Hussein. Majoritatea acestei populaţii trăieşte în pustiu. Şi cei mai mulţi dintre locuitorii deşertului ignorează încă — deşi sunt 18 ani de când Anglia le-a dat pe Abdallah — că au un emir. Altfel nu se poate explica de ce Abdallah — care este cel de al doilea fiu al lui Hussein, fost şerif la Mecca şi devenit mai târziu cu ajutorul Englezilor, rege; dar tot cu acelaşi ajutor a ajuns ex-rege al Hedjasului. Acesta a fost omul care împreună cu E. T. Lawrence a organizat revolta din deşert. Lawrence a trebuit să-şi aleagă dintre cei trei fii ai acestuia pe conducătorul revoluţiei. Aceşti fii se numiau Ali, Abdallah şi Faisal, şi pe atunci, nu erau decât nişte beduini. Ali nu avea spirit militar, Abdallah se închipuia un mare general dar avu nenorocirea să piardă dela prima sa bătălie. Drept e că şi Wellington a pierdut lupte, dar în deşert nu se iartă aşa ceva şi Lawrence l-a ales pe cel de al treilea fiu, pe Faisal.

Această alegere a lui Lawrence a fost prima decepţie a lui Abdallah. Iar resentimentele sale au devenit şi mai amarnice când a văzut că Faisal devine rege al Siriei şi în cele din urmă, rege al Irakului. Până şi Ali, a avut temporar titlul de rege şi a condus Jeddah-ul atunci când Hussein a fost gonit de către Wahabi Ibn Saud. Numai pentru Abdallah se pare că nu există tronuri.

Când Faisal muri în Elveţia de pe urma unei operaţii de reîntinerire, Abdallah crezu că a venit în sfârşit şi timpul său. Dar îi fu dat să încerce o nouă desamăgire. Tânărul Ghazi, fiul lui Faisal, fu readus dela Londra unde-şi făcea încă studiile înapoi la Bagdad şi încoronat rege. Timp de 18 ani, Abdallah a aşteptat să pună mâna pe un tron vacant. În încercările sale de a se vedea rege el a sacrificat întreaga avere a familiei, acumulată de tatăl său şi astăzi este un om sărac depinzând de salariul relativ mic de 14.500 lire pe care i-l servesc Englezii.

Altfel sa a rămas la convingerea că este cel mai inteligent şi mai capabil dintre cei trei fii ai lui Hussein. El şi-a făcut studiile la Stambul într-o vreme când Sultanul domnea încă, şi ajunsese să cunoască bine metodele politice şi diplomatice ale Sublimei Porţi. Dar Lawrence nu voia nici un politician şi nici un diplomat.

Acum 18 ani, când a venit la Amman, localitate în care fusese fixată capitala Transjordanului, Abdallah era tare nemulţumit şi nu se ocupa câtuşi de puţin de ţinutul în fruntea căruia se află. Părintele său, Hussein, veni şi făcu ordine dar bătrânul nu fu în stare să creeze o apropiere între beduini şi ambiţiosul său fiu. Abdallah visa o curte orientală cu un harem mare, cu curteni şi intrigi aşa cum văzuse la Stambul. Ammanul nu era altceva decât un sat arab unde avea drept reşedinţă un cort larg. Curtenii săi erau nişte nomazi ai deşertului cari dădeau caprelor lor mai multă importanţă decât omului venit să-i guverneze.

Mai târziu a obţinut dela Englezi privilegiul de a fi salutat cu 21 de plecăciuni la festivităţi, ca un adevărat rege şi asta l-a împăcat. Între timp el a devenit unul dintre cei mai devotaţi regi-vasali dar serviciile sale reprezintă foarte puţin pentru politica engleză. Abdallah este încă lipsit de popularitate în Asia Mică iar supuşii săi îl detestă.

Ţinutul nu s’a mărit în aceşti 18 ani, dar cortul său a evoluat într-un palat cu o măreaţă sală a tronului şi cu o gardă de onoare care prezintă ar-

mele oridecâteori Mr. H. R. Cox, consulul englez, face o vizită altei sale. D-l R. Cox este adevăratul guvernator al Transjordanului şi-şi îndeplineşte misiunea cu ajutorul a 15 funcţionari britanici.

Abdallah în schimb, se ocupă foarte puţin de afacerile statului aşa că-i rămâne foarte mult timp pentru ocupaţiunile sale de predilecţie. Ii place să scrie poeme arabe, să joace şah şi are o adevărată pasiune pentru sexul slab.

Criticii spun că poemele sale cam lasă de dorit, dar în schimb este un neîntrecut jucător de şah. El l-a invitat odată pe Senor Capablanca la Amman, a pus să se ridice un cort în curtea palatului şi a jucat şah cu şampionul, timp de trei zile şi trei nopţi. Au făcut trei partide dintre care două au fost câştigate de către Capablanca şi una, de către Abdallah. El mai joacă adesea cu Mr. Cox şi Peak Paşa, bătându-i întotdeauna. E singura sa revanşă asupra acelor cari-l ţin în situaţia de rege-manechin. Coranul îi permite să aibe până la patru soţii, dar până mai acum câţiva vreme, emirul s’a mulţumit cu una singură şi cu un mare harem. Dela soţia sa are doi fii, Tallal, prinţ moştenitor în vârstă de 24 de ani şi prinţul Naif, în vârstă de 22 de ani. Acum trei luni însă, o tânără negresă din harem a născut un băieţel, şi a pretins că bătrânul emir care acum are 52 de ani, este tatăl copilului. Cum emirul Abdallah este un gentleman, a hotărât imediat să se căsătorească cu mama celui de al treilea fiu al său. A avut mult de luptat cu tânărul Tallal pe tema acestei decizii, dar a reuşit în cele din urmă

O vedere asupra vechilor forturi dela Suro-Akaba, în deşertul Transjordaniei.

Emirul Transjordaniei, Abdallah, cu prilejul unei vizite la Londra

să se căsătorească cu trumuseţea nubiană. Romanticismul celor 1001 de nopţi s’a conservat la curtea nefericitului Emir.

Dar Emirul are ciocniri cu fiul său, nu numai în chestiuni amoroase ci şi în politică. Abdallah a fost în tratative cu leaderii evrei şi se declarase dispus să-şi deschidă ţara, evreilor. Devenise un sionist înfocat pentru că posedă 800.000 dunami de pământ şi speră să vândă o mare parte din el evreilor. Ii trebuiau bani pentru a relua vechea goană după tronuri arabe rămase vacante.

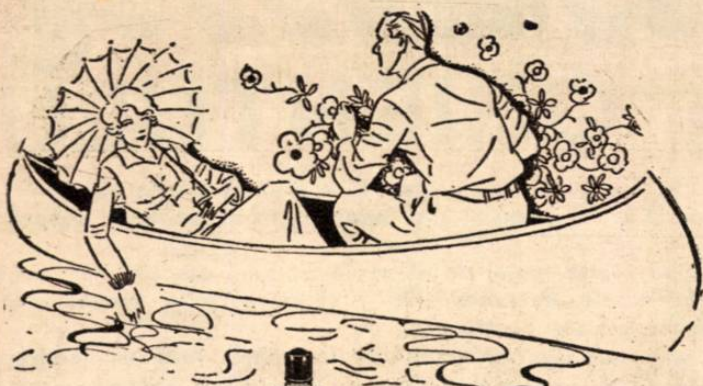
La o mare întrunire de 200 de şeici, el a făcut o expunere a planurilor sale, dar numai şeicul Mithkhal Pasha ibn-Faiz l-a sprijinit, căci şi acesta avea vreo 600.000 dunami de pământ şi spera să încheie tranzacţii avantajoase cu evreii. La aceste propuneri s’a opus în special prinţul Tallal, care, deşi şi-a făcut studiile la Harrow, a rămas un adevărat fiu al deşertului. El s’a ridicat şi a declarat scurt: „Dacă deschizi ţara evreilor, te împuşc”. Abdal-

lah îşi cunoştea fiul şi mai ştia că tânărul care primise o intensă educaţie sportivă în Anglia şi este un extraordinar ţintaş, vorbea serios. El îşi modifică deci propunerea şi reveni la o altă întrunire unde se aflau de faţă şi câţiva englezi, spunând: „De ce nu i-am lăsa pe evrei să intre în ţara noastră? Le vom lua banii şi pe urmă îi vom isgoni”. Ideea a plăcut şeicilor dar planul nu s’a realizat.

Abdallah este de partea Englezilor iar Tallal, de aceea a beduinilor. Nu se cunosc cauzele neînţelegerilor lor, dar nu e deloc exclus ca fricţiunile dintre ei să fie o abilită politică a familiei pentru satisfacerea ambelor părţi. Se pare totuşi că Tallal câştigă mereu teren.

Atunci când revolta palestiniană a luat o întorsătură mai gravă, Tallal a fost trimis la Bagdad, dar a reapărut în scurt timp la Amman unde a avut o întrevedere cu oportunistul său părinte. Emirul nu voia să aibe vreun amestec în insurecţia arabilor. În cursul acestei întrevederi care a avut loc la 10 Mai s’a tras acel foc făgăduit cu patru ani înainte. Glonte a ricoşat dar Tallal a fost prins şi închis în palat. El a isbutit însă să evadeze şi acum se află în munţii Transjordanului, unde organizează o revoluţie a beduinilor.

LADISLAS FARAGO

N.H.B.

Nu vă mulțumiți numai cu produsele de parfumerie întrebuințate până acum.

Cumpărați odată și:

Pudra • Apa de Colonie • Rujul • Fardul • Parfumurile
marca „Les Créations” N. H. B.

Făcând comparație veți rămâne uimiți de superioritatea acestora. Ani de zile de experiențe științifice în arta parfumeriei au desăvârșit produsele:

Les
Créations N.H.B.

En gros:
N. H. Balhazar
București, Șelari.

Se vinde în cele mai bune farmacii, drogherii și parfumerii.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. **Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.**
Consult. 10—12 și 3—7 p. m. Consult. gratuite Miercuri 11-12 a. m.

APELE FLUVIULUI MISSISSIPI AU SCĂZUT ÎN URMA SECETEI DIN AMERICA

Unul din cele mai mari fluvii din lume, Mississippi, este aproape să sece din pricina arșiței care a bântuit în ultima vreme în America. Pentru înlăturarea nisipului s-au instalat pontoane speciale, așa cum vedem în fotografia noastră.

CAPITALA SE MODERNIZEAZĂ

O INOVAȚIE SENZAȚIONALĂ!

Agenți de circulație surdo-muți!

INGENIOZITATEA chestorului Botez e mare. După căștile coloniale ale sergenților, a instalat, la intersecțiile principale, semnalizatoare electrice colorate. Publicul s'a obicinuit să circule, după indicația automatului colorat. Există însă o intersecție foarte frecventată: cea dintre Bulevardul Elisabeta și Calea Victoriei. S'au ivit deci multe conflicte între publicul grăbit și agenții de circulație, cari, foarte gentili dădeau tot felul de relații. Chestorul Botez, făcând odată o inspecție a rămas surprins, văzându-și agenții parlamentând cu publicul. O idee năstrușnică i-a trecut atunci prin minte — a instalat în acest punct un agent surdo-mut! Surpriza a fost mare. La început s'a crezut că este vorba de o farsă. Abia când bietul agent, enervat de public a început să bâlbâie și să pronunțe cuvinte nearticulate și-au dat seama cetățenii că reprezentantul forței publice este într'adevăr surdo-mut și că d. chestor este foarte ingenios.

Publicul s'a obicinuit. Nu mai întreabă nimic, ci așteaptă resemnat până-i vine rândul să traverseze.

Ne-am dus și noi să-l vedem. L-am găsit în plină activitate: se străduia să explice unei doamne că n'are voie să treacă, până ce lampa nu arăta lumina roșie. Explica conștiincios și elegant.

Ne-am apropiat de el și ne-am recomandat prin scris. Il cheamă Petre Popescu și este infirm în urma unui accident. Băiat de familie, a intrat la școala de meserii unde a în-

Agentul surdo-mut din Piața Cercului Militar, conducând circulația.

Agentul surdo-mut... „vorbește” prin semne cu reporterul.

vățat tâmplăria. Acum 15 ani, lucrând la o construcție, a căzut, rămânând surdo-mut. În lunie a fost angajat de brigada de circulație pentru postul pe care-l ocupă și acum. Este inteligent, simpatic și foarte civilizat. E extrem de trist că nu poate auzi nimic. Când a înțeles însă că-l dăm „la gazetă”, s'a înveselit deodată. A uitat toate amărăciunile infirmității și ne-a pozat zâmbind. Duceți-vă și dv. să-l vedeți! Il găsiți în fiecare zi dela 6 seara, în fața Cercului Militar. E înalt, slab și poartă totdeauna o lavalieră neagră.

Nell Cudu

IN MODA

Ecouri spaniole

CULORI vii tot atât de înflăcărâte ca și actuala revoluție din „Țara Don-ilor” vor predomina în noile modele ale Toamnei. Modeliștii englezi vor face o adevărată orgie de culori utilizând cele mai calde și mai vesele dintre tonurile văzute în pitoreasca Spanie și în localitățile unde s’au păstrat vii amintiri maure.

Notele luminoase vor fi introduse prin accesorii, broderii și imprimeuri atât în mătsuri cât și în țesăturile de lână fantaisie.

Printre cele mai importante noutăți, se plasează ștofele cu dungi în relief care îmbină un verde crud cu un maron deschis și cu un cenușiu de stâncă sau un galben de lut cu roșu și cu fire subțiri de lână verde. Țesăturile acestea dau toate impresia unui tweed gros dar sunt cu mult mai ușoare și mai puțin călduroase.

Pe rochiile de seară se ivesc broderii de lână ce înfrățesc un roșu spaniol cu un albastru mediteranean și cu un alb de ghips care amintește imaculata strălucire a izdurilor maure în soare.

Intrucât privește linia, multe dintre aceste toalete afectează silueta aceea de silfidă pe care am văzut-o și în anii trecuți, mulând corpul până la genunchi, de unde începe un joc de volane verticale sau decupări prin care muslinul apare într-o vapoasă insurgență.

Influențele spaniole și maure se simt mai cu seamă în creațiunile lui Ronald Morrel ale cărui croquisuri le reproducem aci.

O rochie de dineu albă, formată pîntr-o tunică simplă până la genunchi ce cade pe o jupă care

mătură aproape pământul, arborează drept unică dar frapantă garnitură o broderie-mosaic, copiată după unul dintre splendidele portaluri ale palatului din Tanger. Motivele acestea, executate în plăci roșii, verzi și negre tîvesc linia decolteului și marginile tunicii. O împletire de catifea roșie și verde, încinge talia, desăvârșind efectul. Aceaș broderie mozaic apare pe un tailleur din catifea neagră, pentru după-amiază, realizându-se prin nuanțe vii de roșu, verde și aur pe o bantă albă care garnisește atât buzunarele cât și poalele jachetei-tunică.

Noile tailleurașe făcute din tweedurile în relief au jupa scurtă și un aspect sprinten. Ansambluri de câte patru și cinci piese sunt adesea însoțite de mantouri largi. Dar pardesiurile propriu zise, mulează talia și prezintă cusături în relief în vreme ce mânecile s’au simplificat mult.

Buzunarele și vestele constituiesc cele mai importante trăsături la costumele sport unde se păstrează ca puncte esențiale lățimea umerilor și a reverelor.

Mantourile de seară au multe tăietura redingotei și sunt confecționate din faille, sau se prezintă sub forma unui trois-quarts de satin broșat în care fire de aur și argint realizează o delicată broderie.

Și în sfârșit, splendidele șaluri ale vechii Spanii vor fi scoase de prin cufere pentru a fi purtate pe toaletele serii create sub o inspirație atât de pitorească.

Millie Hudson

Le Caliph, toaletă de dineu într-un maron ce imită perfect epiderma oacheșă a maurilor, și garnisită cu un lamé imprimat în așa fel încât să dea impresia marochinului.

Unul dintre noile tailleuriuri intitulat „Mother Earth” (glia) confecționat dintr-un tweed ușor și luminos în care se îmbină nuanțe vii de verde, maron, gri și brique.

Toaletă de seară, creată de Morrel și intitulată „Casablanca”. Este confecționată dintr-un tul negru străbătut de nervuri groase din fire de lână roșii albastre și albe.

Mother Earth

armonie desăvârșită se desprinde din înfățișarea unei femei distinse și elegante. Toaletele, pantofii, pălăria, parfumul și mai ales Pudra constituie un acord care denotă bun gust și pricepere. O femeie care apreciază această armonie, va adopta cu siguranță Pudra **En Vogue**, pentru aderența, permeabilitatea și parfumul ei subtil.

Poudre En Vogue

PARFUMERIE VENDÔME

A SE ABȚINE DE A MÂNCA CEEA CE SE DIGEREAZĂ GREU

nu e un mijloc de vindecare a indispozițiilor provenite dela stomac.

Sughituri, senzații de apăsare la stomac, acreli după fiecare masă și toate micile mizerii digestive cari strică plăcerile mîncării, — toate acestea indică prezența unei tulburări datorită probabil unui exces de aciditate stomacală care, neglijată, poate conduce la maladii foarte grave.

A vă lipsi de mîncărurile fine cari vă plac dar pe cari nu le puteți mistui, — aceasta nu înseamnă că vindecați răul. Riscați chiar, — privindu-vă astfel de alimentele esențiale, buna funcționare a organismului Dv., de a săraci sângele, de

a vătămă în acest chip, propria Dv. sănătate.

Trebue atacată însăși cauza și de a neutraliza dăunătorul exces de aciditate, luând după fiecare masă, în puțină apă, o mică doză de Magnesia Bisurata.

Reducând cantitatea de aciditate a sucului gastric, Magnesia Bisurata vă redă o digestie normală și vă îngăduie să asimilați toată valoarea nutritivă a alimentelor. Prima doză aduce cu sine o ușurare imediată, chiar și în cazurile cele mai rebele.

Magnesia Bisurata

În toate farmaciile și drogueriile, Prețul Lei 75. — sau în marele format economic, Lei 110. —

Dungla AFRICANA

SUB TEROAREA OMULUI LEOPARD

UN nou val de spaimă s'a abătut asupra districtului Grand Cape al republicii negre Liberia unde membrii unui misterios cult indigen poartă în spinare piei de leopard, își aștern pe față vopsele într'un foarte reușit camuflaj ce se confundă cu frunzișul și se repede hoștește asupra victimelor lor omenști pe care le sfășie cu ajutorul unor ghiare de oțel fixate de mâini. S'a vorbit adesea pe scurt despre toate aceste atrocități, nu numai în ziarele coloniale dar și în acelea europene. Prea puțini sunt însă aceia cari cunosc secretele acestui cult bizar și prea puțini au încercat oroarea care-l face pe cel mai viteaz dintre luptătorii indigeni să albească sub vopselele sale și să ducă mâna la fetișurile pe care le poartă în jurul gâtului implorând în gând protecția zeității tribului, împotriva acelei primejdii care-l pândeste în nopțile cu lună plină, repezindu-se uneori asupra sa chiar în orele de arșiță ale după-amiezii când numai zumzetele surde ale junglei turbură somnolența naturii. Printr'o fericită, întâmplare am făcut cunoștința unui fost negustor englez, capturat odată de către leoparzii umani și nevoit să le adopte cultul pentru a salva viața fetei sale pe care vrăjitorul lor ținea s'o sacrifice. Deși constituia un act de sfidare față de autoritățile engleze, această atrocitate s'ar fi înfăptuit, dacă negustorul n'ar fi fost un atât de profund cunoscător al superstițiilor indigene. Dar prefer să las cuvântul povestitorului.

IN GHIARELE LEOPARZILOR UMANI

„Ani de zile am făcut comerț cu indigenii Liberiei fără să se ivească vreo neînțelegere între mine și ei, dar trebuie să observ că le respectam obiceiurile și tradițiile deoarece în lunul răstimp petrecut printre ei mă convinsesem, că acestea aveau rădăcini

adânci în legi, fie necunoscute fie uitate de către lumea occidentală.

„Cu riscul de a părea naiv, susțin că magia naturală sau, cum i se mai spune, magia neagră, așa cum o practică acești oameni, este un fenomen real și înfiorător.

„Întâmplarea pe care vreau s'o povestesc aci, s'a petrecut acum șapte ani”.

„Îmi lăsasem fetița în grija unei doici indigene, demnă de toată încrederea, deoarece trebuia să fac o lungă călătorie până la oraș spre a-mi improspăta proviziile care erau pe sfârșite. La înapoiere constatai cu groază că atât copilul cât și dădaca dispăruseră în cursul unui atac nocturn al leoparzilor umani și că doi dintre cei mai credincioși servitori indigeni ai mei, fuseseră literalmente sfășiați.

„Pornii imediat către inima junglei cu foarte slabe speranțe de a-mi mai regăsi fiica și conform ordinelor mele tobele indigenilor răspândeau vestea expediției întreprinse precum și ficțiunea că fiica mea se afla sub protecția personală a Leopardului Zeu pentru că eliberasem odată un leopard ce se prinsese într'o capcană.

„Cu aceasta speram să-mi salvez fiica dacă mai era în viață și chiar s'o redobândesc.

„Avui mai mult noroc decât mă așteptasem.

„Două nopți mai târziu, mă trezeam dintr'un somn adânc în mijlocul unui grup de leoparzi umani! Ei îmi cerură cu un aer smerit să-i însoțesc în satul lor pentru că vrăjitorul dorea să-mi vorbească.

„Primii, și ore dealungul străbăturăm jungla, în vreme ce în juru-ne tobele satelor pitite pe după draperiile dese ale luxuriantei vegetații împrăștiu știrea că un alb se afla în drum spre casa leopardului zeu.

„De cum sosirăm la destinație, fui condus la coliba unde fetița mea sta la sânul dădacei înspăimântate care mă imploră s'o iau cât mai repede cu putință din mijlocul acelor diavoli.

„O liniștii, făgăduindu-i că în curând avem să fim iar la noi acasă, și rămaserăm acolo nesupărați până 'n zori.

„Cu prima rază de soare un indigen intră în colibă și mă anunță că mâncarea noastră era pregătită afară.

„Leșirăm și după ce mă uitai în căldare, comunicai căpeteniei că atât eu cât și fiica mea eram strict vegetarieni — conform vrăjitorului nostru.

„S'ar putea ca leoparzii umani să nu fie canibali dar era preferabil să iau măsuri pentru orice eventualitate. Mi se aduse atunci lapte și fructe, ceea ce avu darul să mă mai liniștească puțin. Eram tratat cu respect, deci aveam să pot continua cu bluful susținând că mă mă aflam sub protecția zeului lor.

INCERCAREA PRIN VRĂJITORIE

„Terenul comun era înțesat de indigeni, strânși toți într'un cerc, bărbați și femei laolaltă, ceea ce era contrar obiceiurilor tribului.

Un om leopard, din Liberia.

Un doctor indigen din Africa, cu instrumentele lui primitive, dând consultații în fața colibei sale.

„Căpetenia sta deoparte pe un tron acoperit cu piei de leopard iar vrăjitorul îi vorbia neîncetat încercând să-l convingă că nu s'a mai pomenit nicicând ca un „copil al lunii” să se afle sub protecția Zeului Pestriț. „Ceea ce-i făcuse să vadă în fetița mea un copil al lunii era cred pielea ei albă, părul blond și ochii de un albastru închis ca cerul nopților liberiene.

„În acest amănunt sta speranța salvării mele.

„Nu putui prinde tot ceea ce spunea vrăjitorul, dar în esență el susținea că dacă fiica mea se află cu adevărat sub protecția zeului pestriț, trebuia să se producă o minune și cerea să fiu pus să istorisesc în ce împrejurări îmi câștigasem prietenia divinității.

„Căpetenia tribului îmi făcu semn să mă apropiu și le înșirai o poveste înfiorătoare cu un leopard pe care-l salvasem dintr'o capcană și care drept recunoștință mă recomandase zeului.

„Atunci, pentru ce nu poartă copila ta, semnele leopardului?” întrebă vrăjitorul.

„Pentru că e albă și asupra copiilor albi vrăjitoria nu are efect”.

„Vrăjitorul mă privi lung în ochi.

„Ei, albule, mă tem că minți” zise el cu gravitate.

„Să-i supunem pe amândoi la probă”. Ordonă șeful.

„Fetița fu adusă înaintea lor și i se scoase rochița de bumbac. Apoi, vrăjitorul îi dădu să bea ceva dintr'o strachină.

„Margareta sorbi cu lăcomie lichidul până la fund și după câteva minute căzu într'un somn adânc.

„Toți cei de față se îngrădăriră în jurul ei, curioși, Peste vreo douăzeci de minute îi apărură pe față și brațe pete de un roșu închis.

„Un cutremur se ridică din mulțime. Vrăjitorul examină grav petele.

„Se pare că ai spus adevărul, albule, căci iată a apărut semnul zeului.

„Până și șeful își lungi gâtul spre a vedea minunea. Petele dispărură încetul cu încetul de pe trupul copilei care se deștepta și începu să se joace ca și cum nimic nu s'ar fi întâmplat. „Căpetenia se întoarse apoi spre mine. Ce facem cu omul care nu se află sub protecția zeului nostru ?

„Să-l ucidem" strigă gloata.

„Ba, protecția se întinde și asupra lui!". Interveni vrăciul.

„Cum se face asta ?" întrebă mulțimea.

„El e sânge din sângele ei" replică vrăciul.

„Dar a văzut ascunzătorile leoparzilor umani" adăugă el, neștiind dacă trebuia să fie de partea noastră sau împotriva-ne.

„Atunci trebuie să ne adopte religia" decretă șeful.

„Refuzai argumentând că dovada se făcuse — deși nu puteam înțelege, ce determinase apariția acelor pete pe trupul fetei mele.

„Atunci trebuie să mori" zise șeful.

„Și copilul lunii, împreună cu tine!" adăugă vrăciul.

„Bine, atunci primesc să fiu de ai voștrii" replicai eu pripit.

„Două minute mai târziu, eram înconjurat de toboșari indigeni, iar femeile mă unseră cu niște uleiuri, după care fui condus într-o colibă și întinzându-mă pe un așternut de frunze, adormii imediat.

„Acesta a fost momentul celei mai ciudate și mai inexplicabile părți a ceremoniei.

„Am căzut într'un soi de transă, în cursul căreia visam că eram un leopard urmărit de vânători și eram decis să-mi vând scump pielea. Se făcea deasemeni că soața și puii îmi fuseseră uciși. Simțiam o dorință nebună să chinuesc, să-mi sfâșii dușmanii, să-i fac bucați și să mănânc ceea ce ar mai fi rămas din ei

„Când mă trezii din acest coșmar, văzui că eram despuiat neavând pe mine altceva decât o piele de leopard și ghiare de oțel la fiecare deget în vreme ce fetea și cu dădaca ei tipau înspăimântate de ferocea comedie al cărei actor inconștient eram.

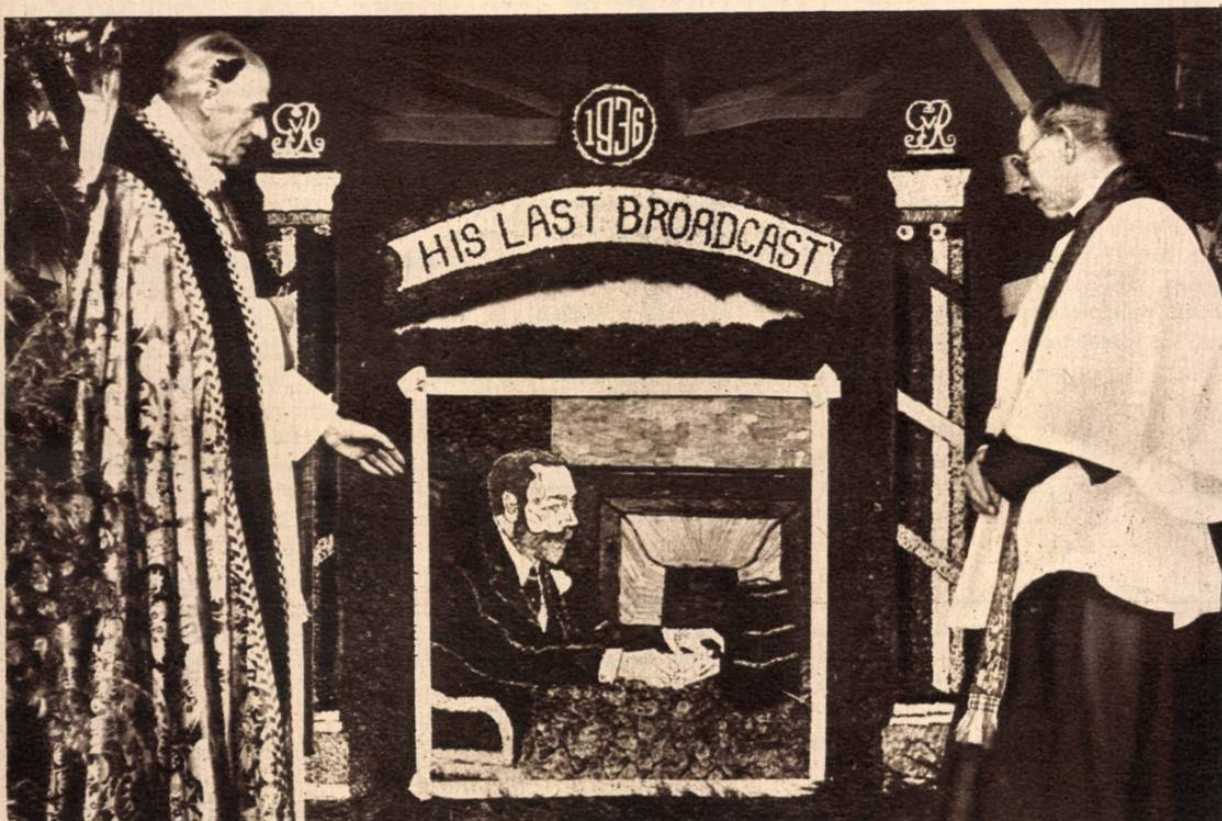
„Mi se spuse că eram liber să plec dar că trebuia să mă întorc din când în când în tabără pentru a lua parte la invaziile lunare „ale răz-bunării" !

„Nu e nevoie să vă mai spun că am părăsit ținutul cu prima ocazie ce mi s'a prezentat.

„Cred că uleiurile cu care fusesem uns pe trup conțineau stupefianțe, opium poate, și că sub efectele lor oamenii se transformă în fiare.

„Iată de ce m'am grăbit să părăsesc Africa. Nu se știe niciodată ce poate face un om înebunit de droguri sub razele lunii africane și sub influența leopardului zeu.

DOLORES DEL CASTRO

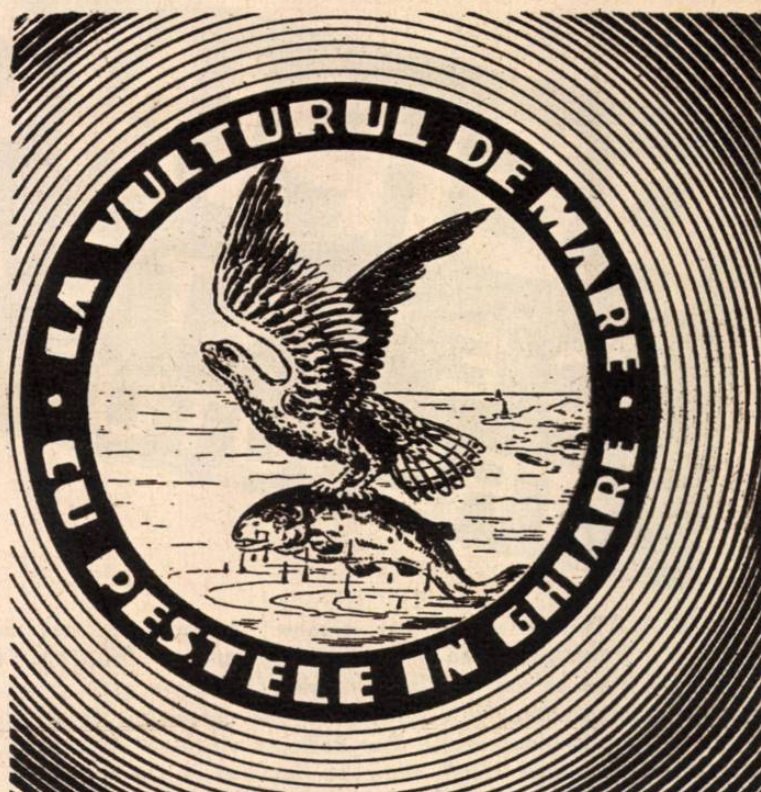
UN MOZAIC INFĂȚIȘANDU-L PE REGELE GEORGE V-LEA LA MICROFON

La Chesterfield, în Anglia, s'a inaugurat recent o fântână ornată cu un mozaic, infățișând pe regele George V-lea, al Angliei, cu prilejul ultimului său discurs rostit la microfon pentru supușii imperiului britanic. Interesant este faptul că acesta este primul mozaic, infățișând un cap de stat sau o personalitate la mic ofon. Timpuri noi !

GUVERNATORUL BĂNCII REICHULUI LA PARIS

Doctorul Schacht, guvernatorul Băncii Reichului, a sosit recent la Paris. Fotografia noastră a fost luată în ziua sosirii omului de finanțe al Germaniei.

este magazinul cel mai bine organizat, care satisface toate gusturile și unde vă puteți îmbrăca drăgălaș și estin cu măr-furi garantate!

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 1 / STR. CAROL 76-78-80-82 / STR. HALELOR 21

Creme cari înfrumusețează!

SCHERK

Creme cari nutresc epiderma, întăresc țesutul și dau tenului un aspect delicat și

fină și uleiuri alese, regenerează pielea, fortificând-o. • Crema Trisena, de zi, uscată, acționează în mod uniform făcând tenul mat. Este totodată și cea mai bună bază pentru pudră. • Cremele Scherk se vând în borcane à Lei 93 și Lei 123 precum și în tuburi à Lei 47 și Lei 67. • Cereți mostră de Cold Cream contra Lei 12 mărci postale: „Parfex” Calea Moșilor 78, București I.

îngrijii, acestea sunt cremele Scherk. • Cold Cream pentru noapte, din ceară

A APĂRUT MAGAZINUL

Pe luna August. — 160 pagini 25 lei.

PEIPING

CETATEA TRECUTULUI

CĂLĂTORUL nu găsește nicăieri în lume un oraș mai fascinant decât Peking-ul, care actualmente se numește **Peiping**. Totuși, nu știu dacă vrea să mă mai întorc acolo. O tristețea grea încarcă întotdeauna atmosfera unui mare oraș în decădere și din nefericire, în starea sa actuală, China prezintă aspecte deprimante. Dar Pekingul vibrează de amintiri — reminiscențe ale unor timpuri apuse, când dicta un împărat și când zidurile „Orașului Interzis” închideau un vast mister. Timpuri când splendorile acestui oraș erau îngrijite, iar nu lăsate în paragină ca astăzi.

Dar în ciuda dezolării sale, Pekingul posedă încă, un farmec — o demnitate calmă — o prospețime și o măreție senină, față de care împietrit trebuie să fii, ca să nu se simți mișcat.

Părăsind Manciuria, am fost nevoit să fac în drumul spre Peking un mare ocol. Cum bandiții distruseseră calea ferată dintre Mukden și acest oraș, a trebuit să mă duc mai întâi la **Dairen**, situat lângă **Port-Arthur** rămas celebru de pe urma războiului ruso-japonez. **Dairen** este un port foarte important în mâinile japonezilor și merită să fie remarcat ca unul dintre porturile libere ale lumii, unde nu se percep taxe vamale.

O mică luntre japoneză m'a dus în 24 de ore la **Tangtu**, unde am debarcat, luând trenul pentru Peking. Drumul acesta care durează vreo șase ore, străbate un ținut șes, presărat cu milioane de moviște ce marchează tot atâtea morminte și dându-ți seama cât de străveche este această țară, te simți apăsător de melancolie, micșorat. Aceasta e o stare de spirit propice revelațiilor pe care ți le face Pekingul.

Chinezii și-au numit comorile cu o deosebită măiestrie. Călătorul așteaptă fascinat să viziteze „Podul Lunei Pline”, „Muntele celor Zece Mii de Secole”, „Templul Cerului”, „Podul Curcubeului de Jad”, „Orașul Interzis”, „Dragonul de Porțelan”, etc. Toate aceste împerecheri de cuvinte îi sugerează feerice revelații. Puține sunt edificiile pe care le poți vedea aci, dar toate poartă amprenta acelei culturi placide, din care se desprinde o filosofie pacinică și calmă, constituind expresia uneia dintre cele mai superioare stadii de civilizație.

Pekingul diferă de tot ceea ce am putut vedea pe suprafața pământului și acesta este principalul său merit. De pe veranda camerei mele se vedeau acoperișurile de țiglă galbenă ale „Orașului Interzis”. Patruzeci de împărați au domnit vreme de douăzeci de generații în Peking. Sunt aci trei orașe într'unul: Orașul Tătăresc, Orașul Interior, cuprinzând Orașul Interzis și Orașul Chinezesc. Zidurile care închid Orașul Interzis au treisprezece mile în circumferință și 12 m. în înălțime.

Pekingul are o atmosferă cu adevărat orientală. Plimbându-te prin oraș cu rickșă, întâlnești șiraguri de cămile aduse din Mongolia, trăsorele cu zurgălăi și, înfășurit, o procesiune nupțială cu străvechiul său ritual.

Am intrat în cuprinsul „Orașului Interzis”, dominat de emoția tuturor așteptărilor. Secolele dearându-l, această vastă cetate a fost centrul universului pentru milioanele de locuitori ai Chinei — reședința pământească a Fiului Cerului, un mare mister, nevăzut și necunoscut. Zidurile sale uriașe, porțile sale mărețe, șanțurile lungi și abrupte, acoperișurile galbene și turnurile de pază colorate — toate acestea puteau fi văzute de afară, dar restul rămânea tănuț. Rari erau aceia cari puteau trece dincolo de aceste ziduri. Prin arhitectură, prin simetrie și decorațiune, acest palat al Orașului Interzis era unic. Fantastic și cu adevărat imperial. De o superbă seninătate, el este și astăzi încă, minunat în frumusețea-i neglijată.

O mare parte din giuvaerurile sale au fost duse la **Shanghai** spre a fi păstrate mai în siguranță, deși se crede că multe au fost vândute în secret spre a se procura noi fonduri pentru menținerea liniștii în această vastă țară unde așa numiții generali își dispută supremații locale.

Armata chineză face o impresie penibilă. Soldații par toți niște copii, sunt numai sdrențe și aproape morți de foame. Puștile sunt întotdeauna mai înalte de cât ei, dar cel mai important articol în echipamentul lor pare a fi o enormă umbrelă. Când plouă, umbrelele se deschid și nu există spectacol mai ciudat decât acela al unei armate defilând pe ploaie dealungul unei străzi.

Sunt multe de văzut în **Peking** și multe lucruri frumoase de cumpărat, dar vizitatorul nu trebuie să piardă ocazia de a vedea palatul de vară al familiei imperiale, situat la câteva mile de oraș. Aci-și petrecea vremea bătrâna împărăteasă, investind mari sume de bani în încercarea de a creea o flotă chinezească. Natura a dat edificiului un fond splendid de dealuri împădurite, iar înainte i se întinde un lac cu apele atât de limpezi, încât pare o oglindă albastră.

Acest palat a fost clădit în stilul tradiționalei arhitecturi chinezești. În jurul unor curți mari, fac roată niște clădiri înalte cu acoperișul de țiglă galbenă și cu fațada formată din arcade ale căror colonne roșii susțin bărne viu colorate și plafoane cu decorațiuni complicate. În aceste grădini, gutui, arbori de ananas și magnolie se ridică dintre pietrele pavajului, iar lei, fenixii și dragonii aduc în verdele frunzișului, luciri de bronz. Balustrade, scări și poduri din marmură de culoarea ivorului contribuiesc la desăvârșirea acestui încântător decor.

În această pagină publicăm trei aspecte sugestive, luate pe străzile Pekingului. Pitorescul ilustrațiilor noastre este semnificativ și dă o vagă idee asupra vieții din capitala Chinei.

Cu o lună am traversat lacul spre a vedea „Podul Lunei Pline” și „Podul celui de al Șaptesprezecelea Arc”, care mi-a oferit o perspectivă completă a palatului. Astăzi, locurile acestea sunt cu totul părăsite. Prin grădini și prin camerele pustii, abia de vezi când și când câte un turist sau câțiva vizitatori chinezi.

Pekingul este un oraș în care poți hoinări zile la rând fără să ți se urască. Bazarurile te îmbie cu obiecte bizare, iar ruinele sale te fascinează, purtându-ți pasul în cripte, unde idolii de bronz te pironesc cu ochii lor enigmatice din umbra raclelor și a alfarelor. Sunt magnifice, sunt misterioase și pline de tristețe, vechile temple ale Pekingului.

Gordon Cooper

O PIJAMA DE PLAJĂ ORIGINALĂ

Frumoasa actriță de cinema Betty Furness a arborat recent o pijama de plajă pe care erau imprimate firmele celor mai mari ziare din Statele Unite.

SONJA HENJE

Cea mai proaspătă vedetă a filmului american este fotografiată aci la Hollywood în tovărășia logodnicului ei.

Compania de reviste NICAN (N. Kanner)

GETTA ANTONESCU

tânăra și frumoasa artistă, care a obținut în actuala stagiune remarcabile succese în compania de reviste NICAN

BRUNĂ SAU BLONDĂ

Fardul pentru brună nu se potrivește blondei și vice-versa. Dar se poate oare încerca un fard „Pastels” înainte de cumpărare? Da, Doamnă, grație nuanțierului BOURJOIS, puteți încerca gratuit la furnizorul Dv., nuanța care se potrivește carnațiunei și coafurei Dv.

Fardurile Pastels, lucrate de mână și sterilizate la etuvă, aderă pe puf, rămânând moi până la complecta lor epuizare și nu se împietresc niciodată.

Fardurile Pastels
BOURJOIS

DR. H. ZANFT

Medic Primar
Specialist în

Boli de Piele și Păr, Cosmetică.

Raze U. V. Diatermie, Electrot terapie, Zăpadă carbonică, Trat. maladiilor inestetice: pigmentațiuni ale feței, negi, cicatrice, acnee (coșuri), nevi (pete din naștere), îndepărtarea părului de prisos prin diatermo-coagulare etc.

Strada Domnița Anastasia No. 23
(fost Belvedere)

Consult. 3-8 p. m. Telef. 3.34.90

Institut medical cosmetic

Str. Brezoianu 9, București III
Telefon 3-5922. Consult. 11-1, 5-8
sub conducerea unui medic dermatolog și unei doctore din Berlin.

Sfaturi și îngrijiri date de către specialiști în toate tărîmurile cosmetice.

Înlăturarea radicală a perilor de prisos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului etc.

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

BĂILE BUZIAS

NAUHEIMUL ROMÂNESC

Cu renumitele lor surse foarte bogate în acid carbonic radioactiv și feruginoase, cu efecte mari în boli de inimă aortite, arterioscleroze, hipertensiuni, boli nervoase, boli de femei, anemii etc. Hoteluri și pensiuni de primul rang. Confort modern. Prețuri moderate. Bucătărie și Dietică specială. Bazin modern de înot. Reducere pe linia C. F. R. Muzică militară permanentă. Căi de băi pe proiect global prin birourile de voiaj „Europa”. Saison dela 15 Maiu până la 1 Octombrie. Prospecte la cerere. Direcțiunea Băilor, Buziaș (Banat).

Progresele technicei

1. BICICLETA CU ELICE

Cu prilejul unei expoziții din Paris, a fost prezentată pentru prima oară, o bibliotecă cu elice, așa cum vedem în fotografia noastră alăturată.

2. TANCUL — POD

La recente manevre ale armatei italiene a fost prezentat pentru prima oară modelul de tanc pe care-l vedem alăturat. Este o mașină care are atașat un pod pe care trupele pot trece în caz de nevoie.

3. TELEVIZIUNEA S'A PERFECȚIONAT

La Londra au început să se introducă din ce în ce mai mult aparate de radio având adaptate ecrane pentru televiziune. Domnișoarele din fotografia noastră ascultă și urmăresc în același timp o mare probă motociclistă, la aparatul de radio-televiziune.

Pentru frumusețea Dvs.

Un ten frumos, o piele netedă și fragilă, iată condițiile care determină estetica și înfățișarea atrăgătoare a femeii, producând admirația celor din jurul ei. Dar așa cum se deosebesc oamenii între ei, tot astfel se deosebesc și pielea lor. În general însă, pielea este foarte delicată și sensibilă producând riduri înainte de vreme, și pierzând pigmentul ei natural, din care cauză devine obosită și destinsă. Toate aceste neajunsuri le puteți împiedica întrebuițând renumitele preparate „DERMATONIN” care, într'un grad neatins până acum, produc o mărire a activității celulelor pielei și totodată o regenerare tonică a tenului.

Chiar după o scurtă întrebuițare a preparatelor „DERMATONIN”, pielea devine catifelată și fragilă iar pigmentii se reimprospătează.

Dermatonin

Crema și loțiunea de față

Dermatonin-Creme No. I tonică de zi, dă obrazului o înfățișare fragilă și mată și este cea mai bună bază de pudră. Borcanul Lei 53.

Dermatonin-Creme No. II specială de zi, contra impurităților pielei. Borcanul Lei 64.

Dermatonin-Creme No. III alimentul ideal al pielei pentru noapte, face pielea netedă și curată, împiedică formarea ridurilor și regenerează pigmentul. Borcanul Lei 75.

Dermatonin-Lotion, loțiunea de față, contra porilor dilatați poate înlocui și crema de zi No. I. Flaconul Lei 80.

BON GRATUIT: Rog trimiteți tratamentul complet „Dermatonin” constând din 3 mostre. Anexat lei 26. — În mărci poștale pentru port.

Trimiteți alăturatul bon la adresa: Repr. G-ra: „Dermatonin” București, Bulevardul Carol, No. 5.

De vânzare la farmacia, drogheria și parfumerii.

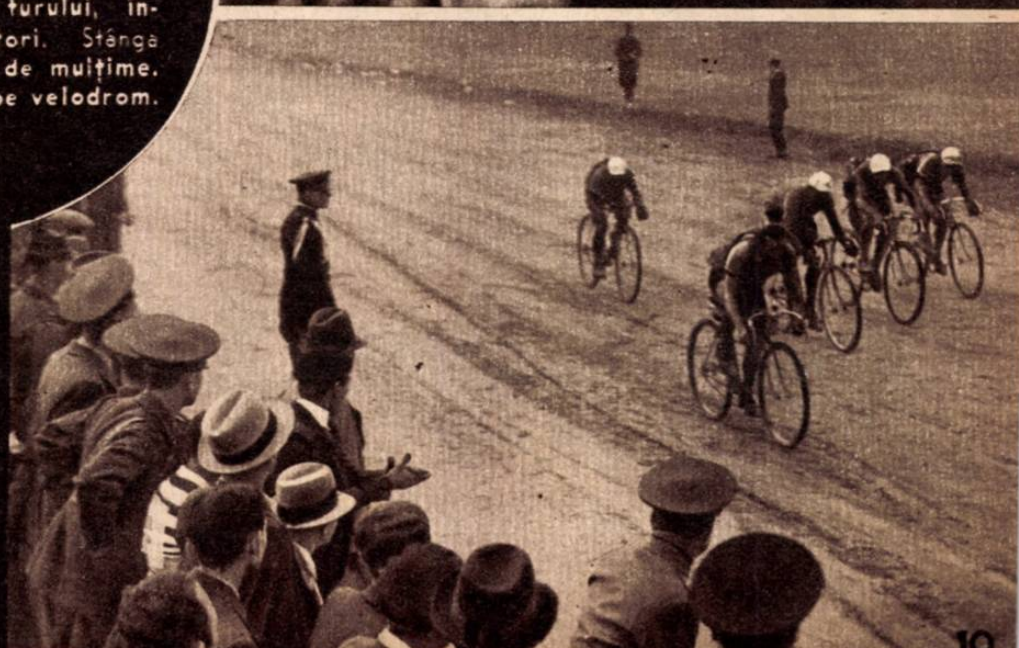
REALITATEA ILUSTRATA

16 SEPTEMBRIE 1934

TURUL ROMÂNIEI S'A INCHEEAT!

În fotografiile noastre: Gallien-Franta, câștigătorul turului, înconjurat de admiratori. Stânga jos: Tudose aclamat de mulțime. Dreapta jos: Sprintul pe velodrom.

CE NU S'A SCRIS DESPRE

Turul ROMÂNIEI ★

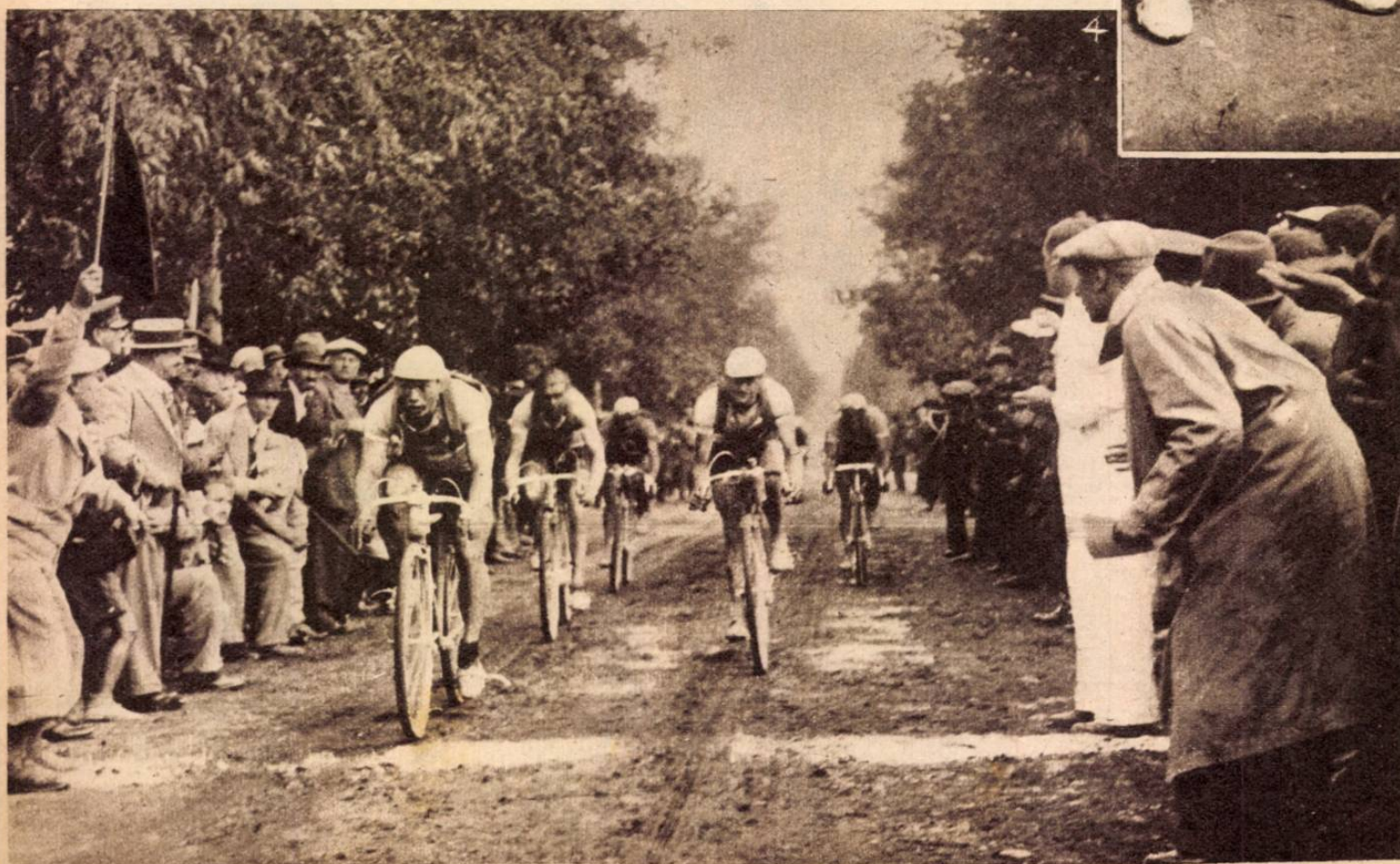
Intâmplări tragice și comice. — Indiscreții din tabăra concurenților. — Bicicleta... tren a lui Cantilli, flirtul lui Mormoceea și soția lui Hapciuc. — Sportivul Gallien. — Dramaticele faze ale ultimei etape.

VREME de două săptămâni lumea sportivă a fost concentrată de circuitul ciclist al României. Intrecerea aceasta, copiată după celebrul „Tour de France”, nu se desfășoară la noi în aceleași condițiuni ca în țara cocoșului galic. Avem șosele mult prea proaste, drumuri pline de noroiu sau praf, iar itinerariul trece prin terenuri de o varietate inimaginabilă. Nu este un lucru prea ușor să pleci la drum cu un vehicul pe două roate și drept orice bagaj să cari un bidon cu apă. Pentru timpurile moderne, când avioanele fac din circuitul României o chestiune de ore, strădania bicicliștilor face la prima vedere impresia unui concurs pentru copii. Este însă din punct de vedere sportiv — o performanță de seamă și pe care nu o poate egala fiecare om. Circuitul de care vorbim cuprinde doar 2247 km., împărțiți în 12 etape, cu patru zile de repaus. E o ispravă pe care nu a realizat-o de cât un sfert din cei 84 de concurenți, care au plecat din București.

Pentru cei care au urmărit circuitul, caravana cicliștilor a devenit o familie simpatcă, o sursă nesfârșită de fapte tragice și comice. Când vreme de 14 zile se pedalează neconținut, e firesc, prin diversitatea locurilor și varietatea rezultatelor să se înregistreze o sumedenie de fapte demne de reținut.

* * *

Eroul principal al circuitului a fost fără îndoială concurentul Cantilli. Nimic nu ar fi extraordinar la

1. Concurenții în fața satului Alexandru Ion Cuza, din Iași.

2. Plecarea în etapa la Turu-Severin.

3. Un grup de concurenți străini.

4. Intrarea concurenților cu Grgac în frunte, la Oradea.

acest „atlet”, dacă ar reuși să-și ascundă cei 68 de ani care i-au încovoiat spinarea. Inchipuiți-vă un unchiaș, cu mustați albe, cu ochelari cu dioptrii nenumărate, călare pe o bicicletă de cea mai nouă producție și îmbrăcat în chiloți scurți, dealtfel foarte eleganți. Bătrânelul nostru și-a pus serios în gând să-și epateze consoarta care a uitat de mult de valoarea sportivă a moșului.

Cum este și firesc, moș Cantilli — cum a fost poreclit și cum nu-i place să-i se spună — nu este în stare să pedaleze alături de flăcăii voinici ai cursei. O ia agale pe șosea, cu mult în coada așilor. Mereu răsărea la sosire înaintea multor cicliști de valoare. Chestiunea a început să intrige oficialitatea căci nu s'a descoperit cum ajungea Cantilli la sosire. După investigații serioase, s'a aflat că bătrânul ciclist alerga 60 km. cu bicicleta și apoi lua simplu și ingenios trenul. Contempla liniștit peisagiul și — natural — ajungea cu mult înaintea așilor.

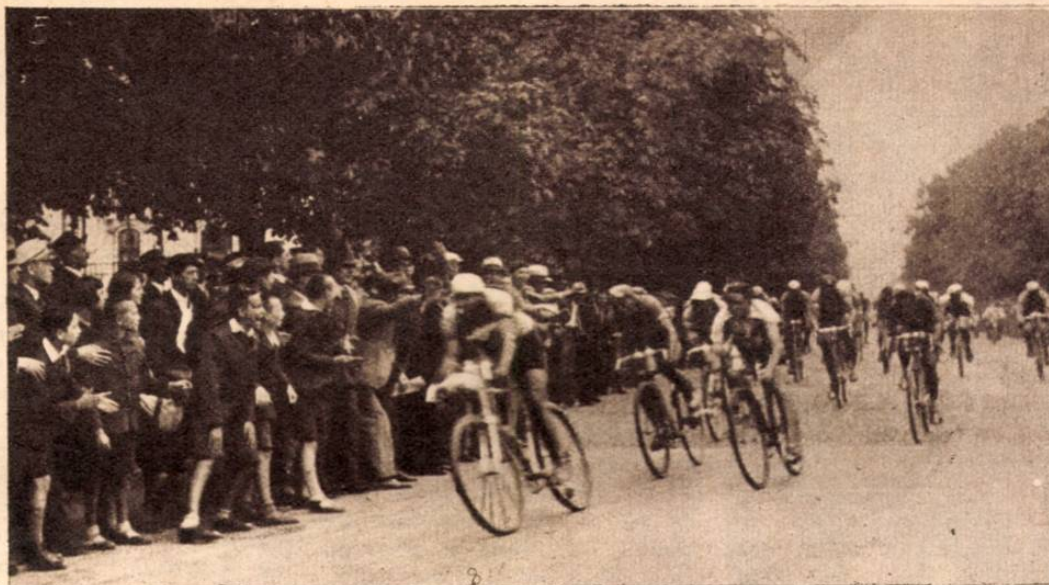
Bătrânelul s'a declarat foarte nemulțumit că i s'a prins trucul. Inventiv, a aranșat o altă afacere. De comun acord cu Carlo Giordani, mecanicul circuitului, se ascundea în mașina atelier care însoțea cicliștii. Mai în mașină, mai pe șosea, Cantilli termina etapa.

Intr'o bună zi, Hapciuc, echipier al naționalei, a avut nevoie de o bicicletă bună. Profitând de faptul, că bătrânul adormise, i-a luat-o binișor și a pornit-o la drum.

Cantilli a fost revoltat și și-a făcut etapa în automobil, bineînțeles, cu eforturi mai mici. Pe drum era cu ochii pe Hapciuc ca acesta să nu-i strice mașina. Moșul a ținut cu orice preț să-și facă o intrare triumfală în Capitală, spre gloria nepoților și a consoartei sale, acum mai optimistă...

* * *

În câteva zile, cicliștii până mai ieri obscuri, au devenit nume cele-

5. Intrarea cicliștilor la Cluj.

6. Aprovizionarea cicliștilor.

7. Intr'un sat, în apropiere de Iași, sătenii au adus căldări de apă pentru îmborsămintul cicliștilor.

8. Tot pe drum... pe drum... pe drum...

bre. Ziarele și-au îndesat coloanele cu aventurile acestui circuit, astfel că cicliștii au nume a căror popularitate o egalează cele mai populare vedete. În zilele de odihnă, cicliștii sunt înconjurați de curioși, dau autografe și își povestesc peripețiile. În provincie circuitul a făcut multă vâlvă iar fetele care nu mai visează la Garry Cooper sau George Vracca, își fac din cicliști un ideal. Astfel se explică succesele pe care așii îl au la fetele provinciale. În a doua zi de odihnă după o etapă care a dus prin munți, cicliștii își povesteau aventurile în grădina publică.

Mormocea, un june prim în toată puterea cuvântului, flirta de zor cu o fată. Hapciuc, ironic și poate gelos, i-a reproșat seara lui Mormocea că putea găsi un flirt mai ca lumea.

— Ce ai văzut la ea? Nu vezi că e incoloră. Și apoi n'are forme, e plată.

— M'am săturat, dragă, de munți,— a răspuns prompt Mormocea care se resimțea de pe urma etapei din Carpați.

* * *

Dar pentru că veni vorba de Hapciuc, ne reamintim că cicliștii au făcut mare haz că internaționalul nostru, căsătorit din dragoste, își ia pretutindeni soția. Chiar în turul Franței unde vedeta noastră a concurat cu destul insucces, Hapciuc, și-a transportat nevasta.

În circuitul României d-na Hapciuc, care este tânără și frumoasă, călătorește într'o mașină oficială iar soțul vine mereu în preajma ei ca să se intereseze dacă nu se plictisește. Nu se poate spune că Hapciuc nu este un om prudent.

* * *

Circuitul nu este lipsit de șmecheri. Astfel la T. Severin,

Așii Turului României. În mijloc Gallien-Franța, câștigătorul turului, având în dreapta pe Kutschbach și în stânga pe Grgac, al treilea și al doilea în clasamentul general.

toți așii s'au trezit cu cauciucurile sparte. Din fericire, înainte de plecarea în cursă s'a remarcat manevra, astfel că nici unul din cei pățiți nu a avut ce pierde. O altă serie de trișuri au încercat să traverseze dealul Balota pe un drum mai scurt, sperând că vor tăia drumul. Nu știu cum s'a întâmplat, dar au apucat-o pe un drum greșit și s'au încurcat foarte rău, fapt care le-a produs o importantă pierdere de timp.

Figura cea mai distinsă a circuitului este cea a francezului Gallien. Tipul reprezentativ al sportivului din Apus, câștigătorul celor mai multe etape este un om de mare distincție. June — are numai 26 ani — a reușit să cucerească simpatiile unanime prin eleganța sa și să fie un prieten folositor cu gesturile sale de rară sportivitate.

Ciclist de reală valoare, s'a impus în etapele de șes ca și în cele de munte.

Gallien rămâne fără îndoială unul din cei mai distinși cicliști care ne-a vizitat.

COMITETELE regionale s'au întrecut în arta de a face primiri călduroase concurenților. Mai în fiecare oraș important s'au dat banchete grandioase, cu zeci de tăcămuri, discursuri, oficialitate, etc. Se înțelege lesne că aceste ospățuri sunt foarte plăcute. Nu însă pentru concurenți care trebuie să țină un regim auster. Ca să nu-și strice cicliștii forma, s'a decis ca numai oficialitatea și ziaristii să participe la banchete iar atleții în cinstea cărora se dădeau aceste grandioase ma-

nifestări, să se culce decuvreme. Treaba a mers bine câteva etape, dar la un moment dat Hapciuc, etern ghiduşar, a venit cu nostima propunere ca una din etape să fie alergată de oficiali și gazetari iar cicliștii să officieze și ei la banchete.

Egalitate...
Francezul Gallien a câștigat aproape 75.000 lei premii în acest circuit. Grgac, a primit 42.000 lei, Kutschbach 25.000 lei iar Tudose care a luat cele mai multe prime regionale a încasat aproape 30.000 lei. Totalul premiilor acordate atinge suma de 300.000 lei.

E o sumă mică, dacă o comparăm numai cu premiul de 1 milion 500 mii încasat de Silver Maes în circuitul Franței.

La Focșani a fost o sosire foarte agitată. La un moment dat, după

sosirea primilor, năvălește pe totu un concurent.

— Cum te cheamă? întreabă comisarul de control.

— Schuller.

— Păi, e numele unui munte din Carpați.

— Da, dar nu sunt eu, a răspuns prompt ciclistul.

Cu titlu pur informativ notăm victorioșii din cele 12 etape:

Etapa I: Kutschbach

Etapa II: Tudose

Etapa III: Kutschbach

Etapa IV: Gallien și Tudose

Etapa V: Gallien

Etapa VI: Grgac

Etapa VII: Tudose

Etapa VIII: Gallien

Etapa IX: Gallien

Etapa X: Tudose

Etapa XI: Kutschbach

Etapa XII: Kutschbach

E interesant că fiecare din cei patru ași au câștigat câte patru

etape.

Nu știu dacă vă reamintiți că în circuit participa și un francez foarte simpatic care răspunde la numele de Bat. Sportiv destul de bun s'a acomodat cu drumurile noastre și totuși odată, venind prea târziu la control, a fost eliminat.

Intârzierea lui Bat a rămas un mister pentru mulți. Din stricta lui intimitate am aflat însă că trecând complet extenuat printr'un sat, a cerut apă. Firește că a cerut prin semne căci bietul om nu știe românește. Un chefliu i-a oferit o sticlă pe care Bat a golit-o dintr'o înghițitură. Continuând drumul, s'a simțit din ce în ce mai vesel și atunci s'a distrat pe drum, uitând de cursă.

Bat băuse, fără să știe, o sticlă de țuică.

Astfel intârzierea sa are o explicație logică...

Jugoslavul Prosinek care s'a detașat frumos din acest circuit, e campion amator al țării sale. Are 20 de ani și se conturează ca o mare speranță a sportului jugoslav.

Tactica a jucat un mare rol în circuit. În sportul pedalei nu este nevoie numai de calități fizice excepționale cât și de o tactică specială. Lupta nu trebuie dusă prosteste delat un capăt la celălalt al țării. E nevoie de o metodă de luptă care să asigure succesul. În această direcție, cei patru cicliști care au rămas în ultimele etape au vădit cunoștințe foarte avansate. Până la Sibiu au fost schimbări foarte dese în clasament și francezul, Gallien, rutier de mare clasă, și-a dat seama că dacă nu va fi atent, poate avea ghinionul să fie retrogradat. Adversarul său de seamă era românul Tudose, ciclist capabil deopotrivă de lucruri formidabile ca și de fapte copilărești. Impotriva acestei inconstanțe Gallien a pus la contribuție inteligența sa vie. A preferat să conducă greșit tot plutonul până la Brașov ca să înlesnească lui Kutschbach, un german, să evadeze. Francezul nu a avut ce pierde. În schimb Tudose care s'a angajat copilărește în cursa pe care i-a întins-o francezul, a așteptat mult și bine ca Gallien să înceapă să alerge. Cum reprezentantul Franței nu avea niciun interes să gonească, Tudose, uluit, a pierdut cinci minute. În ultima etapă, Brașov-București, românul s'a ambiționat și a condus singur toată cursa. A obosit la Snagov unde a cedat. Și ambiția sa a fost prostestă deoarece tactica cea bună era alta. Românii trebuiau să se coalizeze și să atace cu

rândul, obosind pe cei patru străini. Cum n'au avut omogenitate, toți 19 au fost duși de nas de 4 oameni: Kutschbach, Gallien, Grgac și Prosinek.

Cel mai desordonat ciclist al circuitului a fost Tudose. Recalcitrant, spărgea imediat trofeele pe care le câștiga, se ciorovăia cu toată lumea și a ajuns să se bată cu polonezul Daniel. Oficialii noștri deși desperaseră, nu voiau să ia sancțiuni, ca să nu supere și mai ales să mențină în circuit pe acest concurent care, în ciuda caracterului său, are o valoare sportivă ridicată. Ca să salveze totuși demnitatea oficială care impunea o sancțiune, s'a acordat un sever avertisment și în plus juriul a decis ca un domn oficial să vorbească cu Tudose, căruia să-i facă o morală severă.

Domnul în chestie și-a făcut o mutră foarte severă, și-a potrivit cravata și a intrat în camera lui Tudose. Afară, oficialii așteptau cu înfrigurare rezultatul întrevederii. Se credea că va izbucni un scandal, Tudose va țipa, va dărâma scaunele, și va lovi pe oficial.

Vreme de un sfert de oră, toată lumea aștepta la ușe; era însă liniște deplină. Când deo-

dată ușa se deschide și oficialul nostru iese afară, declarând cu un aer foarte grav:

— Domnilor, am vorbit cu Tudose. E nevinovat...

În ultima etapă a fost liniște deplină. Dela Brașov la București s'a mers fără evadări, fără să se forțeze alura. Plouase de la Brașov la Azuga, terenul era umed și nimeni nu s'a încumetat să gonească.

Dela Snagov în jos, cursa era lămurită. În București, pe velodrom, aproape 20 mii de oameni au așteptat sosirea. S'au făcut două tururi de pistă care au decis drept învingător pe Kutschbach (Germania). Francezul Gallien credea că este vorba doar de un tur și deaceia a demarat tare la primul, oprindu-se. Când și-a dat seama că mai are de făcut o mie de metri, n'a mai putut recupera. Francezul este însă învingătorul întregului circuit al României, ocupând primul loc în clasamentul general.

Circuitul României n'a fost câștigat niciodată de un român. În anul 1934 a fost câștigat de bulgarul Nicoloff, în 1935 de polonezul Daniel și acum de francezul Gallien.

Poate viitorul circuit va aduce și o victorie românească.

Art. Vogel

TENUL MAT
constitue
farmecul femeii

Nuanța mată este una din marile calități pe cari trebuie să le îndeplinească o pudră bună. Ea trebuie să se întindă uniform pe față, fără să formeze grăunțe vizibile cari dau obrazului un aspect de mască. Pudrele opace și dense vulgarizează chiar pe femeia cea mai frumoasă.

Pudra En Vogue preparată cu o deosebită îngrijire, e de o fineță și aderență inegalată, ceiace o face să fie atât de apreciată de femeia cochetă.

POUDRE EN VOGUE
PARFUMERIE VENDOME

Incepând de săptămâna viitoare, „Realitatea Ilustrată” introduce în suplimentul „De toate pentru toți” rubrica sportivă. Vom consacra între 3 și 5 pagini acestei rubrici, înregistrând și comentând toate evenimentele sportive din țară și străinătate, din săptămâna precedentă. „Realitatea Ilustrată” va apare Marți cu toate rezultatele sportive de Duminică, cu cronici, critică și studii de sport. Pentru această rubrică, „Realitatea Ilustrată” și-a asigurat colaborarea celor mai competente pene, așa încât revista va fi cel mai de seamă organ sportiv, păstrându-și bineînțeles intact și caracterul ei de până acum, de revistă de cultură generală,

Vizita primului ministru al Jugoslaviei în România

Domnul dr. Milan Stoiadinovici, primul ministru și ministru de externe al Jugoslaviei, ne-a vizitat săptămâna trecută. Această vizită a produs o impresie excelentă în cercurile diplomatice din țară și străinătate.

Fotografiile noastre înfățișează pe d. prim-ministru G. Tătărescu primindu-l, în gara Mogoșoaia, pe d. Stoiadinovici și apoi pe primul ministru jugoslav, fotografiat la mormântul Eroului necunoscut, unde a depus o coroană.

88 DE ANI DELA LUPTELE DIN DEALUL SPIREI

Ziua eroilor pompieri, morți în memorabilele lupte din Dealul Spirei, dela 13 Septembrie 1848, a fost prăznuită și anul acesta, într-un cadru solemn, la biserica Spirea Veche. Fotografia noastră a fost luată în timpul serviciului religios, oficiat cu acest prilej.

PLECAREA GRUPULUI DE EXCURSIONIȘTI AI CAMEREI DE COMERȚ INTERBALCANICĂ, SPRE CONSTANTINOPOLE

Fotografia noastră a fost luată pe puntea vaporului „Regele Carol” și înfățișează pe comandantul vasului înconjurat de grupul de excursioniști ai Camerei de Comerț interbalcanice. Excursioniștii vor vizita Istanbul, Pireu și Atena.

RADIUM!

Cine ar fi crezut, Doamnelor, că acest prodigios element va fi pus într-o zi în serviciul frumuseții Dv.?
Grafie celebrele formule ale **Doctorului ALFRED CURIE**

preparate de către D-rul A. Moussalli, vechi colaborator al celebrului chimist A. Frouin dela Institutul Pasteur din Paris, aceste produse au revoluționat arta cosmetică

CREMA și PUDRA THO-RADIA

cu bază de **RADIUM** și **TORIUM** sunt singurele produse cosmetice a căror eficacitate este dovedită.

CREMA PUDRA

Tub mare Lei 80 Cutia mijl. Lei 60
Borconul Lei 110 Cut. mare Lei 110

DEPOZIT:

Soc. Gen. Parfumerie
Str. Luterană 6, București

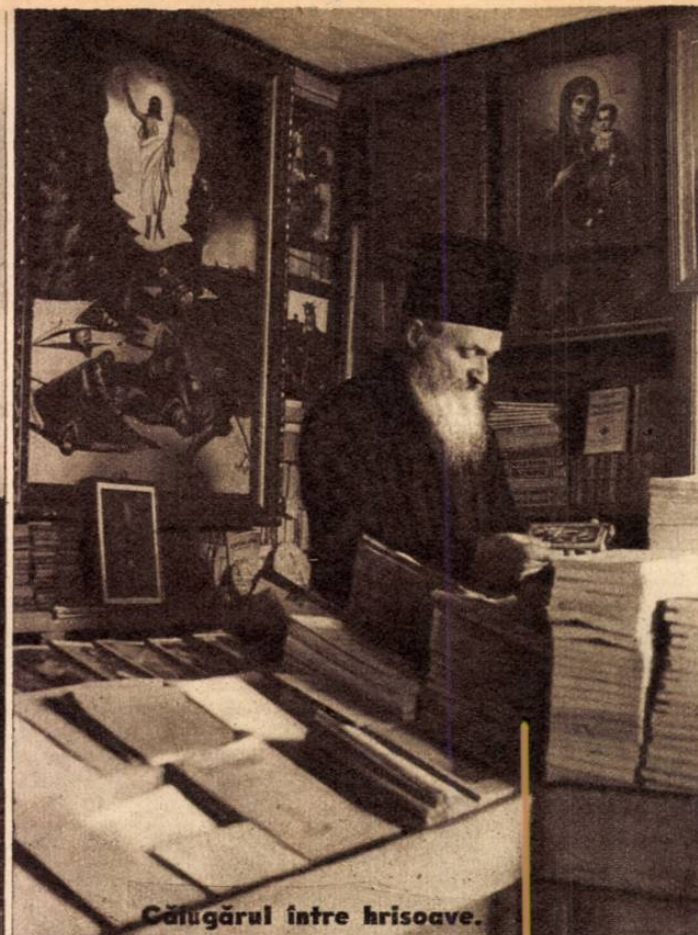
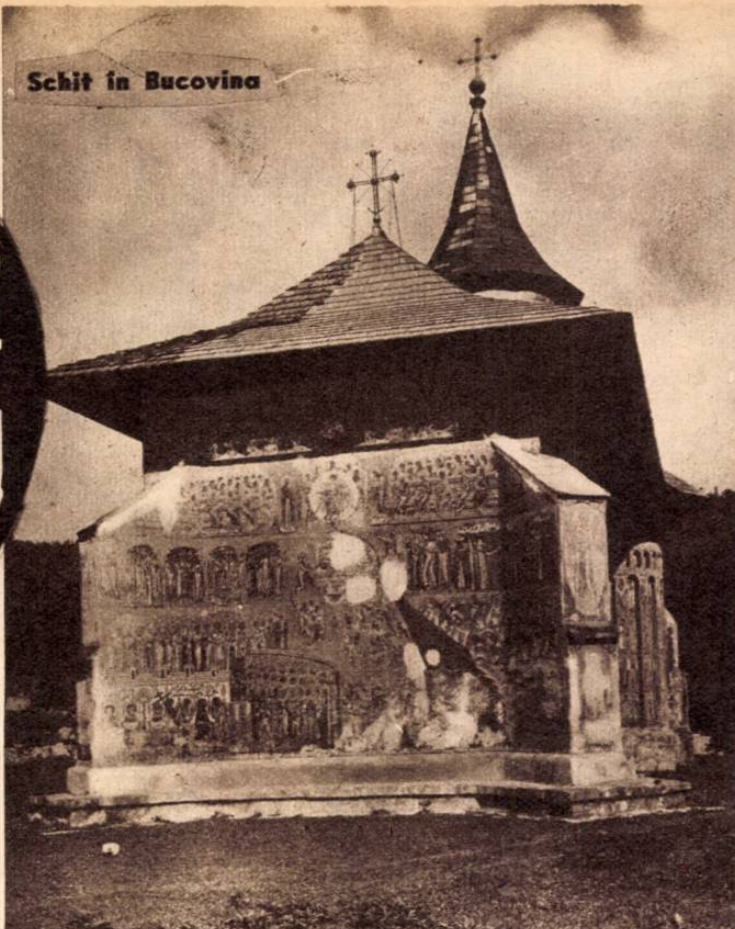
THO-RADIA

SINGURELE PRODUSE COSMETICE APROBATE DE CĂTRE MINISTERUL SĂNĂTĂȚII PUBLICE

REALITĂȚILE SĂPTĂMÂNII

JALEA MONASTIRILOR.—IN SPANIA, FOC ȘI SÂNGE... — SCHIMBAREA DOMNILOR... — NOUL GUVERN ȘI TINERETUL

Schit în Bucovina

Călugărul între hrisoave.

Refugiații spanioli plângând pe plaja dela Hendaye, lângă podul internațional care leagă Franța de Spania.

fața pământului, ca să nu moară ele singure de lepră și de rușine...

* * *

Tunul rade monastirile din Spania, frumoasele fațade în piatră cioplită, cu sfinți și mucenici ale catedralelor. Se prăpădesc vechi alcătuiți de artă și de credință, în iureșul acesta sălbatec al celor două forțe cari vor să stăpânească țara lui Carol Quintus a lui Torquemada, a lui Don Quijote...

Iar omenirea stă nepăsătoare în fața marelui fratricid.

Cine va învinge? Iar învingătorul putea-va să dureze, dacă nu va satisface măcar o parte din revendicările celui învins?

Generalii rebeli, cari cuceresc una câte una cetățile și provinciile Spaniei, vor împușca la învins pe cei cari le-au rezistat? Vor lua înapoi țărârilor pământ

DE pe la toate monastirile, vin ecourile plângerilor bieților monahi, cari duc sărăcie grea, numai din vina de-a fi renunțat la bucuriile și necazurile acestei lumi frământate. Făpturi cari nu pot înfrunta greul vieții, cari nu sânt înarmate pentru lupta tot mai dâră, cari nu pot lovi ca să izbândească, și'n sufletul cărora licărește lumina unei credințe, o tristețe, o desamăgire, s'au refugiat în umbra zidurilor vechi, a clopotnițelor, a crucilor din singuritatea munților și trăiesc departe de truda și de ispitele acestei lumi, fără să-i ceară prea mare lucru.

Ei nu fac rău nimănui. Și nu sânt mulți. Și nu e vina lor, că nu pot face altceva: trăiesc printre noi, profanii, atâția oameni cari ar vrea, ar putea să facă ceva și totuși stau cu brațele încrucișate, fiindcă nu-i ia nimeni în seamă. De ce-ar spori rândurile lor și cei ce-au îmbrăcat de veci haina cernită a sihăstriei?

* * *

FĂRĂ îndoială, a fost o mare faptă națională și socială, secularizarea averilor monastirești. Cuza-Vodă a luat din mâna egumenilor greci moșiile mănoase, trimițând peste graniță pe acești isteți exploatare. Nu le-a dat nici răgazul să-și care sacii de aur, căci toate au fost făcute la repezeală, așa cum se cuvenia. Ogoarele, bălțile, islazurile, pădurile au trecut în proprietatea statului. Prea bine.

Dar s'a făcut o nedreptate monastirilor însăși, căci zidurile au început să cadă, curtea să se păraginească, zugrăvelile paracliselor să se șteargă. Iar aceste biserici, împrejmuite sânt neprețuită moștenire din bătrâni și nu li se cuvine osânda nedreaptă pe care le-am hărăzit-o.

Nu mai avem multe asemenea locașuri în țară. Și cele mai multe sunt amenințate să se năruie.

Să facem tot ce putem și să le păstrăm, căci e tot ce ne-a rămas viu, în cronica moartă. Să dăm călugărilor puțința de-a trăi omeneste în cuprinsul lor, să le apere de rugina vremii, să se cultive ei înșiși, ducând mai departe tradiția de cărturari, meșteri iconari, tipografi, albinari, țesători și cântăreți, ca'n trecute veacuri, iar maicile să facă, în cuviință și curățenie, ceea ce boeroaicele și domnițele călugărite făceau odinioară, înzestrând locașul cu odoare de mâna lor lucrute, pregătind scamă și pânză pentru legatul rănilor celor plecați la luptă. Dacă nu putem atâta lucru înfăptui, atunci să punem tunul și să radem monastirile de pe

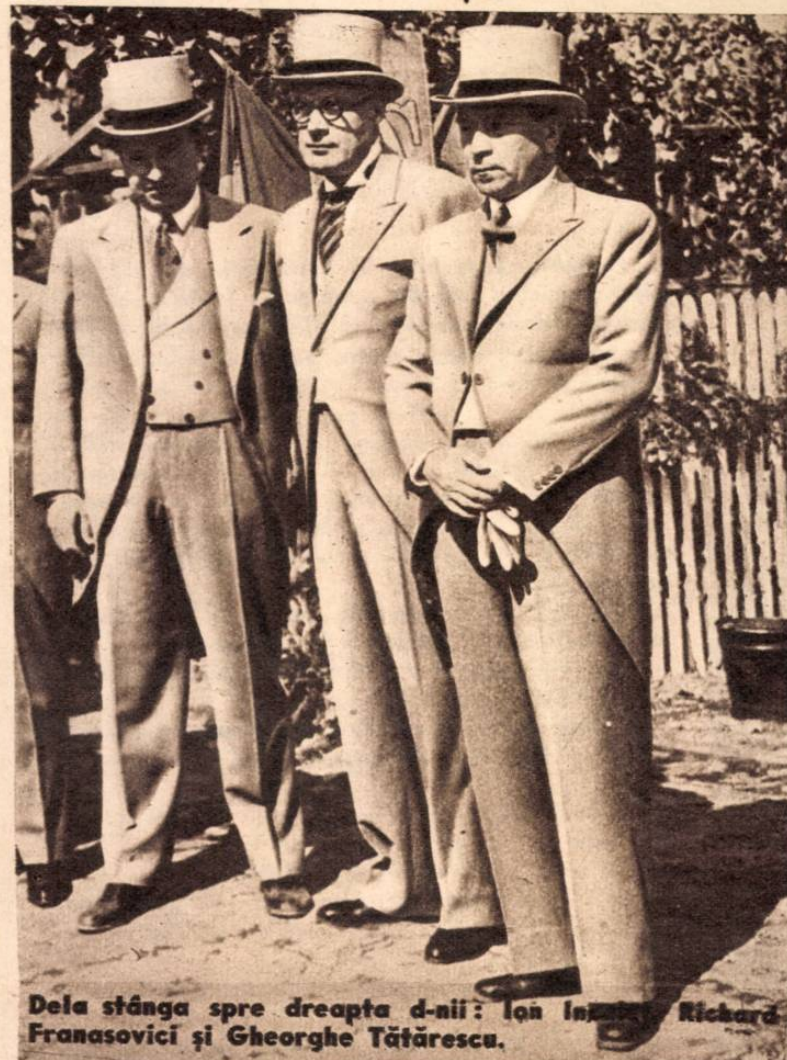
Biserică distrusă în cursul luptelor din Spania.

tul dăruit de republică? Vor răpi femeii dreptul de-a vota și de a se alege în parlament? Vor instala din nou castele dominante, granzii de Spania, episcopii cari au ruinat națiunea secole întregi, ca să adune averi și să ducă o viață de prinți, în mijlocul mizeriei generale?... Viitorul ne va arăta dacă ordinea se va restabili și dacă Spania va intra în făgașul normal al unei țări libere, desbrăcată de tradiții și de prejudecăți, o țară care mai are mult de dat civilizației universale și propriilor ei locuitori...

O soră de caritate a „Crucii Roșii”, îngrijind un rănit pe frontul războiului civil din Spania.

O soră de caritate a „Crucii Roșii”, îngrijind un rănit pe frontul războiului civil din Spania.

Dela stânga spre dreapta d-nii: Ion Inche, Richard Franasovici și Gheorghe Tătărescu.

SCHIMBAREA domnilor era, înainte, bucuria nebunilor. D. Tătărescu, președintele guvernului, și-a schimbat colaboratorii ca să se bucure cei cumiți, adică

cei ce vor să vadă liniște în această țară... Nouii miniștri au declarat că vor să pună ordine pretutindeni și să împace forțele tinere și nerăbdătoare, cari sânt gata să se încăiere, vâr-

sând sânge românesc „pentru binele poporului românesc.”

Se pare că lumea nu poate trăi prea multă vreme fără războaie. Dacă nu se bate cu vecinul, omul se ia la harță cu frate-său. Tinerețea noastră, în loc să fie unită pentru înfruntarea unei primejdii comune, se împarte în fiecare zi în organizații, centre, gărzi și cruciade, al căror scop constructiv nu-l vede nimeni. Studențimea e inflăcărată de idealuri extra-scolare. Chiar elevii de liceu vor să se manifeste eroic, în public... O nevoie de acte violente domină întregul tineret al pământului... Să fie un efect al sporturilor, o influență a boxului, prestigiul exercitat de campioni internaționali? Să fie succesul unor oameni politici de-aiurea, ridicați prin intimidarea celorlalți, prin voință și brutalitate? Generație eroică, fără îndoială. Dar această exaltare nu poate fi îndiguită și folosită pe alte domenii ale activității omenești? E datoria celor ce îndrumă popoarele să cunoască sufletul și revendicările celor ce vin și să folosească aceste puhoai năvalnice pentru fecundarea moșiei naționale. Să preîntâmpinăm înundațiile!

Fericiți că generația nouă este un atât de bogat rezervoriu de energie, să captăm aceste energii și să le facem cascade de dinamism, hrană de motoare, lumină din lumină! La lucru domnilor guvernanți!

VICTOR EFTIMIU

SURZII AUD

cu aparatul „SIEMENS-PHONOPHOR” care este utilizabil la toate gradele de surzenie.

Noutate: receptor cu conducție osoasă.

Demonstrații și vânzare la REPREZENTANȚA EXCLUSIVĂ:

BUCUREȘTI I
Telef. 4-12-50

Ing. Dipl. H. BINDER

„RADIO-TELEFUNKEN”

Strada C. A. Rosetti 5.

Domnul Emil Isac va publica un volum de poezii în editura „Adeverul”.

FOND.

1878

LA VULTURUL DE MARE CU PEȘTELE IN GHIARE

FRUMUȘETEĂ MARFURILOR
VĂ INDEAMNĂ LA CUMPĂRAT

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

Munca gospodinelor

este foarte obositoare, în timpul marilor călduri și produce mari dureri de cap. Tabletele de

Pyramidon

însă, le înlătură repede!

Fiecare tabletă de Pyramidon poartă crucea-Bayer!

Cel mai ideal mijloc de înfrumusețare și întinerire a tenului este Crema „Genius” a drului Földes. Face să dispară pistrii, coșurile și sbârciturile. Se fabrică separat cremă de zi și de noapte. Costul unui borcan este: 50 lei. Se expediază prin poștă cu ramburs exclusiv numai de către Laboratorul drului Földes, Hirad, Strada Eminescu No. 21.

Marlene Dietrich fotografiată alături de soțul ei, pe străzile Salzburgului. Fotografiiile au fost făcute de domnul procuror Missir.

PROCURORUL ARE CUVÂNTUL

Marlene Dietrich văzută, fotografiată și... judecată de procurorul Missir

alură, ce elegantă?... Și-afară de asta, e de un debit spiritual care te pune pe gânduri... Am cunoscut multe vedete de cinema în viața mea, dar pe niciuna n-o pot compara cu Marlene... Nimic de zis însă nici în privința lui Sieber... Foarte simpatic neamț! M'a întrebat, când a aflat că sunt membru în comisia de cenzură a filmelor, dacă n'am avut vre-odată prilejul să-i... cenzurez picioarele nevisti-si și i-am răspuns: „Eu nu cenzurez niciodată arta, herr Sieber”. Nu știu dacă el a sesizat, dar ea a zâmbit plină de orgoliu...

— Și ce căutau ei la Salzburg?

DE câte ori se întoarce din străinătate, procurorul Missir are noutăți senzaționale. E un călător cu mai multă șansă decât ceilalți, pentru că deși ocupațiile nu-i permit să lipsească mai mult de o lună din București, el are ocazia să vadă în această lună, ceea ce alții nu văd colindând ani întregi prin străinătate.

L-am întâlnit, zilele trecute, pe Calea Victoriei, recent întors din ultimul său voiaj. Era vesel, comunicativ și proaspăt ras. (Trebuie să ai mare șansă să-l vezi pe procurorul Missir proaspăt ras). Și după felul cum m'a privit mi-am dat imediat seama că-mi rezervă și de data aceasta o surpriză.

Într'adevăr, înainte de a începe să-l iscodesc, îmi spune:

— Cu cine crezi că m'am împrietenit la Salzburg?

— Norocos cum ești, domnule procuror—îi răspund—nu m'ar surprinde să-mi spui că te-ai împrietenit cu Haile Selassie.

— Ce Selassie, domnule?... Ce, de Selassie îmi arde mie? la privește puțin aici!...

Și cu un gest rapid, scoate din buzunar un pachet voluminos de fotografii din care îmi arată câteva:

— O cunoști pe dumneaei?

— Să fie într'adevăr?... fac eu.

— Ea, e domnule, nu vezi că e ea? Ea cu bărbatu-său, Rudolf Sieber...

Într'adevăr în toate fotografiile o recunosc pe Marlene Dietrich. Pe Marlene Dietrich cea de toate zilele, care nu diferă totuși întru nimic de aceea pe care o vedem pe ecran.

Același gust de nuanță masculină în îmbrăcăminte, aceeași siluetă, aceeași figură de femeie fatală...

— E extraordinară, mon cher! — îmi răspunde procurorul entuziasmat. E cea mai „bine” femeie pe care am cunoscut-o. Nu vezi ce linie, ce ten, ce

— Probabil că veniseră la festivități, dar nu i-am văzut în nici o sală de spectacol. Toată ziua erau prin oraș după cumpărături. Câte odată bietul Sieber nu se mai vedea dintre pachete. În fotografiile acestea în care nu-i vezi decât cu câte un pachet sau două, sunt la câțiva pași de hotel. Abia au ieșit, așa că n'au avut timp să cumpere prea mult... Mi-a spus dealtfel Sieber că singura ei pasiune e să facă cumpărături. Cumpără tot ce-i iese în cale: Flori, păpuși, bomboane, jucării, bibelouri, câini, pisici, păsări, înfășit tot ce găsește de vânzare prin oraș...

— Ce nu prea-mi place la ea, e că prea umblă cu bărbatu-său în toate părțile,—remarc eu.

— Ce vrei, mon cher, îmi răspunde procurorul, cine era să-i ducă pachetele?...

— Totuși văd că în câteva poze ai surprins-o și singură, ba chiar atât de singură încât te-ai fotografiat cu ea...

Procurorul îmi zâmbește semnificativ și vâra pozele în buzunar... Desigur încă una din șansele pe care le are când voiajează în străinătate.

Îi cer câteva fotografii pentru mine și gentil cum e, nu mă refuză, însă mă roagă să nu fac uz de ele în gazete.

— Aș vrea și una în care ești fotografiat cu ea—însist eu.

— Nu asta nu pot,—îmi răspunde d. Missir... Nu uita că sunt procuror...

M'am despărțit, promițându-i încă odată că nu voi face uz de poze prin gazete...

Nu știu ce-o să se întâmple când m'oi întâlni din nou cu procurorul...
Saxe

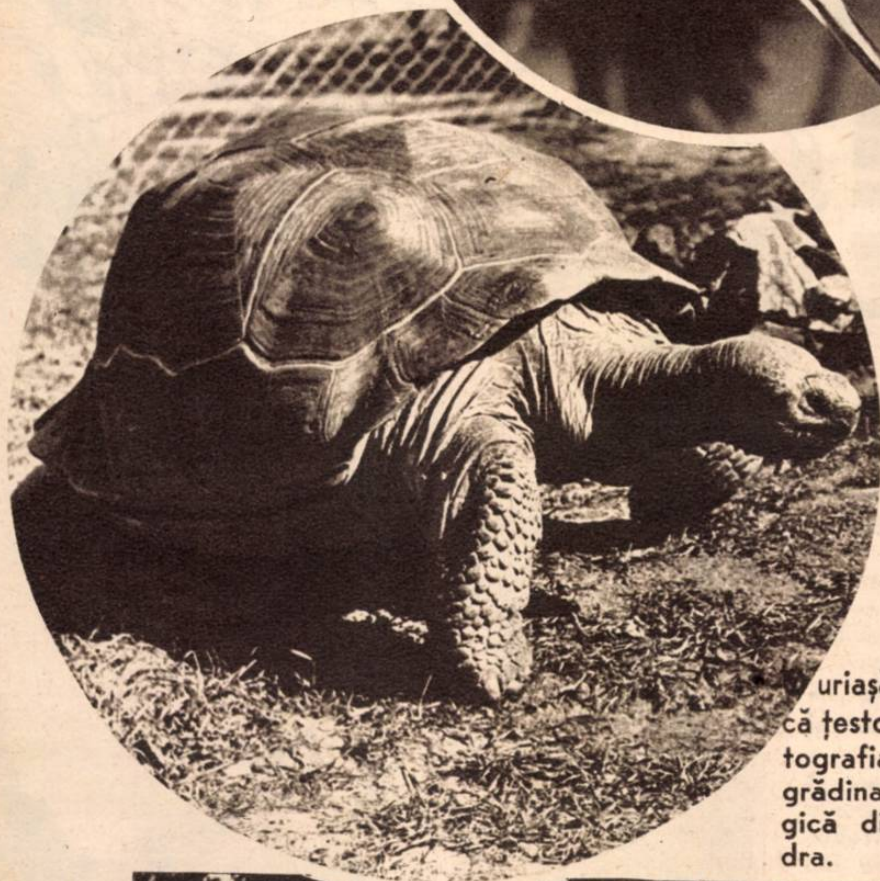
Săptămâna trecută a avut loc premiera filmului „Țigani”

Fotografiile noastre înfățișează două scene sugestive din marele film „Țigani”, prezentat săptămâna trecută pe ecranul cinematografului „Vox”.

O minunată pasăre, cu un penaj de un superb colorit, fotografiată la grădina zoologică din Berlin.

Uriasă broască festoasă, fotografiată în grădina zoologică din Londra.

SUS: Pelicanul în clipele de repaus.

ALĂTURAT: Idilă în zori la grădina zoologică din Berlin.

Vithal, urmaș patruped a lui Hanuman, maimuța zeu, ia în căsătorie o vestală cu coadă și ceremonia nupțială are loc cu formalități de un fast pe care chiar superstițioasa Indie nu-l vede decât foarte rar.

Investmântați în mătăsuri fără de preț și acoperiți cu bijuterii rare, Vithal, urmașul lui Hanuman zeul-maimuță și mireasa sa Sunderi, trecură pe străzile orașului sfânt Nasik, printre mii de oameni ce se prosternau înaintea lor. În cursul acestei procesiuni, împinsă de curiozitate mireasa și ridică vâlul, ceea ce constituie o gravă încălcare a etichetei hinduse.

CUNUNIA MAIMUTELOR SACRE

SUB arșița unui soare tropical și în uralele unui oraș întreg, Vithal și Sunderi, două tinere maimuțe, au fost recent căsătorite. Nunta lor s'a celebrat cu tot ritualul uniunilor hinduse, și cu un fast împărătesc.

Populația a aprins focuri oferind jertfe, a postit și s'a pocăit, s'au citit rugăciuni și s'au îndeplinit anumite rituri, ceremonia culminând într'un cortegiu triumfal, ca o procesiune de carnaval și un mare banchet la care au luat parte mii de oameni.

A fost o cununie tot așa de splendidă ca și a unui maharajah hindus, căci Vithal și Sunderi sunt adevărate capete încoronate în lumea maimuțelor. Mirele descinde din Hanuman, zeul-maimuță, iar mireasa, este cea mai sfântă dintre maimuțele vestale și a crescut în templul Nasik.

Așa pretinde cel puțin Andhradewa Bhagwat, numit pe scurt Dewa; și pentru că este un foarte sfânt sadhu (adică ascet) care se conduce după îndemnurile „vocii interioare a zeilor”, miile de hinduși ce populează partea de nord a Bombay-ului îi ascultă cuvântul și i se supun fără șovăire.

Vithal și Sunderi sunt de o vârstă, și au împlinit exact un an. Vithal a fost găsit de către Dewa, după mai multe luni de cercetare, în urma unei viziuni în care ascetul pretinde că i s'ar fi poruncit de către zei să caute „un maimuțoiu deștept și frumos, care este o reîncarnare a lui Hanuman, zeul-maimuță și descendent direct din el”.

Dewa a parcurs sute de mile așteptând semnul care să-i indice că misiunea sa s'a îndeplinit. Bazându-se pe ceea ce el numește „inspirația sa interioară”, a văzut într-o zi un pui de maimuță foarte frumos

care sta deoparte, separat de restul coloniei de maimuțe cufundat în gânduri, spune ascetul, cu toată concentrația unui individ care se inițiază în „yogi”. Dewa făcu semnul mistic care se presupune a nu fi cunoscut decât de către cei favorizați de zei și cum maimuța îi răspunse, înțelese că nu avea nevoie să caute mai departe. Astfel, și Dewa și Vithal deveniră inseparabili, ascetul

Hanuman, zeul maimuță, după un tablou hindus.

spunând tuturor că aflase înfățișat reîncarnarea lui Hanuman.

Timp de două luni maimuțoiul fu discipolul lui Dewa, meditănd în cursul nopții cu el și cerșind ziua — toate acestea având menirea să-l pregătească pentru marea misiune pe care zeii o desvăluiau treptat lui Dewa în vise. Dewa a mers până la a afirma că Vithal va dobândi o faimă mai mare decât aceea a lui Gandhi și că India și-ar putea aștepta eliberarea dela acest aristocrat al antropoidelor, care a fost trimis să arate oamenilor cât de mult s'au îndepărtat de idealul creat de către vechii zei ai hinduismului.

Apoi, într-o noapte, zeii i-au poruncit lui Dewa să caute o tovarășe pentru Vithal și ascetul pretinde că mesajul făcea următoarea specificație: „Trebuie să fie o maimuță virgină, închinată vreunui din templele lui Hanuman.”

Dewa porni deci din nou în căutarea creaturii care să îndeplinească aceste condițiuni. De data aceasta el adoptă o altă tactică. Bazându-se pe teoria hindusă că femeia trebuie să răspundă la chemarea viitorului său soț, el se hotărî să cutreere împreună cu Vithal templele zeului-maimuță până când aveau să descopere o tânără femelă purtând numele hotărît de el pentru soția reîncarnării lui Hanuman. Sunderi era acest nume. Făcîrul umblă multă vreme împreună cu maimuța intrînd din templu în templu șoptind mereu Sunderi, Sunderi.

După o peregrinare de vreo 250 de mile, Dewa găsi înfățișat ceea ce căuta, la porțile unui dintre cele mai sfinte temple ale zeului maimuță, în orașul Nasik.

Revenind la Surat, ascetul ceru sfatul zeilor în privința ceremoniei nupțiale, și i se spuse în vis (după cum pretinde el) că nunta trebuia să se facă cu toate formalitățile unei căsătorii hinduse din cea mai înaltă castă. Cum însuși Dewa era un preot învățat care de mult se străduia a-i face pe hinduși să revie la vechile tradiții și ceremonii, hotărî ca nunta să se celebreze după riturile prescrise de sfânta Veda, vechea biblie a religiei hinduse. Bani obținut cu ușurință dela hindușii bogați cari doreau să intre în grațiile lui Hanuman, și astfel începură intense pregătiri de nuntă.

Pentru aceasta era nevoie de trei lucruri esențiale: Mai întâi, vestimente și podoabe pentru miri; în al doilea rând, detaliile complicatului ceremonial al cununiilor hinduse și în al treilea, marele banchet la care aveau să ia parte toți cetățenii de frunte ai orașului, fără a se uita tradiționalul ospăț al săracilor.

Mii de oameni se rînduiră deoparte și de alta a străzii așteptând procesiunea. Vithal era îmbrăcat în mătăsuri ce se spune că valorau mii de rupii și avea în jurul gâtului colane de diamante, rubine și perle, care erau însă aproape cu totul acoperite

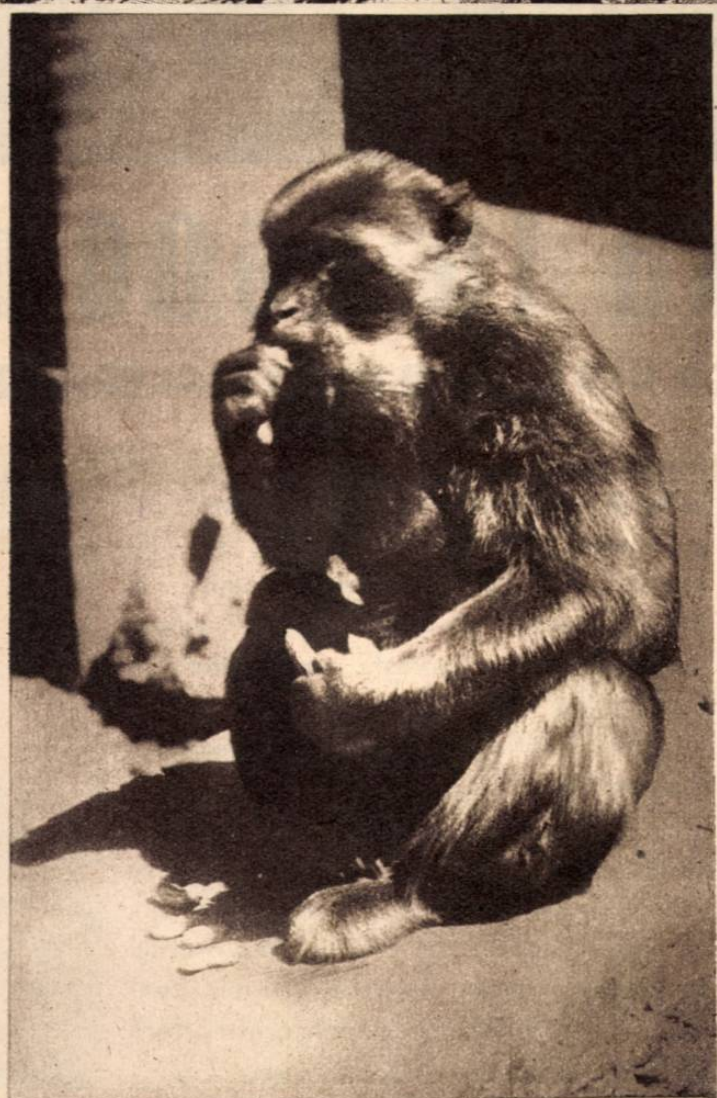
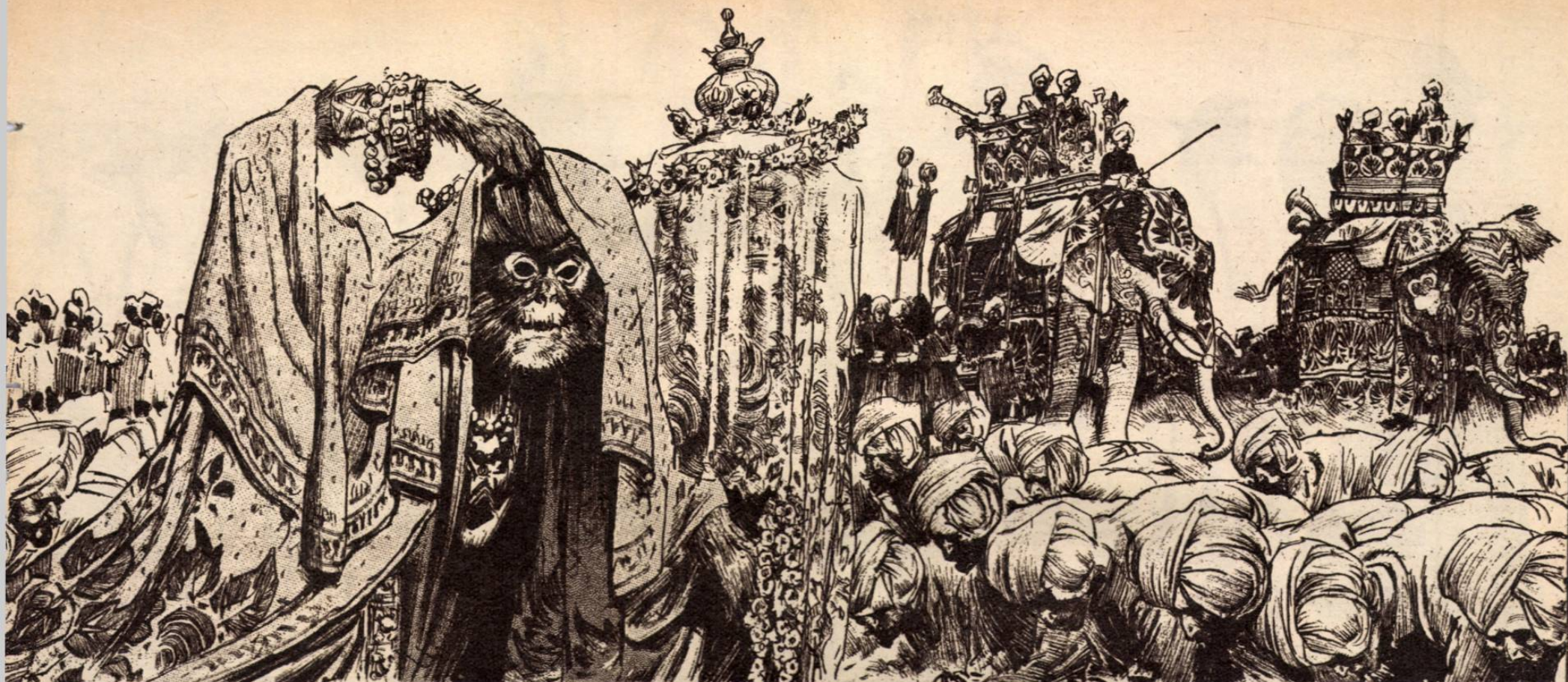

Mirele.

fie de ghirlande de flori pe care el le jumelea cu mișcări nervoase, fie de mătásurile vestimentelor.

Sunderi era îmbrăcată la fel cu mirele său, cu singura deosebire că bijuteriile ei erau femești. Părea însă stânjenită de vestimente căci încerca mereu să le tragă de pe ea. Dar în total era o mireasă drăguță, timidă, blândă și de o nefermuită curiozitate, care o îndemna uneori să și ridice vâlul lăsând să se vadă fața, un lucru pe care o mireasă hindusă nu l-ar face pentru nimic în lume. Cum însă majoritatea spectatorilor erau prosternați cu fețele la pământ, mișcarea a scăpat nevăzută. Și ca o anticipare a vieții conjugale, pe la jumătatea procesiunii, ea începu să purice cu solemnitate vestmântul de mătase al mirelui.

Apoi, avu loc ceremonia nupțială celebrată, ca în vechime, după riturile vedice, înaintea unui altar improvizat sub cerul liber. Către acest altar fură conduși cu un ocol circular mirele și mireasa urmați fiecare de câte o gardă de bărbați și femei tinere.

Mireasa.

Vestalele templelor învecinate intonară imnuri nupțiale — cântece despre dragoste, puritate și fericire. Iar preoții cântară ode închinare zeului-maimuță, cerându-i binecuvântarea acestei uniri. Mireasa ajunsese prima lângă altar și fu întâmpinată de către Dewa care-și petrecuse dimineața în rituri de purificare, vedice. El îi oferă focul sacru care, conform tradiției hinduse, trebuie întreținut toată viața de către soție. De șapte ori i se întinse torța și de tot atâtea ori, mireasa o luă. Deși mai puțin rezervată decât sunt de obicei miresele hinduse, Sunderi își juca rolul destul de mulțumitor. Vithal, trebui să accepte câteva ierburi sacre, o ghirlandă de flori sfinte din templu și fu stropit cu câteva picături de apă din Gange — rituri care durară vreo oră însoțite fiind de intonarea imnurilor vedice. Spre deosebire de mireasa sa, Vithal avu tot timpul un aer de completă indiferență. Ochii săi fură mai tot timpul închiși și nu manifestă

nicio curiozitate.

Pentru preoți însă, această atitudine flegmatică a lui, era un semn că totul mergea bine. Conform tradiției hinduse, mirele nu observa nimic din ceea ce se petrece în juru-i, concentrat fiind în tot timpul cât durează ceremonia, asupra solemnității contractului ce se încheie.

După terminarea preliminarilor, începu ceremonia propriu-zisă a uniunii. Mirele și mireasa stăteau unul lângă altul în vreme ce preotul le înoda colțurile robelor de mătase și ambii ocoliră focul sacru de șapte ori, după care, martorul mirelui care se afla îndărătul lui asemeni unei umbre însuflețite, pronunță solemnul legământ nupțial:

„Pe părinții mei, pe zeii familiei mele, pe marele Hanuman jur că te voi iubi și proteja, și chiar de-mi vei fi necredincioasă, voi aștepta până când ființa ta eternă o va învinge pe cea temporară. Fie ca, nu numai în această încarnare dar în toate încarnările și reîncarnările viitoare să fii legată de mine așa cum e legată inima de trup prin bătăile ei”.

Dewa repetă în locul miresii acest jurământ, după care, ambii martori ai acestei ciudate perechi recitară împreună:

„Măinile tale în mâinile mele; inima ta pe inima mea; și amândouă inimile noastre legate de aceea a zeului nostru. Astfel va fi”.

Urmară imnuri și rugăciuni în vreme ce mirii erau stropiți cu sofran, apă din Gange și un amestec de poțiuni sacre. Fumul de tămâie și de lemn de santal umplea aerul cu nouri albi și groși; petale de asomie cădeau în ploaie pe capetele oaspeților iar

tobele templului răspândeau un svon de mare veselie. Cele două maimuțe deveniseră soț și soție. Dorința lui Hanuman fusese îndeplinită și acum domnea mare bucurie atât în cer cât și pe pământ.

După o oră de muzică și dansuri, oaspeții porniră către cortul unde se aflau întinse mesele banchetului, și care era situat la vreo cinci mile depărtare. Vithal și Sunderi fură urcați într'un automobil cu care străbătură străzile aglomerate pentru a se întoarce la coliba ce le fusese rezervată ca locuință. Ambii erau obosiți și neastâmpărați, dar Dewa îi liniști cu un singur semn.

Mai rămânea de îndeplinit o singură ceremonie și anume, „încălzirea casei”.

Vithal și Sunderi se luară de mână și așteptară la ușă momentul calculat cu grijă de către un comitet de astrologi și asceți pe baza anumitor date din viața celor două maimuțe — date procurate de către Dewa.

La cele din urmă, ușa se deschise și un preot bătrân care pretindea a fi patriarhul preoților lui Hanuman, făcu semn mirilor să se apropie, spre a-i binecuvânta.

Cu mâinile împreunate dinainte într'un gest smerit de rugăciune și mulțumire, Sunderi îl urmă pe Vithal apucându-l de majestuoasa-i mantie. Apoi, fără de veste, ambii făcură un salt înspre ușă și se ghemuiră gălăgioși într'un colț unde zăriră niște banane. Se isprăviseră cu solemnitățile. Erau acum din nou în elementul lor. Își smulseră cu febrilitate, vestimintele și bijuteriile de pe ei rămânând două maimuțe în luna de miere.

La parcul Carol a avut loc recent o serbare de vară dată sub patronajul domnului I. Nistor, ministrul muncii, a absolvenților școalelor industriale din România. Fotografia noastră înfățișează grupul de absolvenți la serbare.

Criza biruită la 1600 m.

UN TÂRG IN MUNȚI. — SCHIMBUL PRIMITIV AL LOCUIITORILOR DIN MUNȚII NOȘTRI. — BRÂNZĂ ȘI FRUCTE

UN coș cu cireșe valorează 30 lei, o jumătate de kilogram de brânză albă, mocănească, 10 lei. Aceasta este valuta târgurilor anuale ce se țin la o înălțime de 1600 metri deasupra nivelului mării, în regiunile pitorești ale Carpaților ardeleni.

Se „vând” aci toate produsele necesare gospodăriei, ca farfurii, oale, ulcioare, câni, săculețe pentru tutun, cojocelul căptușit cu lână de oaie, într'un cuvânt tot ce țărânul nu-și poate fabrica singur. Imbrăcămintea și-o țes singuri, încălțăminte, adică opincile și le fac

singuri din piele de capră sau oaie. Tot ce le mai trebuie în afară de acestea găsesc la acest târg anual. Un cojocel cu lână de oaie înseamnă pentru „Eva” munților Carpați mai mult decât ultima creațiune a lui Patou sau Worth pentru mondena metropolei. O tabacheră constituie o avere, și este moștenită din tată în fiu.

Țărânii vin cu „banii” sau marfa de vânzare încărcată pe cai mici de munte. Negustorii, țărani și ei, vin din micile sătulețe de munte, cumpărătorii de sus de pe munți, unde singura avere le este turma de capre, oi și câteodată șubreda colibă de adăpost. „Valuta-aur” o constituie aci coșurile cu cireșe, mere, fragi, pere sau bucăți mari de brânză albă, foarte apreciată de altfel și la oraș. Cine vrea să cumpere ceva dă mai întâi negustorului, „banii” spre examinare. Nu se aude spunând: „costă atât sau atâți lei” ci: „îți dau pentru asta un coș cu cireșe sau o bucată de brânză”.

Înainte de încheierea târgului, se cercetează în amănunțime atât banii cât și marfa. Negustorul trebuie să fie atent, căci din fructele primite el prepară rachiu pe care apoi îl vinde, iar venitul îi servește ca mijloc de trai pentru tot anul, până la viitorul târg. În acele locuri nu se știe ce înseamnă criza economică. Dacă prețul este ceva mai mic decât un coș întreg cu fructe sau decât o bucată întreagă de brânză se scoate o cantitate de cireșe din coș sau se taie o bucată din brânză. Negustoriile se încheie pașnic, fără cel mai mic conflict. Totul se desfășoară într'o atmosferă de înțelegere perfectă.

Până la închiderea târgului, fiecare vizitator a făcut un schimb oarecare. Căi care au adus brânză și fructe, pleacă încărcate cu oale, cojocace, etc.

Schimbul de bunuri înfloarește aci și merge mult mai bine decât comerțul complicat al orașelor. Fruntașii finanței ar putea lua exemple dela acești naivi locuitori ai munților Carpați.

G. M.

Foto : E. Grosar

8. Marfa și
sunt adu-
munte de ca

9. Ve-
rală a

altitudine

FRUCTE IN LOC DE BANI

4. Cana trebuie să producă un anumit sunet, altfel e crăpată sau spartă.

2. O oală și o cană pentru un coșuleț cu cireș.

3. Trebuie multă chibzuință ca să ceri preț pentru un cojocel de lână de oaie. Costă multe coșuri cu fructe și bucăți mari de brânză. Femea unui păstor măsoară cojocelul cu vesta ei de catifea.

4. Cel mai prețios dar adus din târg pentru ciobanul care a rămas acasă cu caprele, este o tabacheră.

6. În timp ce părinții cumpără, copiii păzesc „bani” din coș.

7. Cel mai primitiv comerț! O bucată de brânză pentru două câni. Târgul s'a încheiat, țărani schim-bă cânilor cu brânza.

10. „Ce să mai cumpăr eu pentru bucată asta de brânză?”

Grevistii FOAMEI

Cât timp ar putea un om să stea nemâncat? O corespondență din India ne aduce la cunoștință faptul că un fachir din secta „Jainilor” a postit, neîntrerupt, 110 zile și nu se simte câtuși de puțin rău, cu toate că e în vârstă de 80 ani. Negreșit, fachirii, yoghii și alți taumaturgi ai Orientului îndepărtat dovedesc însușiri cari pentru noi sunt cu drept cuvânt misterioase. Totuși, la citirea unei asemenea informațiuni, fără să vrem ne gândim la proverbul englezesc care zice: „Tot ce vine de departe miroase a minciună”.

PRACTICA inaniției voluntare cere, mai presus de orice, eroism. Spre a se transforma în propriul său călău, omului îi trebuie o tărie neobișnuită de voință.

În multe rânduri s'au văzut indivizi cari, trecuți de cincizeci de ani, făceau greva foamei fie pentru a se produce ca fenomene, cum au fost de pildă faimoșii Succî, Merlattî, frații Fauner și alții; fie pentru a înduioșa sensibilitatea opiniei publice, așa cum au făcut sufragetele engleze, martirul irlandez, Mac Swiney, primar în Cork, sau, în vremea din urmă, nu mai puțin faimoșii Mahatma Gandhi și d-na Marthe Hanau...

VOLUNTARIII FOAMEI

Dar, ca să vorbim drept, în toate epocile s'au înregistrat cazuri de inaniție voluntară.

Cel mai vechiu, după cât se pare, este acela al unui șef galic, Drappés care, după înfrângerea lui Vercingetorix, căzând prizonier în mâinile Romanilor și amenințat să fie înhămat la carul triumfal al biruitorului, a preferat să moară de foame decât să îndure și această umilire. De asemenea, se citează un sculptor, anume Pedro Torrigiani care, executând o statuie a Fecioarei și nemulțumit cu prețul de nimica ce i se plătea, într'un moment de mânie o sfărâmă

în bucăți. Aceasta, se petrecea în Spania, pe vremea Inchiziției. Artistul, arestat sub învinuirea de sacrilegiu, se condamnă el însuși la moarte prin inaniție decât să se urce pe rug.

Pe vremea aceea, încă nu era cunoscută sonda esofagiană și arta de a hrăni oamenii împotriva voinții lor.

Nu tot astfel se petreceau lucrurile și în epoca în care sufragetele engleze au încercat să uzeze de același procedeu spre a obține punerea lor în libertate în urma condamnărilor ce li se aplicase. După câteva zile de post voluntar, autoritățile au luat hotărîrea să le alimenteze cu sila; și n'a fost o sarcină tocmai ușoară. D-na Pankhurst, căpetenia mișcării, se împotrivi cu atâta înverșunare încât a fost nevoie de șase bărbați voinici ca s'o fie nemișcată.

Primul ministru de atunci era d. Asquith, omul cel mai bun și mai îngăduitor care se poate închipui.

El n'așteptă ca aceste femei să ajungă în primejdie de moarte spre a le reda libertatea. Ceva

Naufragiul unei bărci cu pânze, i-a făcut pe cei cari călătoreau cu ea să țină vreme îndelungată, fără voia lor, greva foamei.

Sofia lui Gandhi.

Gandhi, cel mai celebru grevist al foamei, din timpurile moderne.

mai mult, vina lor era destul de ușoară: câteva scandaluri de stradă și câteva geamuri sparte la unele instituțiuni publice... Chiar față de sufragete, d-l Asquith a întrebuintat o delicateță neobișnuită.

La începutul postului lor voluntar, el primise vizita unui vestit maestru bucătar francez stabilit în Londra, care-i propusese să prepare zilnic mâncăruri suculente cu un miros ațâțător, pe cari la ora prânzului urma să le așeze la îndemâna sufragetelor martire. — Le desfid — zicea șeful-bucătar — să reziste mai mult de 24 ore la această ispită!

Dar bunul domn Asquith refuză să folosească acest mijloc cu care fusese chinuit, odinioară, Tantal...

MARTIRUL IRLANDEZ

La câ va ani mai târziu, nefericitul primar din Cork, Mac Swiney, martirul irlandez,

n'a găsit aceeași indulgență pe lângă **L o y d G e o r g e** care guverna atunci Regatul-Unit.

După șaptezeci și patru de zile de post voluntar, el muri. În ciuda tuturor rugămintilor și amenințărilor, ministrul rămăsese neînduplecat.

Șaptezeci și patru de zile!

E oare cu puțință să trăiască cineva atât de mult, fără nici un fel de hrană? Nu. Dacă e adevărat că unii postitori profesioniști, antrenați pentru acest gen de sport, au putut — cu condiția de a bea oricâteori li era sete — să stea nemâncați până la 40 de zile, părerea savanților cari au studiat chestiunea în mod special, este că nu se poate rezista mai mult de 20 zile inaniției absolute.

Totuși — veți spune dv. — cazul primarului din Cork?

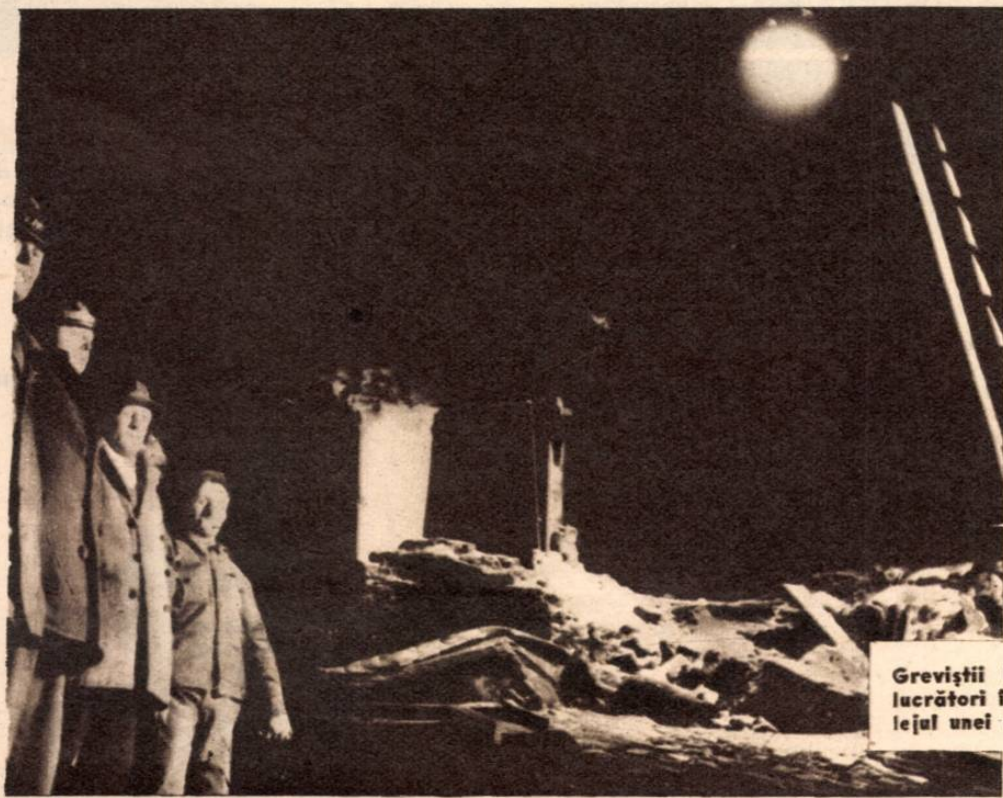
Da, însă cazul primarului din Cork e ceva cu totul aparte. După moartea eroului irlandez, medicii însărcinați să-l îngrijească au arătat artificiu grație căruia viața lui putuse să fie prelungită.

Chiar din a doua săptămână a postului, cum el refuza să se lase alimentat cu ajutorul sondei esofagiene, medicii i-au făcut zilnic, prin înțepături, injecții de glucoză cari furnizau organismului său între 40 și 50 grame de zahăr.

Prin mijlocul acesta, nefericitul a putut să viețuiască două luni și jumătate — două luni și jumătate în cursul căreia s'a așteptat zadarnic un gest de îndurare din partea ministrului!

Iată o problemă deosebit de mișcătoare ce se pune, în fața autorității pe de-o parte, în fața opiniei publice pe de alta, în cazuri ca acela al primarului din Cork sau, și mai aproape de noi, al d-nei **H a n a u**.

Firește, opinia publică se lasă călăuzită de sentimente miloase. Ea înclină, în mod fatal, spre îndurare. Ideea că o ființă omenească se stinge de bună voie și că

Greviștii involuntari ai foamei: lucrători îngroșiți în mină, cu prielul unei catastrofe.

un simplu gest — gestul care constă în a trage zăvorul unei închisori — poate salva, îi sguduie întreaga sensibilitate.

Dar autoritatea, paznică și executoare a legilor, nu înclină deloc spre mila pe care am vrea să i-o impunem. Ea vede în această grevă a foamei un fel de șantaj și se pune numai decât sub scutul legilor. Cel puțin, în asemenea cazuri, se cuvine ca cei în măsură să uzeze de toate mijloacele științifice spre a împiedica aventura să aibă un sfârșit tragic. Sărim în ajutorul disperatului care vrea să se înecă și-l salvăm fără voia lui. Cu atât mai mult nu trebuie să șovăim când e vorba de alimentat cu forța pe acel care și-a pus în minte să se omoare prin foame...

PROFESIONIȘTII POSTULUI

Sunt însă și alți postitori în afară de greviștii foamei: postitorii profesioniști.

Întâiu — am putea spune — inventator al genului, a fost un anume **T a n e r**, medic american care, în 1880, după un antrenament destul de lung, ajunse să postească patruzeci de zile în șir. În tot acest timp, el n'a luat nici un fel de alimente, păstrându-și numai dreptul de a bea apă.

R a b e l a i s avea dreptate spunând: „Într'un corp lipsit de apă, sufletul nu locuiește”. Necesitatea lichidelor pentru funcționarea vieții e imperioasă.

Absorbirea apei, împiedicând secătuirea sângelui, îngăduie în același timp ca omul să suporte cât mai îndelung lipsa completă a alimentelor.

Medicul **R e y e s**, a citat cazul unei femei din **S e v i l l a** care a stat închisă timp de 72 zile în cavoul unde fusese înmormântat bărbatul ei.

Nefericita aceasta a mărturisit în urmă că nu trăise decât cu puțină apă. Apoi, multe alte femei, căzute în stare de catalepsie, au fost susținute în viață numai turnându-li-se lichide pe gură.

Postitorul lipsit de băutură trăiește pe jumătate mai puțin decât acela care poate să bea.

Italianul **S u c c i**, a fost cel mai celebru dintre postitorii voluntari. El a făcut întâia experiență în anul 1886 și a postit 30 de zile. Pretindea că descopere în cursul călătoriilor lui prin Africa un fel de lichid extras din diferite plante care avea puterea să mumifice — ca să spunem așa — corpul și să-l facă strein, nesimțitor oricăror nevoi.

Ca să probeze efectul descoperirii sale, el se supunea unui post complet, rezervându-și numai dreptul de a sorbi, din când în când, câteva picături din misteriosu-i lichid.

În 1890 **S u c c i** încercă să postească 50 de zile. Dar n'a izbutit să treacă de 44.

În ciuda elixirului, ajunsese într-o stare de slăbiciune îngrijorătoare și, cum n'avea de gând să se sacrifice pentru știință, reîncepu să se alimenteze. În răstimp, se ivise un concurent: **M e r l a t i** care postise 50 de zile cu condiția, și el, de a putea să bea oricâteori avea nevoie.

S u c c i vroi să lupte și să mai facă o serie de încercări. Dar regimul nu zăbovi să-l istovească. Pe de altă parte, publicul nu se mai interesa de experiențele postitorului voluntar.

Într-o zi, bietul **S u c c i**, ajuns în neagră mizerie, fu ridicat mort de foame și trimis la azilul din **N a n t e r r e**. Comisarul polițienesc din **Montmartre** care-l descoperise, flămând și gol-pușcă, într-o cămăruță din pasajul **E l y s é u l u i**, scria directorului azilului:

„Vi-l trimit pe **S u c c i**, faimosul postitor. De astă dată e mai flămând ca oricând. Dați-i să mănânce cât de mult...”

De asemenea, și alți postitori profesioniști au avut ceasurile lor de succes: **B i l l B r o w n** din **L o n d r a** și **S a c c o** din **B l a k p o o l** între cari s'a dat o luptă înverșunată pentru dobândirea campionatului.

Însfârșit, olandezul **W o l l e y** care, închis într-o cușcă

Miss Pankhurst, celebră grevistă a foamei.

de sticlă, pretindea că trăiește 28 de zile fără să mănânce și nici să bea; dar în a unsprezecea zi, fu apucat de o criză nervoasă în cursul căreia sparse pereții cuștii și... ceru de mâncare.

— Sărmane prietene — îi spunea infermierul, transportându-l la spital — ți-ai ales o meserie care nu dă de mâncare nimănui!

POSTITORI FĂRĂ VOIE

Există și o altă categorie de postitori: acei involuntari, ca de pildă naufragiații de pe vasul **M e d u s a**, minerii, victimele unei catastrofe ca cea din **C o u r r i è r e s** (Belgia), sau nenorociții de sub dărâmurile caselor, după vreun cutremur de pământ.

Aci, chinurile inaniției sunt sporite de grozăvia unei situații pe care nenorociții o pot socoti fără scăpare. Totuși, se întâmplă ca unii din ei, după zile întregi de nemâncare, să supraviețuiască, susținuți numai de nădejdea că vor fi salvați.

Naufragiații de pe **Medusa** erau în număr de 150, în plute. În primele zile, alimentele se consumară apoi, în fața spectrului foamei, mulți își pierdură mințile și se sinucisera. Când, în sfârșit, apărură la orizont vasul **Argus**, nu mai rămăseseră decât cincisprezece. Acești cincisprezece oameni aveau o tărie sufletească, o energie morală fără pereche și numai aceste calități îi apăraseră împotriva desnădejdi. Minerii din **Courrières**, erau în număr de 15. Nici ei nu se lăsaseră doborâți de descurajare, îndurând foamea timp de douăzeci de zile. Fără îndoială, erau robuști la corp dar cu siguranță că forța sufletului lor era mai presus decât aceea a mușchilor. La **Messina**, după ultimul cutremur de pământ, au fost regăsiți, vii, sub dărâmături bărbați și femei, la 18-19 zile după dramă.

Prin urmare, ființa omenească, să se fi supus mai înainte unui antrenament la care se dedau postitorii profesioniști, poate să trăiască un anumit timp, lipsită de orice hrană, biziindu-se numai pe puterile, pe grăsimea depozitată în corp, pe mușchii săi. E adevărat că unele animale ca batracienele, reptilele, pot să trăiască amorțite un anotimp întreg, fără să ia nici un fel de aliment și totuși să nu simtă efectele acestui post în ziua când ies din toropeală. Nici fahirii indieni n'ar fi în stare să facă așa ceva!

G. R.

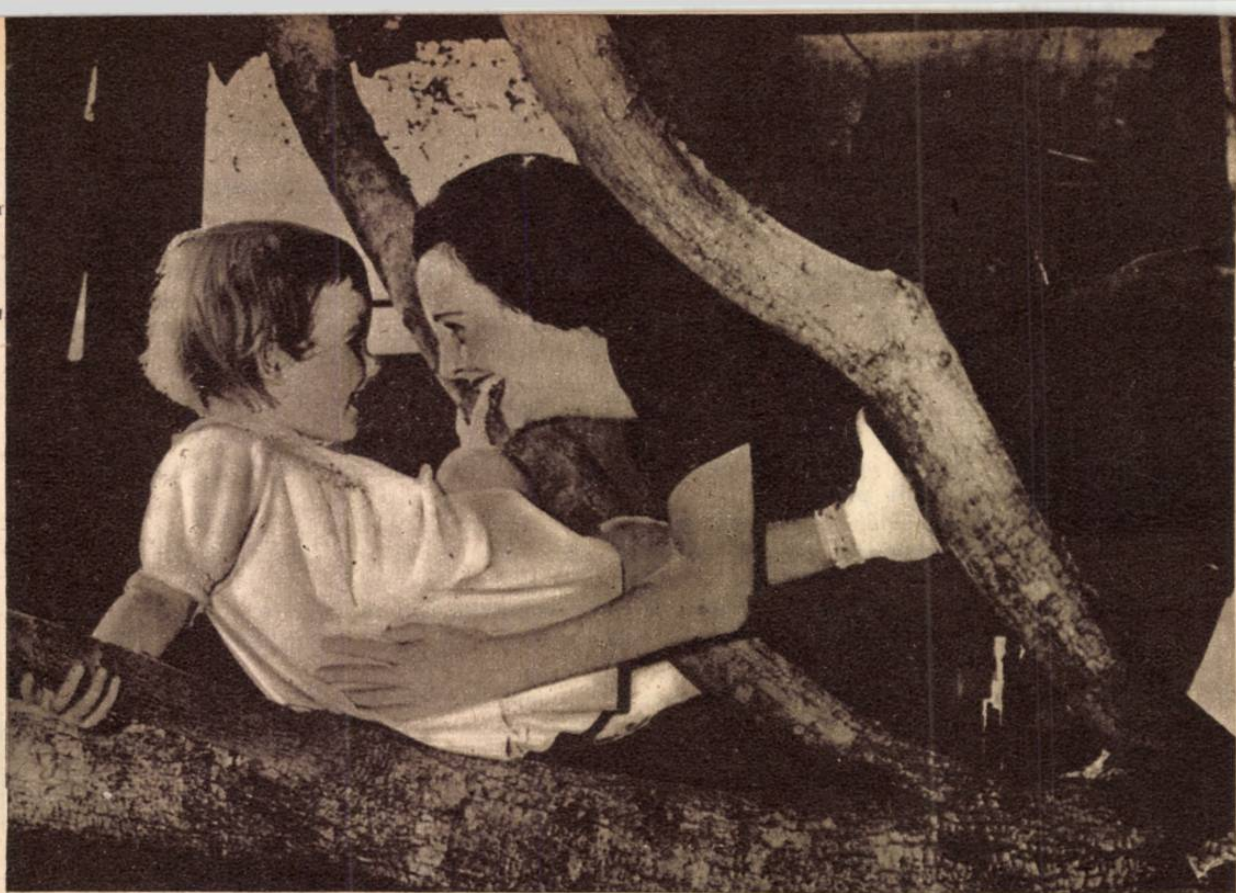
IN LUMEA VEDETELOR DE CINEMA

1. CHARLIE CHAPLIN ȘI PAULETTE GODDARD, FOTOGRAFIATI LA UN CONCERT DE BINEFACERE.

La un concert de binefacere care a avut loc recent la Hollywood și la care a cântat Gladys Swarthout, au asistat printre alții, Charlie Chaplin împreună cu soția sa, Paulette Goddard. Fotografia noastră îi înfățișează pe cei doi ași ai Hollywood-ului, în lojă.

2. COPIII FILMULUI IN RECREAȚIE.

Copiii cari joacă în filme au și ei ore de recreație, fotomai ca și copiii de școală. În fotografia noastră vedem dela stânga spre dreapta pe Freddie Bartholomew, Mickey Roney și Jackie Cooper, savurând, în timpul recreației, un pepene delicios.

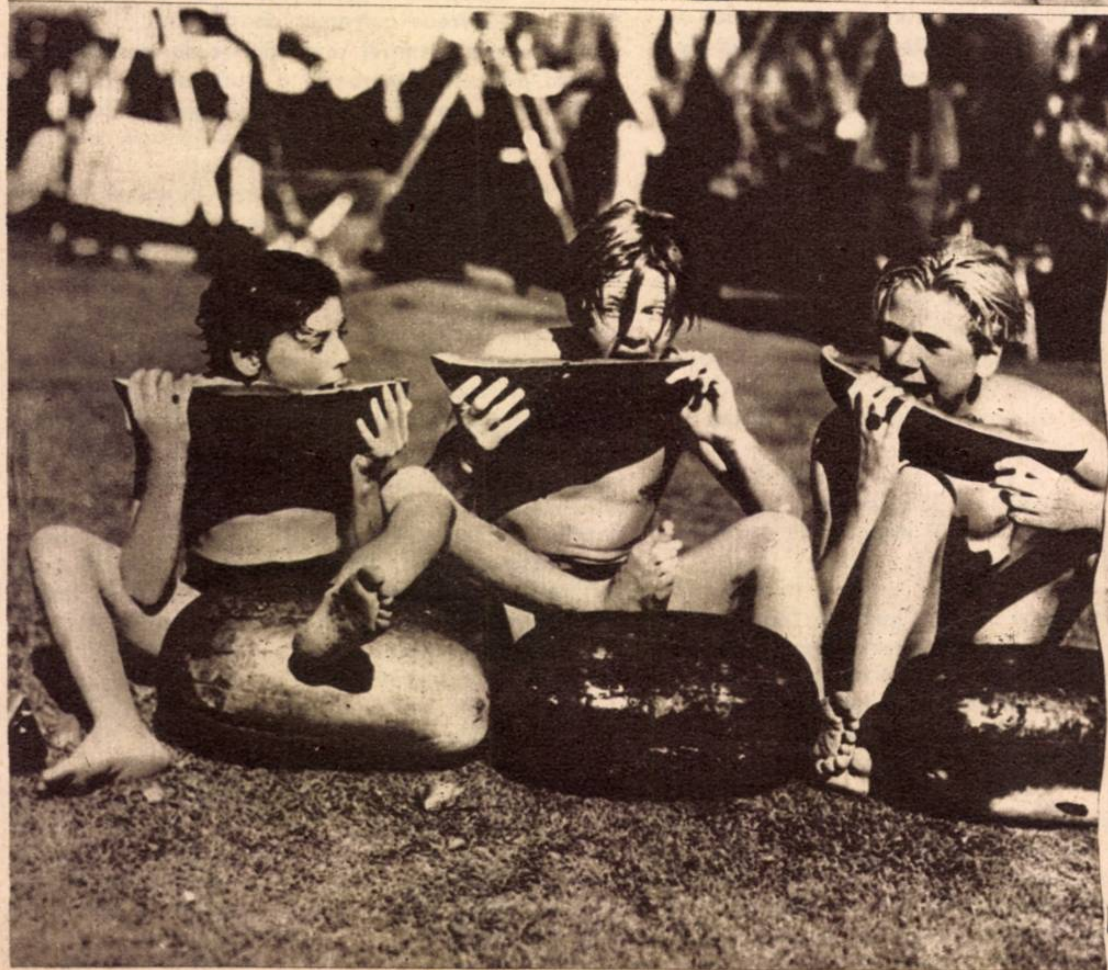
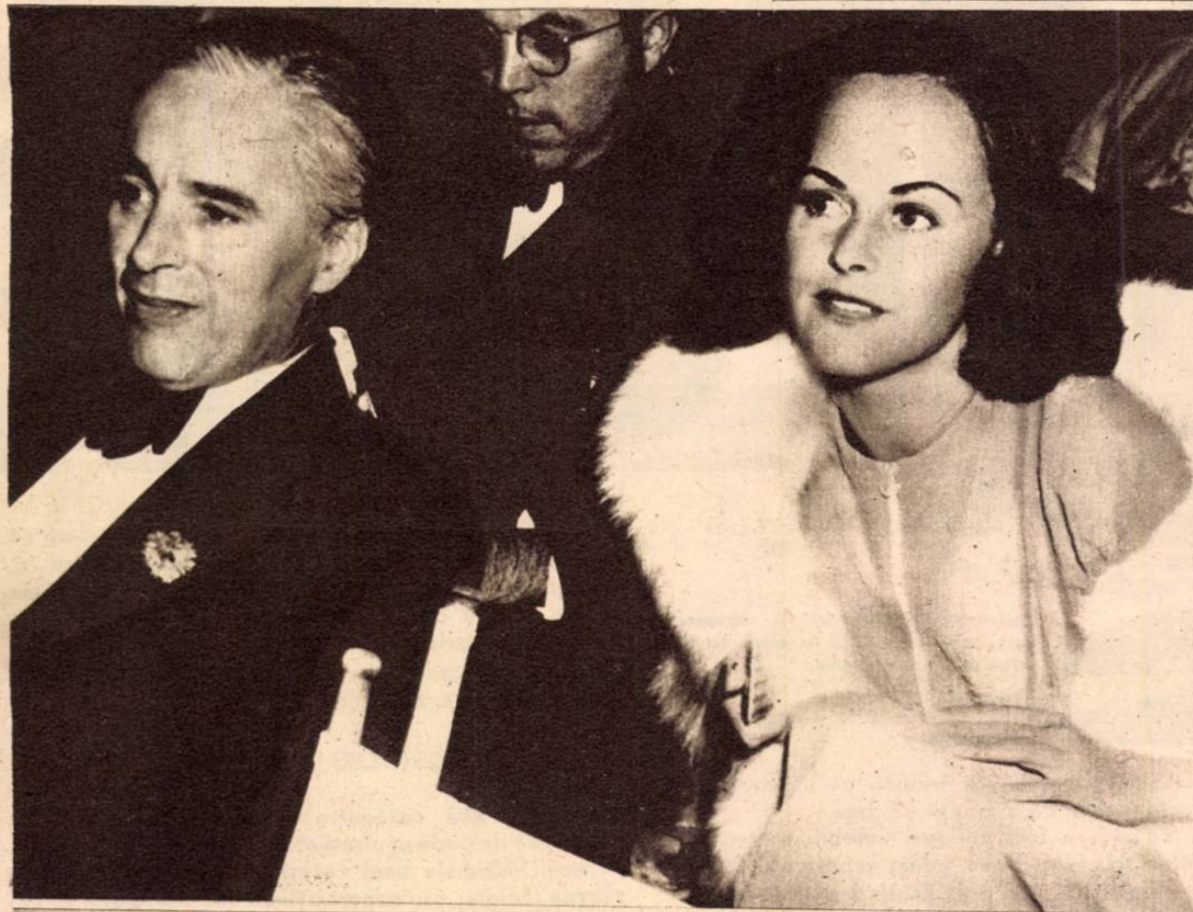

3. MARY ASTOR ȘI FIICA EI.

N'ați știut poate că frumoasa vedetă de cinema, Mary Astor este mama unei drăgălașe fetițe, în vârstă de 4 ani. Fotografia noastră o înfățișează pe Mary Astor, jucându-se cu fiica ei, la umbra unui copac din parcul vilei pe care o locuiește la Hollywood.

4. FRUMOASA MARLENE DIETRICH.

Iată o fotografie minunată înfățișând-o pe Marlene Dietrich alături de un animal din deșert, cămila.

În MISTERELE LUMII PASAREȘTI

de pământ" și n-au răgaz să cultive artele. Pasărea cântăreață trebuie să se poată înălța în văzduh, să ajungă lesne în cele mai înalte puncte, de unde notele sale să poată fi auzite mai clar și purtate de vânt mai departe. Pe urmă, ea trebuie să aibe răgaz să se exerseze și aceasta se întâmplă în perioada când își clădește cuibul.

După ce puișorii au ieșit din ouă, ambii părinți sunt ocupați cu căutarea hranei pentru cicoarele ce se cască mereu, flămânde. Apoi se produce criza anuală a năpârlirii, când fiecare fulg este înlocuit cu altul de o culoare mai puțin vie, dar mai cald, pentru iarnă. Părinții trebuie să-i învețe apoi pe pui să sboare căci se apropie perioada migrațiunii anuale, care pentru unele păsări poate fi un drum scurt, iar pentru altele, o călătorie până'n Egipt sau orice alt punct sudic și mai îndepărtat.

Experții Ministerului Agriculturii din Statele Unite, au constatat că rațele americane emigrează în fiecare an spre Nord și Sud urmând patru mari rute aeriene: Atlanticul, Mississippi,

De ce-și clădesc păsărelele cuiburi? E o întrebare la care știința poate da astăzi un răspuns perfect lămuritor. Pentru unele păsări își fac cuiburi atât de extraordinare, de o arhitectură atât de diferită față de adăposturile altor semene de-ale lor? Și această chestiune poate fi în bună parte explicată.

Ajută masculul pe femelă la clădirea cuibului în care urmează ca puii lor să vadă lumina zilei? Uneori da, alteori se prefacă doar că lucrează și sunt și cazuri când această îndeletnicire nu-i inspiră nici cel mai mic interes.

De ce unele păsări cântă atât de frumos, iar altele abia de scot câte un strigăt răgușit, dela naștere și până la moarte?

În ultima vreme s'a descoperit că tânăra generație de păsări este aceea care începe lunga călătorie migratorie și nimeni nu știe cum să explice aceasta. Puii pornesc la drum, fără călăuză, fără vreun semn de orientare și-și găsesc întotdeauna calea instinctiv. Ei pleacă cu 10—15 zile înaintea părinților și din momentul acela sunt considerați adulți.

Lumea păsărilor a atras întotdeauna curiozitatea savanților cari au descoperit în ea atâtea ciudățenii încât a ajuns să fie un obiect de studiu în toate părțile lumii.

După cât se pare, găina nu poate să numere. Atâtea vreme cât i se lasă un ou în cuibar, ea continuă să ouă, fără a se descuraja. Sunt însă unele păsări care par dotate cu un simț matematic, căci par a observa lipsa ouălor ce li s'au luat sau a puilor căzuți din cuib.

Oamenii de știință au stabilit că păsările se trag din reptile care tot prin ouă se reproduc și dintre ele, unele închipuesc chiar un fel de cuib. Dar din momentul în care solzii de reptilă s'au transformat într'un înveliș cald de pene, vechea metodă de îngropare a ouălor în pământ, n'a mai mers. Pentru reptile, o mică groapă în nisip sau frunziș, ori o mică adâncitură în stâncă, era de ajuns și mai este încă. După ce camuflează ascunzătoarea cum o îndeamnă instinctul mai bine, reptila simte că și-a făcut pe deplin datoria față de progenitura sa și pleacă fără să se mai gândească la ea. Ouăle se vor cloci singure și toată această simplificare se datorește faptului că reptilele, sunt vietăți cu sângele rece care, deși le p ace soarele, nu contractează pneumonie și nu

Ciocănițoarea la lucru.

mor atunci când temperatura corpului lor scade la un punct care ar ucide o creatură cu sângele cald.

Păsările, care în evoluția lor s'au îndepărtat cel mai mult de străbunele reptile, nu numai că-și clădesc cuiburile cu măiestrie dar sunt și cele mai bune cântărețe. Arheopteryxul, prima reptilă care s'a ridicat din nămol desvoltând aripi și acoperindu-se cu pene, a avut ambiția să iasă din ocean. Urmașii săi s'au îndreptat spre estuare, spre lacurile cu apă dulce, apoi către vegetația văilor și în cele din urmă, spre păduri. Acolo au învățat să-și clădească cuiburi și să cânte. Păsările rămase lângă mare, ca pescărușul și pinguinul, fac cuiburi gro-solane și n'au viers.

Numai printre speciile care trăesc sus în cele mai înalte ramuri ale arborilor, se găsesc cei mai buni arhitecți și cele mai măiestre cântărețe. Rudele lor, care se adăpostesc jos pe pământ în niște cuiburi rudimentare, cum sunt prepelițele, fazanii și cocoșul de munte, sunt tot atât de lipsite de glas ca și păsările rămase în preajma mării. După D-rul Jacques Delamain, marele ornitolog francez, ele nu pot cânta pentru că sunt „legate

lată un cuib instalat după ultimele cerințe ale tehnicii moderne. Căldura este furnizată de becul electric așezat la baza cuibului.

Unul din cei mai frumoși flamingo din lume, fotografiat la grădina zoologică din Los-Angeles.

Devotații părinți înaripați, atrag fără să vrea atenția păsărilor și animalelor de pradă asupra cuibului lor, oricât de meșteșugit ar fi fost acesta ascuns, și ceea ce-i mai rău, din momentul în care văd lumina zilei puii, din ce în ce mai flămânzi, umplu aerul cu piuituri stridente. Unii dintre răufăcătorii atrași astfel, sunt păsări de pradă împotriva cărora părinții au învățat să se unească în bande, și cine n'a văzut acel comic spectacol al unei ciori gonită de câte trei patru păsărele care-o

O familie întreagă de păsări colibri, așezată pe o linguriță de ceai.

Iată o scenă minunată prinsă de un reporter fotograf, într'un cuib de colibri. Puiul este prea mic și pentru a-l putea hrăni, mama îi introduce mâncarea, cu ciocul ei, în gâtlee.

Cine s'ar putea gândi că aceste două păsărele abia ieșite din ouă, se vor transforma în doi struți uriași, mult mai înalți decât omul?

America Centrală și Pacificul, fiecare stol de rațe urmând calea străbătută de către predecesorii săi. Rațele din regiunea Californiei și a lui Mississippi, își pot face cuiburi în Canada dar când vine epoca migrațiunii, fiecare stol nu ia alt drum decât acela pe care l-au parcurs părinții. Savanții au stabilit aceasta după ani de experimentare legând o panglică de piciorul vreunei rațe sălbatece, prinsă în laț, și redându-i apoi libertatea pentru a o putea urmări în viitoarea migrațiune.

Știința n'a putut încă să explice ciudatul instinct de orientare al păsărilor. Un cârd de cocori, părăsind pământul pe ceața cea mai deasă, descrie în aer cercuri largi până când își găsește direcția, de parc'ar avea antene care în momentul acela au prins anumite vibrațiuni călăuzitoare. D-rul Dela main presupune existența unor unde magnetice care ar afecta sensibilitatea păsărilor. Vietățile acestea au două instincte pe care nu le pot înăbuși: dorința de a se întoarce în locurile unde și-au ales soața în perioada de clădire, a cuiburilor și dorința de a se întoarce în ținuturile cu climat cald, unde pot găsi iarna, hrană din belșug. Unele păsărele captive înnebunesc atunci când vine perioada migrațiunii și și lovesc capul de gratiile cuștii cu atâta disperare, încât mor.

Oul de reptilă, ca și părinții săi, nu suferă de pe urma frigului și pentru a se clodi nu-i trebuie decât căldura blândă a primăverii. Dar pasărea, sub învelișul său de pene, a devenit după cum am mai spus, o vietate cu sângele cald, și temperatura trupului său este foarte ridicată, temperatură pe care omul n'o are decât atunci când are febră. Din aceleași motive, embrionul oului de pasăre nu se poate desvolta decât la temperatura sângelui părinților săi.

Această problemă a căldurii, împreună cu faptul că puii sunt foarte mândăcioși, fac ca rolul de părinte să fie atât de dificil, în viața păsărilor, încât savanții se miră cum de n'a dispărut această specie de viețuitoare încă de acum un milion de ani. Creșterea unui copil implică cheltueli foarte mari, dar s'a constatat în urma unor îndelungi observații și experimentări, că un pui de prihor reclamă zilnic vreo patru metri și jumătate de viermușori. Cu o uimitoare energie și ingeniozitate, păsărelele au încercat nenumărate metode pentru apărarea puilor, servindu-se uneori chiar de oameni și de viespi.

După ce și-au clădit cuibul și au găsit modalitatea de a-și hrăni progenitura, până în momentul când aceasta va avea posibilitatea să se avânte în lume și să trăiască singură, păsărelele au de rezolvat o altă problemă tot atât de acută, aceea a măsurilor de protecție a cuibului împotriva diferiților „bandiți”. Reptila, și dacă-și neglijează ouăle, are cel puțin avantajul de a nu le trăda ascunzătoarea printr'un neconținut „dute-vino” cum se întâmplă cu păsărele.

protecție, care să se exercite neîncetat zi și noapte, și o obține, clădindu-și întotdeauna cuibul lângă un viespar. N'am putea spune cum se face aceasta, dar viespele par a ști că păsărelele sunt inofensive; să îndrăznească însă numai, o maimuță sau o veveriță să se strecoare pe craca de care atârnă cuiburile, că insectele se reped asupra-i cu o asemenea urgie de înțepături încât în urmă, răufăcătorul, pentru nimic în lume nu s'ar mai apropia de arborele acela. Păsărelele își fac cuiburi și în locuințele omenești prin diverse unghere, cum sunt streșinele, coșurile, etc. Cioara se sperie de momăia închipuind un om, pe care agricultorul o înfige de obicei în mijlocul semănturilor și după cât se pare, văzând că sperietoarea lucrează împotriva unui inamic comun, multe păsărele au prins obiceiul să-și facă cuibul în buzunarele sperietoarei.

În arhitectura cuiburilor lor, păsărelele prezintă o largă gamă de varietăți și diferite grade de măiestrie, începând cu **păpăluda** care nu face decât să-și lase ouăle în straturile de frunze moarte ale pădurii, până la „**pasărea-țesătoare**” care-și clădește un adăpost ciudat cu paie care ocupă un copac întreg și constituie un spațios apartament locuit de mai multe familii.

Între aceste două extreme sunt specimene iresponsabile, ca **pasărea-vacă** și **cucul**, care-și lasă ouăle jos pe pământ și apoi, când nu observă nimeni, le mută în cuibul altei păsări, ca o mamă denaturată care-și depune copilul pe pragul unei case străine. Faptul acesta nu ne mai surprinde însă dacă aflăm că doamna „**Cuc**” este una dintre puținele păsări cari au mai mulți soți într'un sezon. La ce să te aștepți deci din partea unei astfel de frivole?

Cum niciunul dintre tovarășii săi nu-și ia obligația s'o ajute la clădirea unui cămin și să clocească împreună cu ea, femela își duce puiul la cel mai apropiat azil de orfani. Soții diferitor alte specimene de păsări clocesc ouăle cu rândul, când femela, când masculul. Când, după cum se întâmplă de obicei, masculul

lovesc cu cioculețele tot în jurul ochilor? Cioara ar jefui un asemenea cuib tot așa cum pustiește o holdă de grâu, numai că păsărelele nu-i prea dau pas.

Dar vietățile care se cațără, inclusiv omul și maimuța, nu pot fi îndepărtate în felul acesta. Pentru astfel de răufăcători, păsărelele trebuie să recurgă la alte șiretlicuri. D-rul William T. Hornaday, directorul Parcului Zoologic din New-York, ne spune că uriașul **cacique** din Venezuela a găsit un mijloc într'adevăr genial de apărare împotriva hoților. Pasărea aceasta clădește unul dintre cele mai perfecte cuiburi din lume, care este un adăpost de un metru până la un metru și jumătate lungime, și, se înțelege că un astfel de palat nu poate scăpa nevăzut inamicilor. Cei mai cumpliti dintre aceștia sunt veverițele și maimuțele.

Pentru a-și pune locuința la adăpost de jaf, uriașul **cacique** are nevoie de o

are penajul mai viu, el mai mult zboară în jurul soatei decât stă pe ouă, dar sunt cazuri în care lucrurile se petrec exact invers.

Cocoșul de curte nu se pretează să clădească un cuib și pentru nimic în lume nu l-ai putea face să clocească. Dar trebuie să ținem seamă de faptul că are un harem întreg și n'ar putea ajuta tuturor soțiilor sale, așa că pentru a nu favoriza pe nimeni le lasă să se descurce fiecare cum poate.

Natura are excepții în mai fiecare domeniu, dar de regulă clădirea cuibului cade în atribuțiile femeii. Bărbatul este văzut sburând încoace și încolo cu ea, și scoțând sunete ce par să fie o dulce încurajare. Dar dacă-i observi mai de aproape, vezi că nu aceasta este intenția sa. El o escortează pentruca masculii necăpătuți încă ai speciei, să știe că e măritată și că soțul nu o neglijează. Când și când, el aduce o rămurică sau un paiu însă după felul cum femela acceptă acest dar, ar fi de presupus că tovarășul său nu e tocmai priceput.

Un **colibri californian** și-a clădit cuibul pe sârma unui bec electric la intrarea locuinței judecătorului William Dehey, din Independence, California. Timp de 18 ani la rând, această mamă a revenit regulat la cuib, l-a curățat, l-a reparat și a depus câte două ouă. Fără să se sinchisească de cele ce se petreceau în jurul său, această mamă devotată își clocea ouăle, își hrănea puii și după ce aceștia își luau sborul, curăța cuibul.

Cum cuibul acesta este mic și e permanent pericolul ca unul dintre pui să cadă afară, mama țese pe piciorul fiecăruia dintre ei, o legătură pe care o fixează în peretele cuibului. După aceea, micuții sunt indemnati să-și exercite aripile fără primejdia căderii. În fiecare zi legătura este scoasă și mutată la celălalt picior.

Calea pe care păsările au străbătut până la meticuloasa clădire a cuiburilor de astăzi, poate fi cu ușurință trasată. Nu încapă îndoială că primele păsări n'au avut sângele atât de cald și ouăle lor necesitau o temperatură cu ceva mai ridicată decât aceea la care se clocesc ouăle de reptilă. Deci, toate speciile s'au mulțumit o vreme cu procedeul **păpăludei**, depunându-și pur și simplu ouăle în stratul de frunziș mort al pădurii și așezându-se pe ele, aceasta reprezentând mai puțin decât ceea ce face **aligatorul** sau orice altă șopărlă.

Femela **aligatorului** strânge o grămadă de ierburi, trestii și alte plante, le aplatisează cu trupul său, depune ouăle în centru, le acoperă cu materii vegetale și pleacă. Plantele, în procesul lor de putrezire furnizează o căldură slabă dar constantă, foarte eficientă pentru oul de reptilă, dar toată această întocmire ar fi fatală oului de pasăre care are nevoie de aer.

Se spune — fără confirmare științifică — că aligatorul femelă revine la cuib în perioada când puii trebuie să iasă din ouă și așteaptă să audă țipetele care ar indica definitivă formare a micilor reptile. În momentul acela, legenda pretinde că ea ar desgroa ouăle, pentruca nu cumva la ieșire, puii să se pomenească îngropați de vii. Dacă metoda nu se putea aplica unui ou care are nevoie de aer, principiul era avantajos și necesita doar oarecari perfecționări, pe care străbunii **pasărei termometru** i le-au și adus cu multă ingeniozitate. Acest harnic biped trăiește în Australia și începe a pune temeliile locuinței sale încălzite de bacterii, cu mult înaintea sezonului de reproducere. Clădirea îi dă mult de lucru și în această specie, tatăl nu e atât de mândru să nu muncească alături de mamă. Locul pe care urmează a fi clădit cuibul trebuie ales cu grijă, deoarece necesită un teren moale și nisipos, într'un luminis de pădure, adăpostit de tufișuri împotriva vânturilor.

În primul rând, ele sapă pivnița cuibului — o groapă circulară de vreo 30 cm. adâncime, în jurul căreia îngrămădesc nisip, formând un fel de zid. Aceste păsări aparțin speciei numite **megapode**, ceea ce înseamnă că au picioarele disproporționate de lungi și de grele. După ce au terminat cu săparea pivniței și punerea temelilor, domnul și doamna **termometru**, acoperă groapa cu o cantitate mare de frunze, ierburi și alte plante moi.

Interesant de notat în tot acest proces de construcție a cuibului este faptul că operațiunile se

suspendă la acest punct și soții își părăsesc adăpostul pe jumătate construit pentru patru sau cinci luni. În acest răstimp, vegetația acumulată este udată de ploaie și începe să putrezească. Dar păsările nu-și uită cuibul și la timpul convenit se întorc spre a pregăti o încăpere pentru ouă, în centrul pivniței. Deasupra și în jurul acesteia, ele ridică pereți și un acoperiș din ramuri și fibre împletite. Podeaua este un amestec solid de nisip și substanțe vegetale. Deasupra acestora, cei doi ridică un meterez din plante ușoare combinate cu rămurele pentru a suporta greutatea, până când clădirea ajunge să aibe 30 cm. în înălțime și 1.20 m. în diametru. Apoi picioarele lor lungi încep să scurme cu furie până când întreaga structură dobândește un înveliș de nisip.

Casa este acuma gata, dar tânăra pereche stă afară vreo nouă zile. Apoi, într-o dimineață, pe la ora nouă, ea deschide meterezul, cu grijă, în partea de sus, se lasă binișor în camera ouălor, depune un ou pe care-l proptește cu rămurele în așa fel, încât să stea pe capătul cel ascuțit și se duce, acoperind deschizătura. La fiecare trei sau patru zile, ea repetă aceasta, până când în cuib se adună vreo paisprezece ouă ce stau cu partea ascuțită în jos. Această poziție permite aerului să circule în jurul lor.

În următoarele 45 zile, cele două **păsări termometru** fac cu rândul oficiul de portari, deschizând și închizând alternativ diferite puncte de ventilație și având grija ca temperatura să se mențină la 90 grade Fahrenheit. Căldura aceasta este furnizată de către bacteriile care fac vegetația să putrezească; dar fără îngrijirile părinților, soarele dela amiazi ar ridica temperatura prea mult, iar vânturile reci de seară ar face-o să scadă la un punct fatal progeniturii.

După o asemenea desfășurare de inteligență te-ai aștepta ca părinții să netezească puilor calea până la maturitate. Ei bine, lucrurile se întâmplă cu totul altfel. Nouii născuți trebuie să-și croiască drum cum pot străbătând împletiturile de ierburi și rămurele pentru a ajunge în vârful parapetului și unii dintre ei cad învinși sufocându-se în fundul cuibului. Cei cari au reușit să se vadă afară, se târăsc în umbra și adăpostul tufișurilor vecine, unde nu vor mai primi nicio înrijire din partea părinților.

Majoritatea păsărilor preferă să întrebuințeze la clocit propria lor căldură animală.

Perioada de clocire variază și, pentruca aceasta este mai scurtă la speciile mai înaintate, se crede că evoluția pasărească tinde să scurteze acest timp și să prelungească epoca, în care puilul e neputincios, și trebuie hrănit de către părinți. După cum am arătat, **pasărea termometru** clocește 45 zile, răstimp după care iese din ou, o creatură independentă și capabilă a-și purta singură de grijă.

Unui **albatros** îi trebuiesc nouă săptămâni pentru a ieși din ou, iar un **casuar**, pasăre alergătoare ce trăiește în Australia și are aproape doi metri înălțime, are nevoie aproape de două luni, adică, cu ceva mai puțin decât uriașul **struț**. Câțiva dintre **vulturii** cei mari, au nevoie de 57 zile, iar majoritatea **rațelor**, o lună. Păsările mici au cam la trei săptămâni, perioada de clocire, iar **vrabia** vede lumina zilei după numai 12 zile de captivitate în celula sa calcaroasă.

Vechii naturaliști erau de părere că pasărea mamă încearcă o mare plăcere prin îndelunga-ședere pe ouă, dar acum se pare că ea e legată de ele mai mult prin instinct și că adevărata ei plăcere stă în hrănirea puilor gălăgioși și lacomi. La multe specii de păsări, femela capătă imediat ce ouăle au fost depuse, sub penele de pe piept, un fel de ardere ce împrăștie o mare căldură și pasărea-și găsește o alinare a suferinței apăsând regiunea congestionată pe ouă, ceea ce face ca mama să-și îndeplinească cu plăcere datoria și explică pentruca masculul raerei se pretează să-și ție locul.

Unele specii de păsări nu-și mai iau osteneala să-și clădească cuiburi, ci dau afară pur și simplu din adăposturile lor veștite și iepuri, iar o **ciocănitoare** din regiunile calde ale Sudului, obicinuește să se instaleze într'un viespar pe care-l amenajează, după gusturile sale, având, se înțelege mai întâi grija de a goni insectele. Penele și pielea groasă a picioarelor sale, o fac

imună față de înțepăturile stăpânilor de drept ai cuibului, iar scrupule n'are. După ce a luat în stăpânire adăpostul, **ciocănitoarea** își depune liniștită ouăle, sigură fiind că nici o viețate nu va îndrăzni să se aventureze într'un loc ce pare atât de primejdios.

Leneșul șoim, decât să-și construiască singur adăpostul, preferă să caute un cuib de **uliu** sau de **ciocără**, în care se instalează fără a se obosi măcar să-l refacă. **Vrabia** din preajma casei nu se sfiește să evacueze **rândunica**, care-și face cuibul tot pe lângă locuința omului și date fiind aceste procedee, nu e de mirare că se deslănțuesc uneori între păsări bătălii teribile.

Ciocara se naște oarbă și neputincioasă, trebuind inițiată în viață pas cu pas. **Puul de găină** este mai precoce și'n scurt timp reușește să-și procure singur de mâncare, dar are și el multe de învățat. Cloșca îl obicinuește să se supună avertismentelor sale împotriva **uiiilor** și **pisicilor** și să se grăbească să vină lângă ea, când îi dă de veste că a găsit un viermușor. **Puul** nu recunoaște apa la prima vedere și ar fi în stare să moară de sete cu strachina plină lângă el. Dar chiar dacă nu învață dela cloșcă prin imitație să întrebuințeze acest element, el îl descoperă accidental. **Puul** își ciugulește adesea picioarele și prima dată când va călca în apă, se va grăbi să se ciupească, pentru a vedea ce-i dă acea ciudată senzație, făcând astfel cunoștință cu răcoritorul lichid.

S'a observat adesea că **bobocii de rață**, dădăciți de către o găină, prima dată când se aventurează pe unda unui lac, par gata să se înece. S'a atribuit aceasta unei lipse de educație nautică. Se știe însă acum că presupunerea este nedreaptă. Rața adultă are o glandă ce secretează o grăsime care-i unge penele. **Mama rață**, are grijă să uleze bine fulgii bobocilor mai înainte de a le da drumul pe apă, posibilitate pe care găina n'o posedă. În cazul acesta, e lesne de înțeles că lansându-se pentru prima dată pe unda unui lac, fulgii bobocilor dădăciți de cloșcă, sunt îmbibați și îngreuiți de apă, scufundându-se sub nivelul lor obicinuit.

Frumosul cuib al **pasărei termometru**, în care părinții au investit atâtea ore de muncă grea ne dovedește că adăposturile meticuloase pregătite nu sunt destinate numaidecât unor pui cari au nevoie de o îndelungă îngrijire. **Pinguinul**, o pasăre mare, inteligentă, ce înnoată și umblă dar a renunțat de mult la aeronautică, are un cuib urât, construit din pietricele, oase de pește și ierburi marine, nu pentrucă ar fi leneș sau lipsit de simț estetic, ci pentrucă n'are la îndemână alte materiale.

Cel mai priceput constructor de cuiburi este **pasărea-țesătoare** din Sudul Africii, care trăiește în colonii. Deși creatura este foarte mică, adăposturile sale iau asemenea proporții, încât chiar cel mai experimentat explorator confundă, dela distanță, aceste domuri de paie cu colibele indigene construite cam în același stil. Cuibul este de obicei instalat între ramurile unui arbore și cuprinde câteva căruțe de paie cu firele îngrijit rânduite și dispuse într'un plan înclinat pentru a grăbi scurgerea apei. Nu se va ști niciodată dacă omul sau pasărea a inventat acoperișul de paie. Construcția aceasta este opera unui mare grup de păsărele, o întreagă comunitate, trăind la un loc.

Partea de sub acest adăpost dă impresia unui fagure, fiecare minusculă deschizătură constituind intrarea într'unul din apartamentele celor douăzeci-cinci de perechi de proprietari. Cuiburile obicinuite pot fi considerate ca un adăpost temporar pentru un singur sezon, dar această structură este o locuință permanentă și întocmai ca și o clădire omenească, are nevoie de reparațiuni. Cum nu există un proprietar căruia să i se plângă atunci când acoperișul s'a găurit și apa se scurge peste leagănul copilului, locatarii trebuie să-și facă singuri reparațiile. Se văd uneori câte douăsprezece păsărele lucrând cu hărnicie în urma unei furtuni violente, unele cărând materialul, iar altele făcând operația de „cârpire” propriu zisă. Tinerii însurați cari vor să se alăture comunității, o pot face clădind pe de margini și măbind acoperișul în formă de umbrelă.

D-rul Hornaday care e poate cel mai mare ornitolog american, nu poate rezista ispitei de a compara inteligența acestor păsări cu aceea a locuitorilor din Țara Focului, situată în sudul Patagoniei. În cartea sa, „**Inteligența și obiceiurile vietăților sălbatece**”, el scrie următoarele:

„**Indienii din Țara Focului sunt de mult cunoscuți marinarii și exploratorii. Ei locuiesc o regiune în care jumătate din an domnesc frigul, nourii și furtunile, dar de când s'au pomenit pe lume, oamenii aceștia n'au învățat să facă altceva decât niște lunturi din plăci de lemn strâns legate unele de altele și având crăpăturile astupate cu mușchiu. Imbrăcămintea lor este făcută din piei de guanacos, căzând în falduri largi dela gât în jos și fluturând pe trupul gol și oribil la vedere. Nu-și construiesc locuințe, adăpostindu-se de ploii, vânturi și zăpezi într'un fel de vizuine închise prin îngrămădiri de tufăriș.**

„**Oamenii aceștia se situează, pe scara inteligenței, mai jos decât toate vietățile sălbatece pe care le-am studiat până acum; au o minte prea întunecată și prea**

(Citiți urmarea în pagina 23-a)

O ZI DE VACANȚĂ

„REALITATEA ILUSTRATĂ” INSTITUE UN MARE CONCURS PENTRU TINERET PREMIU 5.000 LEI

În dorința de-a stimula talentul reportericesc al tineretului nostru. „Realitatea Ilustrată” institue un nou și interesant concurs.

Tinerii din întreaga țară, cari doresc să participe la acest concurs, vor trebui să prezinte o lucrare cu subiectul „Cea mai frumoasă zi de vacanță”. Ținem dela început să menționăm că nu este un concurs de literatură propriu zisă. Fiecare lucrare va trebui să fie povestirea unei întâmplări cu fapte precise. Desigur că dacă acțiunea va fi povestită într-o frumoasă formă literară, concurentul respectiv va avea mai multe șanse de reușită. Vrem să spunem însă că lucrările care vor consta exclusiv din înflorituri stilistice, adică lucrările care nu vor avea nimic comun cu ceea ce se înțelege prin reportaj, nu vor avea șansa de succes.

Cele mai bune trei lucrări, vor fi premiate după cum urmează:

Premiul I lei 2.500.—

Premiul II. lei 1.500.—

Premiul III. lei 1000.—

Juriul care va selecționa cele mai bune lucrări, va fi alcătuit dintr-o serie de scriitori de seamă.

CONDIȚIUNI DE PARTICIPARE

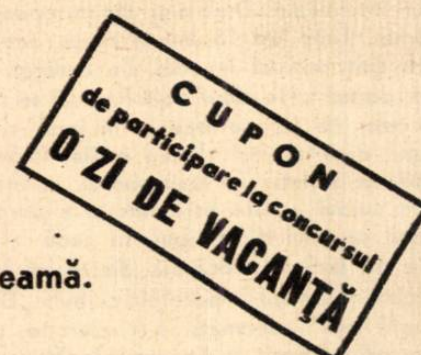
Lucrările ce se vor trimite la concurs trebuie să nu întrecă două pagini de hârtie ministerială

Ele vor fi scrise pe o singură parte a hârtiei.

Lucrările se vor trimite depe acum, pe adresa revistei „Realitatea Ilustrată”, str. Const. Mille 7, București. Pe plic se va face mențiunea „Concursul pentru tineret”. Termenul până la care primim lucrările e data de 10 Octombrie crt. Ele vor fi însoțite de cuponul din revistă, completat cu numele și adresa exactă.

Un concurent nu poate participa decât cu o singură lucrare.

Nu sunt admiși la concurs scriitorii, ziariștii profesioniști și nici personalul redacției „Realitatea Ilustrată”.

IATĂ O MINUNATĂ REȚETĂ DE INFRUMUȘETARE A DINȚILOR D-VS.

O metodă antiseptică
care curăță și dă dinților
strălucire nouă și al-
beață naturală

Pentru a fi frumoasă și atrăgătoare dinții trebuie să aibă strălucirea nestematei. Acest rezultat îl obțineți urmând exemplul miilor de persoane care au adoptat Kolynos-ul.

Aplicați un centimetru de Kolynos pe o periuță uscată. Imediat spuma antiseptică Kolynos pătrunde în cele mai mici interstii distrugând milioanele de microbi, care atacă dinții Dvs. În scurt timp aceștia devin albi, strălucitori și în gură rămâne o senzație de o curățenie înviorătoare.

Veți fi surprinși cum transformă Kolynos dinții pătați și decolorați.

Cumpărați tubul mare — e mai convenabil.

Venus și Amefa au făcut match nul

Fotografiile noastre înfățișează faze emoționante din matchul pentru divizia națională, disputat Duminică în Capitală, între Venus-București și Amefa-Arad. Matchul s'a terminat la egalitate (1:1).

GINGIS - HAN

NAPOLEONUL ASIEI

Ebine că în aceste vremuri de nebulie a înarmărilor, începe să se vorbească despre Gengis Han, cuceritorul aproape al întregii lumi cunoscute pe vremea lui, din veacul al 12-lea. Prin această popularizare a figurilor de cuceritori geniali, vom avea mai ușor intuiția zadărnicii „operei” lor, cu zarva pe care au produs-o în istorie, cu toate răsturnările de imperii și acumulările de crime, care păreau menite gloriei și veciei. Câteva reviste din Apus se ocupă azi de tătarul de geniu din Mongolia, de Gengis-Han, pe care nu de mult ni l-a readus înaintea ochilor marele istoric Barkhansen. E bine ca de Gengis-Han să se ocupe și re-

metodă a războiului e timpul să fie părăsită. Gengis Han a fost fiul unui șef de trib nomad din șesurile Mongoliei, unde creșterea cailor era o „industrie națională”. Adevăratul lui nume era Temugin și până la mijlocul vieții a trăit asemenea tuturor celorlalți șefi de trib mongolici, războindu-se. Așa după căsătoria cu fiica unui șef de trib aliat, i-a venit în minte să unifice triburile și să creeze o singură tundră, de la un capăt la cellalt al pământului, pe întinsul căruia să pască numai cai tătărăști și să se întindă numai corturile supuse lui. Ideea din centrul Asiei, de-acum opt veacuri e absolut identică,

roase ale popoarelor vecine nu puteau rezista, împiedicându-se în propria lor masă greoaie, Gengis-Han a ajuns până în Peking, pe care l-a ars și până la frontiera Persiei, pe care a trecut-o. De la Bagdad, cavaleria mongolă își schimbă drumul și se ridică spre Miază-noapte, invadând Armenia, Georgia și Rusia. Iar de-acți, spulberând toate armatele potrivnice înaintează până în Polonia și Ungaria. În veacul al 12-lea Europa era fărâmițată în state numeroase, lipsite de altă unitate decât a ambiției micilor suverani. Cavaleria lui Temugin ar fi putut zdrobi cu ușurință aceste state incerte și ar fi cucerit Occidentul mai ușor de cât cucerise puternicele despotii orientale. Nu se știe de ce Napoleonul Asiei s'a răzgândit — și deși avea Europa în palmă, a dat ordin călăreților lui neînfrânți, să se întoarcă acasă, în inima Asiei. Să se fi încredințat de zadărnici și fragilitatea unui asemenea imperiu fără pereche? Să se fi temut de o înfrângere care la o distanță de atâtea mii de kilometri de șesurile Mongoliei ar fi putut fi pentru el catastrofală?... Misterul n'a fost încă lămurit și e greu de închipuit că va mai fi vreodată.

S'ar, putea crede că, oricum, în ce privește distrugerea dușmanilor, șefii armatelor moderne îi sunt superiori, cu tancurile, avioanele și mai cu seamă gazele asfixiante pe care le vor folosi... Și în acest domeniu Temugin a fost un precursor: Nu lăsa după el decât praf și pulbere. Orașele cucerite erau făcute una cu pământul, iar locuitorii asinați până la unul, inclusiv bătrânii, femeile și copiii. În urma armatei lui rămăneau echipe de curățire pentru a extermina și făpturile care ar fi scăpat, prin miracol, de mânculul general. Pe locul bogatelor orașe zidite, din Persia și Rusia, Temugin, Gengis Hanul mongol semăna iarba, ca tundra patriei să se întindă mereu, până unde ajungeau caii lui de foc. În mai puțin de un veac acest imperiu al călăreților mongoli s'a spulberat de parcă n'ar fi fost, iar figura lui Temugin pare a fi mai curând o imagine de legendă.

F. A.

RECTIFICARE

Fotografiile care însoțeau reportajul „Oameni care trăiesc ca pe vremea trogloditilor” publicat în n-rul trecut al revistei noastre, au fost executate de d. Ion Lăzăreanu, fotograf, Ocna Sibiului.

Gengis-Han, Napoleon-ul Asiei.

vistele din Centrul și Răsăritul Europei. Și am propune Comisiei de cooperare intelectuală de la Geneva, în grija căreia se află împăcarea popoarele pe teren moral, să pue la concurs și să premieze cea mai bună și instructivă carte asupra celor patru-cinci cuceritori ai lumii: Attila, Gengis Han, Alexandru cel mare, Soliman, Napoleon — care să și arate ce a rămas (dacă a rămas ceva!) depe urma lor.

Căci omenirea are nevoie urgentă de lecțiile Istoriei — fără de care amenință să cadă iar în copilărie, dacă nu cumva a și căzut. Asalturile cu armele, oricât de perfecționate, nu se deosebesc deloc de asalturile cu unghiile sau cu topoarele de silex din primele timpuri, iar neîntreruptele cuceriri de teritorii duc în chip fatal la pierdere de teritorii — **Avem nevoie de ceva nou ca să evoluăm, să ne perfecționăm** — străvechea

precum se vede, cu ideea lui Alexandru cel Mare și a lui Caesar. Năzuința aceluiași Temugin, numit Gengis-Han (șeful șefilor) era în esența ei absolut asemenea ideii imperialiste engleze, germane sau japoneze din zilele noastre care ar voi să aibă dreptul exclusiv de a vinde pe toată suprafața pământului, numai mărfurile scumpe produse de fabricile proprii.

Dar mongolul Temugin deși era doar posesorul unor corturi și a câtorva mii de herghelii de cai, avusesese lângă ideea „genială”, și ideile ajutoare, adică metoda. Asemenea Statelor-majore din vremea noastră care în locul armatelor informe, tind să creeze arme de specialitate, Gengis Hanul mongolic și-a educat o cavalerie de două sute de mii de tineri, supuși unei discipline eroice și unui antrenament fără pereche. Cu această cavalerie în fața căreia hoardele oricât de nume-

CEI NERVOȘI MOR DE VREME!

Ați constatat la Dv. fie chiar numai din când în când, vreuna din următoarele simptome caracteristice ale istovirii nervilor?

irritabilitate pronunțată, indispoziție, tremurături în membre, neliniște, palpitații, amețeli, senzație de frică, insomnie, visuri nelămurite, insensibilitate unor anumite părți ale corpului, apatie, irascibilitate excesivă față de orice contradicție, egoism, mirosuri, poftă de stupefianți, tutun, alcool etc., ca-tes. scăderea în greutate sau scăderea în greutate, scăderea atenției, strângeri de inimă, capricii, defecțiuni memoriei sau a grafului, poftă sau aversiuni ciudate. Dacă se ivesc la Dv. unele din aceste simptome ale nervozității, fie izolat sau mai multe deodată, în cazul acesta nervii Dv. sunt serios slăbiți și au nevoie de întărire. Nu lăsați lucrurile să continue astfel, căci s'ar putea ivi grave tulburări ale activității intelectuale. Cu siguranță și acțiuni inconstiente urmate curând de o slăbire rapidă și de o moarte timpurie. Indiferent de originea slăbirii nervilor Dv. vă invităm să luați măsuri. Sănt bucuria dispozi-

să vă explic gratuit și fără portu

o metodă simplă,

care vă va procura o surpriză plăcută. Ați cheltuit probabil mulți bani pentru diferite medicamente și ați obținut în cazul cel mai bun o ameliorare trecătoare.

Nu vă pot asigura că cunoaște metoda adevărată, spre a combata slăbiciunea nervilor Dv.

Această metodă produce totodată și o îmbunătățire a dispoziției Dv., stimulează dragostea de viață, energia și forța de muncă, mulți mi-au scris chiar că se simt ca nou născuți prin această metodă. Acest lucru e confirmat și prin experiențe medicale. Nu vă costă decât o carte poștală. Vă trimitem

o carte instructivă absolut gratuit.

Căci nu puteți scrie imediat, păstrați acest anuș.

ERNEST PASTERNAK, Berlin, SO

Michaelkirchplatz 13

Abt. 187.

Munca minunțioasă de laborator a specialiștilor, în materie de:

Pudră • Apă de Colonia • Ruj • Fard • Parfumerii au desăvârșit produsele:

Les Créations NHB

Încercați-le! Sunt excelente. De vânzare la cele mai bune farmacii, drogherii și parfumerii. En gros: Balthezar, București, Selari.

„Dureri de picioare... dureri peste tot!”

Toate persoanele cari sunt nevoite să facă drumuri lungi, să urmeze acest exemplu:

„Sufăr întotdeauna grozav de picioare și ori-decâteori umblu mi se umflă picioarele!” scrie D-na Ogier. Nu pot suporta nici o încălțăminte... Am avut inspirația de a face dimineața și seara aplicații ușoare cu Pomada Cadum. Ce ușurare! După câteva

Mme R. Ogier

Gousserville (S.-O.)

zile, suferința și indispoziția dispăreau deși munceam din greu! Pomada Cadum calmează iritațiile și revitalizează epiderma pe care o asepticizează și o tonifică. Iată pentru ce Pomada Cadum este întrebuințată cu atât succes pentru picioarele sensibile, tăieturi, arsuri ușoare, înțepături de insecte. Consultați notița explicativă. La farmacii și drogherii.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică. Consult. 10-12 și 3-7 p. m. Consult. gratuite Miercuri 11-12 a. m.

Comorile DIN SUBSOLUL BUCUREȘTIILOR

Sub casele și străzile Capitalei zac îngropate miliarde, pe cari nu le va desgropa nimeni, niciodată.

SE VOR DĂRĂMA VILELE DIN PARCUL FERDINAND ?

NU este vorba de mine de aur, nici de oale și sipete tixite cu bani, ascunse depe vremea Turcilor și Tătarilor; nu este vorba nici despre „aurul negru”, care face bogăția regiunilor petrolifere. Avuția subso-lului bucureștean constă în depozitele nesfârșite de nisip și pietriș, stratificate pe aceste meleaguri. Sunt comori, la cari se gândesc cu jînd, mai ales oamenii de afaceri, deși e foarte puțin probabil că le vor putea desgropa vreodată. Doar, din când în când, iese la iveală, mai mult întâmplător, câte-o asemenea carieră, care valorează milioane. Dar e imediat părăsită. Astfel, de pildă, în curtea Spitalului Mi-litar, dinspre bulevardul Dinicu Golescu, nisipul se găsește de cum se sgârie puțin pământul. Când se clădește vreo aripă nouă, la vreun pavilion al spitalului, sau se face vreo reparație, câțiva sol-dați se duc în fundul curții, în dosul arborilor bă-trâni, și sapă acolo o groapă, care de cele mai multe ori n'are înălțimea unui om. Nisipul apare imediat.

Pe Calea Victoriei s'au ridicat în vara aceasta niște case-block. Săpându-se pentru așezarea uneia din temelii, a fost imposibil să se dea peste te-ren solid lutos. Era acolo un strat de nisip ne-sfârșit. S'a scobit cât s'a putut; s'a scos nisipul necesar pentru întreaga clădire; s'a mai dat și altor întreprinderi vecine... În cele din urmă, s'a așezat peste tot terenul o placă groasă de be-ton, căci nu se putea merge mai adânc. Desigur că nu ar fi fost posibil să se întemeieze o carie-ră de nisip și de petriș în Calea Victoriei, aproa-pe de Palatul Regal... Și astfel comoara a fost înmormântată pentru vecii vecilor, iar block-house-ul cu vreo zece caturi, s'a clădit... pe nisip!

La fel s'a întâmplat în piața Amzei, unde cu pri-lejul ridicării blocului edilitar, s'a dat peste o altă bogată carieră de nisip și pietriș. Prin această descoperire, s'a adus o mare economie Primăriei respective, care se pregătise să suporte cheltueli mult mai mari. Această carieră a trebuit să fi deasemeni astupată.

Pe de altă parte, există actualmente un ciudat conflict între Primăria Muni-ci-piului și moștenitorii fostului proprietar Locusteanu. Acesta era stăpânul unei mari părți din terenul vast, pe care s'au ridicat, în ultimii ani, vilele cochete ale noului parc „Regele Ferdinand”, de lângă Gara de Est.

Primăria expropriase pe Locusteanu pentru scopuri de utilitate publică de fapt, căci s'a creat prin partea locului o vastă peluză, cu admirabilă perspectivă spre gară. În modul acesta s'a lărgit orizontal bulevardul Ferdinand. S'a amenajat apoi un teren de sport, s'a înființat strandul cu trei bazine, s'au croit străzi în jurul gării. S'au rezervat locuri speciale, pe cari s'au ridicat edificii pompoase, cum sunt căminul ucenicilor, căminul funcționarilor dela Ministerul de interne, căminul slujbașilor dela C. F. R., ca-zarma pompierilor...

Nu știu, în mod exact, cari din aceste realizări importante s'au făcut pe terenul considerat al defunctului Locusteanu. În orice caz, o parte din moșioara lui Locusteanu a servit pentru lucrări de utilitate publică; cu restul s'au făcut unele îm-proprietări. Pe motivul că terenul expropriat n'ar fi fost întrebuințat pentru scopuri edilitare, ci pentru a satisface interese particulare, moște-nitorii lui Locusteanu au dat în judecată primă-ria și pe micii împroprietăriți, cari s'au grăbit să ridice vile cochete pe locurile ce le conside-rau ca fiind acum ale lor.

E vorba de evacuarea tuturor acestor împroprie-tăriți în cursul lunii Octombrie; chestia urmează să fie tranșată de către tribunalul de Ilfov.

În cursul ultimilor ani, s'au făcut, în parcul Fer-dinand, diferite săpături, fie pentru așezarea te-meliilor caselor, fie pentru plasarea tuburilor vre-unui „puț american”, isvor de apă de băut, sau a vreunui puț absorbant, pentru ape menage-re, acolo unde nu era canal. Cu acest prilej, în-stalatorii și zidarii au dat, la o mică adâncime, de nisip și pietriș.

De această descoperire neașteptată au aflat pro-babil moștenitorii fostelor terenuri arabile și vii părăginite, ce se aflau acum douăzeci de ani prin

1) Bărbații și femeile lucrează din zori până seara la în-cărcarea vagonetelor cu nisip, sub amenințarea ma-lurilor gata să se sarpe peste dânsii.

2) Sub noua biserică, Sf. Ale-xandru, din cartierul Gării de Est, este o carieră de nisip și pietriș.

3) Pod peste o râpă a carierii de nisip din strada Heliade între VII.

partea locului. In socoteala, pe care și-o vor fi făcut, moștenitorii vor fi ajuns la o concluzie ciudată: că le-ar conveni, eventual, să despăgubească pe proprietarii vilelor, pe cari să le dărâme apoi, spre a înființa, în locul lor, cariere de nisip și pietriș. Dintr-o parcelă, ce se vinde și azi, în Parcul Ferdinand, cu 100.000 lei, s'ar putea scoate nisip și pietriș în valoare de milioane!

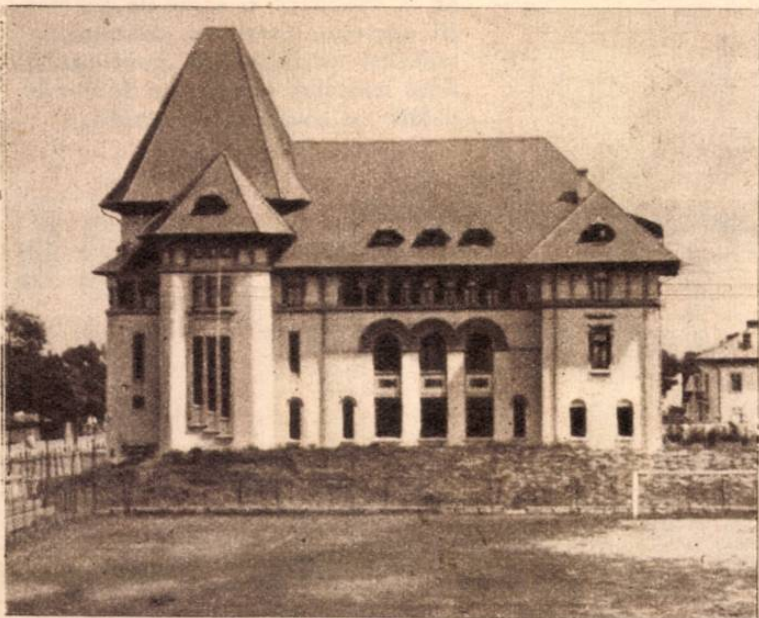
Nu este exclus ca în vederea unor asemenea perspective, foștii proprietari ai terenurilor, văzându-se deposezați de o avere fabuloasă, nebănuită, să fie acum cât mai îndârjiți.

Ireducibili în pretențiile lor, ei vor face probabil toate sacrificiile și vor angaja avocați reputați, spre a putea câștiga procesul pendinte, depe urma căruia speră să realizeze câștiguri fabuloase.

DE UNDE E ATÂT NISIP LA BUCUREȘTI ?

Cum s'ar putea explica straturile aproape inepuizabile de nisip, o adevărată Sahară, ce se găsesc sub casele, bulevardele și străzile bucureștene ?

În apropiere de munți, asemenea depozite se nasc, în mod normal, din pricina eroziunii apelor. Râurile de munte rup, în calea lor, bucăți mari de piatră, pe cari le rostogolesc apoi în vale.

Un palat clădit pe nisip în cartierul Gării de Est.

Marele meșter, **Timpu**, despica munții în două, asemenea unui uriaș, care ar mânui un topor enorm. Marea putere de eroziune a râurilor dă naștere așa ziselor „chei”, cum sunt: Cheile Bicazului, ale Ialomicioarei...

Bolovanii mari, cărați de ape, sunt fărâmați în drum, fiind depuși apoi, pe un mal sau altul, sub formă de aluviuni de petriș și nisip.

Nisipul este alcătuit, de obicei din grăunțe de **cuart** rotunjite și amestecate cu paiete de mică și fragmente de alte minerale.

Pietrișul e format din bucăți mai mari, provenite din sfărâmarea rocilor și rostogolirea lor, spre poalele munților.

În ultimele veacuri, capricioasă Dâmbovița s'a mutat într'una, sub ochii bucureștenilor. Sburdalnicul râu carpatin a inundat multe căminuri de ale strămoșilor noștri, săpându-și mereu câte-o albie nouă și cerând deseori victime omenești. Vlad-Vodă a murit într-o asemenea vâltoare, în apropiere de actualele străzi Laborator și Răcari din cartierul Vitan.

Cu prilejul acestor revărsări furtunoase, mai ales în lunile de primăvară, râul carpatin, care a hoinărit zeci de mii de ani pe meleagurile noastre, a lăsat să cadă, din spumele sale, pietrișul și nisipul măcinat din stâncile masivului dela Nord.

Carierile de nisip și pietriș, cari stănesc azi zăpăzanie și ceartă între bucureșteni, sunt aluviunile aduse odinioară de Dâmbovița, râu încorsetat între munți și care se vedea ajuns deodată într-o câmpie largă. Poate că și Argeșul să fi avut odinioară albia pe la noi...

MUNCA ÎN CARIERELE DE NISIP

În cartierul Gării de Est, „dincolo de șină”, locuitorii protestează contra faptului că, deși mahalaua este în zona Municipiului București, totuși în disprețul tuturor regulamentelor, niște parcelatori hrăpăreți s'au apucat să sape prăpastii.

Astfel este, de pildă, așa zisa „**Groapă Bandy**”, care întreține un focar primejdios de infecție pentru întreaga Capitală. Pe malul râpos al acesteia se află coliba sinistă, unde astă-primăvară au murit câțiva inși din pricina tifosului exantematic și de unde molima s'a întins apoi asupra mahalalei, amenințând întreg orașul.

S'a mai deschis de curând o altă carieră de nisip, în același cartier, la capătul străzii Heliade între vii. Pe câmpia pitorească, unde erau până acum câțiva ani livezi de pomi și podgorii, în

apropierea castelului, în ruină, al lui Matei Basarab, pe locul unde cetățenii se așteptau să vadă instalându-se o zonă de verdeață, conform planului de sistematizare a orașului, a început să se sape alte râpi. Sute de lucrători, bărbați și femei, muncesc din greu, cu cazmalele și lopețile, spre a încărca vagonetele de fer, care aleargă pe șine până la căruțele ce pleacă spre oraș. Munca e obositoare și primejdioasă. Destul de des se întâmplă ca vreo spărtură verticală, în stratul de nisip, să facă să se prăbușească o parte a peretelui nisipos, peste lucrătorii din fundul gropii. Altădată vagonetele trec peste poduri șubrede, așezate peste prăpastii.

Totuși, lucrătorii muncesc cu voe bună, fiind mulțumiți că găsesc de lucru, chiar în aceste condiții. Pentru o străduință încordată, din zori și până'n seară, se aleg cam cu câte 50 de lei, câștig zilnic, de om.

— **Muncesc „în acord”** — îmi explică un șef de echipă — **adică li se plătește, după numărul de vagonete ce au umplut cu nisip. La fiecare vagonet lu rează o tovarășie de trei inși. N'au decât să fie mai harnici, dacă voiesc să câștige mai mult”.**

Sunt furnicile, cari se grăbesc să salveze cel puțin o parte din comorile din subsolul cetății lui Bucur, dar cari — ca și muncitorii dela minele de aur, sau cei din regiunea petroliferă — sunt osândiți să rămâie toată viața lor săraci, contribuind doar la îmbogățirea altora.

ALEX. F. MIHAIL

Din misterele lumii păsărești

(Urmarea articolului din pag. 19-a)

Înapoiată spre a se putea menține pe planul progresului. Din cei o sută de ani de contact cu omul, n'au învățat nimic; și numericește descresc atât de repede încât în curând, nu va mai rămâne nici urmă din acest trib.

„Cred că stocul de idei pe care le posedă și le pun în practică comunitățile de păsărele superioare, echivalează cu zestrea intelectuală a unor primitivi de felul aceloră pomeniți mai sus.”

Ca mulți dintre semenii noștri, **bufnița** și-a făcut o reputație de pasăre înțeleaptă numai prin tăcere și prin aerul său solemn. Această vietate care turbură liniștea nopții cu țipetele sale sinistre, nu se obosește prea mult cu întocmirea unui cuib. Ea întrebuințează în acest scop, o scorbură de copac sau orice altă cavitate care-i iese în cale.

Multă lume crede că **bufnițele** sunt oarbe ziua. Se știe însă precis că unele vânează regulat în cursul zilei iar altele numai câteodată și că, însăși acelea care se mărginesc la o activitate strict nocturnă, ies din când în când să stea la soare. Motivul pentru care **bufnițele** nocturne evită a se arăta în cursul zilei, este teama de celelalte păsări diurne, care tabără furioase pe ele, când le prind la lumină.

Oricât de mare i-ar fi graba să aducă un viermușor sau o omidă, puilor săi flămânzi, o pasăre vine rareori direct la cuib, cum fac albinele spre ex. Ea are aerul că se îndreaptă către un alt punct din vecinătate, și de acolo se apropie încet de cuib. Când acesta se află jos pe pământ, pasărea face un lung înconjur din punctul de aterizare până la adăpost. Manevra aceasta îi dă timpul să se oprească, să asculte și să vadă dacă între timp nu s'a ivit cumva vreun răufăcător. Tăcerea i se pare întotdeauna suspectă, indicând că vreo pisică a mâncat puii și ocupă cuibul în așteptarea părinților.

Un mare număr de păsări trebuiesc hrănite încă o bună bucată de vreme în perioada când au început să părăsească cuibul, dar n'au învățat încă să zboare destul de bine pentru a-și găsi singure de mâncare. Persoanele miloase, când dau peste un astfel de pui singur și după cât se pare răstăcit, se simt îndemnate să-l ia în casă presupunând că s'a pierdut de ai săi și că va pieri de foame. Naturaliștii ne îndeamnă însă să rezistăm acestor impulsuri și să-l lăsăm în pace, deoarece e foarte posibil ca păsărica mamă să-i fi dat tocmai atunci de mâncare și să se fi dus să-i caute alți viermușori. Puilul se va simți în curând flămând și-și va țipa senzația, bineînțeles dacă nu cumva e intimidat de vreo prezență omenească. Mama îi va auzi strigătele și va veni imediat lângă el. Atâta vreme cât își păstrează glasul, puilul nu se pot pierde.

Părinții nu se străduiesc să-și amintească în al cui cioc au pus ultima bucătică, ci vâra viermușorul în gura care țipă mai tare și se cascadează mai larg. Aceasta este de obicei a puilului care e mai flămând și procedeul îi scutește de orice altă socoteală. Dar puilii obicinuesc să-și caute toți cioculețele atunci când mama le stă în preajmă, ceea ce nu este întotdeauna spre folosul lacomilor. Având posibilitatea să li se uite în gât, ea observă uneori un rest de mâncare ce n'a fost înghițit și știe că unul dintre membrii familiei este pentru moment supra-alimentat. Mama scoate adesea acest rest și-l vâra în cel mai apropiat dintre ciocurile goale. **Puul de pelican și de erete**, în lăcomia lor, intră aproape cu totul în gura mamei.

B. A.

A suferit de lumbago timp de șase ani și a cheltuit o avere în căutarea unui remediu

Acest domn a suferit de lumbago timp de șase ani. După ce a cheltuit o avere cu diferite tratamente a făcut o încercare cu Sels Kruschen. După trei săptămâni el se simți ca nou născut. În scrisoarea care urmează el își exprimă recunoștința sa:

„Timp de șase ani am fost un martir al lumbago-ului și reumatismului. Am cheltuit o avere cu diferite tratamente și medicamente, toate fără nici un folos. Am fost sfătuit de câteva ori să fac o încercare cu Sels Kruschen, dar nu am făcut-o decât în ultimul timp. Acum, după un tratament de trei săptămâni, mă simt ca nou născut iar plimbările îmi procură plăcere, nu suferință ca înainte. Dorm acum cum n'am mai dormit de ani de zile și sunt pătruns de un adânc sentiment de recunoștință pentru chimiștii cari au dat omenirii suferințe un dar atât de prețios” — R. T.

Lumbago ca și guta și reumatismul, provin din cauza acidului uric care se află în cantitate prea mare în sânge. Dacă ați putea vedea cum micșorează Kruschen vârfurile ascuțite ale cristalelor de acid uric și apoi cum le dizolvă în întregime, ați admite și Dv. că tratamentul acesta științific trebuie să aducă alinare durerilor cauzate de lumbago.

Sels Kruschen se găsește la toate farmaciile și drogheriile din țară. Prețul unui flacon mare este 95. — lei, flaconul mic 60. — lei.

Mâncați, beți!

Luati apoi: Magnesia Bisurata

Anumite mâncăruri cari, până acum se digerau greu — în cazul Dv. — vor putea fi luate fără teamă, dacă aveți prevederea ca imediat după masă, să luați puțină **MAGNESIA BISURATA**, în praf sau în comprimate.

Iar dacă aveți dureri cronice de stomac, Magnesia Bisurata, neutralizând excesul de aciditate produs de mâncărurile prea grele sau prea picante, pipe-rate, de vinuri sau de alcooluri tari, toate aceste mici turburări vă vor fi evitate sau vor dispărea în 3 minute.

Dacă după luarea mesei aveți gaze, un exces de aciditate, gura amară, dureri de cap, apăsări, somnolență, încercați chiar de azi, după dejun și cină, **MAGNESIA BISURATA** și veți fi uimiți de rezultate, Magnesia Bisurata e remediu mondial de care se folosesc, de ani îndelungați, toți acei al căror stomac este prea delicat. De aci înainte ei se vor putea bucura de fiecare fel de mâncare. Magnesia Bisurata se află de vânzare în toate farmaciile și drogueriile cu prețul de lei 75. — sau în format mare economic, cu Lei 110.

COSMETICA MEDICALĂ

Calea Griviței No 119 (Intrarea Piața Dr. Botescu 19), Tel. 3.43.40.

Dr. F. KOVACS

Specializat la Viena

DIATERMIE, RAZE, FIZIOTERAPIE

Distrugerea definitivă a părului de prisos prin diatermie. Îngrijirea feței (coșuri, pistrii, riduri, negri, etc). Tratament de slăbire locală și generală. Operații cosmetice. Tratamente cu ore reținute.

DOAMNELOR !

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și **ondulațiuni permanente**, execută ireproșabil **Ceaforul François**, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-2

Lt. PAPANĂ LA LOS-ANGELES

Publicăm aci o fotografie senzațională. Ea înfățișează pe locotenentul Papană în fața avionului său, pe aerodromul din Los-Angeles, în ziua marelui meeting de aviație, care a avut loc în capitala Californiei. Se știe că la acest meeting, locotenentul Papană a executat o serie de acrobații aeriene, care au entuziasmat miile de spectatori ai meetingului. Asul aviației noastre a fost răsplătit cu ovațiuni delirante.

OMUL CU 1000 COROANE

Una din cele mai interesante colecții din lume, se găsește în posesia d-lui Max Berman din Londra, care a adunat în decurs de 40 ani, mai bine de 1000 coroane, sceptre și insigne ale monarhilor europeni. Colecția reprezintă o valoare de 30.000 lire sterline (25 milioane lei). Fotografia noastră îl înfățișează pe d-l Max Berman între trofee sale.

20 premii între 1000 și 100.000 lei pentru cel mai original concurs

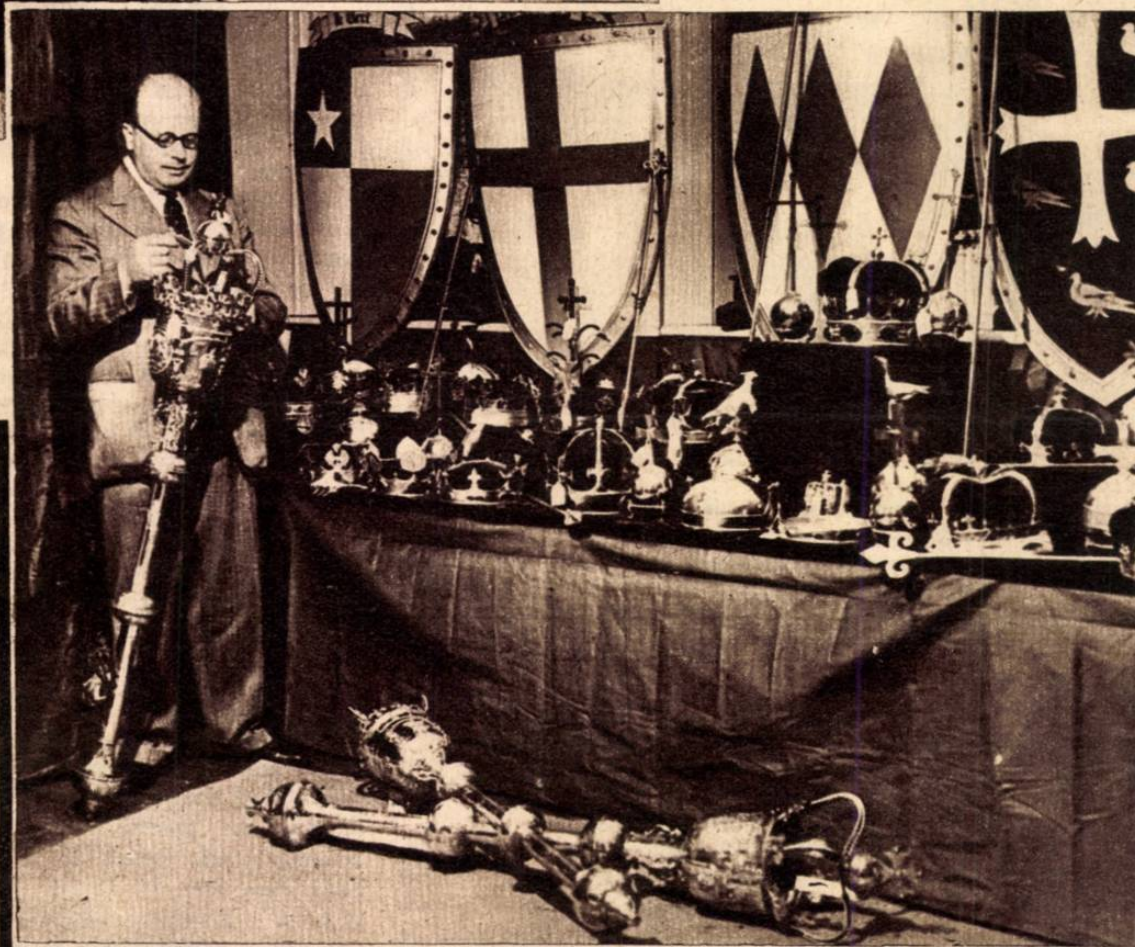
Revista „Realitatea Ilustrată” organizează pentru fabrica de plăci de gramfon „Pan” un concurs spre a alege 20 de cântăreți și cântărețe.

E vorba de a face 20 angajamente pentru înregistrări de cântece naționale și muzică modernă.

Premiații vor fi plătiți cu sume variind între 1.000 și 100.000 lei.

Originalitatea concursului constă în faptul că participanții vor putea rămâne perfect anonimi, până la sfârșit, așa încât deplina imparțialitate a alegerii este asigurată.

Adeziunile se pot trimite de pe acum pe adresa revistei „Realitatea Ilustrată”, Str. Const. Mille 7, București. Amănuntele tehnice ale concursului le vom da în numărul viitor.

SCHERK

O privire ne tabelă Scherk

TABELA SCHERK				
guler	colți	manș	piept	talie
blond deschis	albstrii	galben	verde	blond roșu
blond deschis	albstrii-brun	violet	roșu I	verde
blond deschis	căprui	brun	galben I	verde
blond mijlociu	albstrii-gri	delicat-galben	verde	verde
blond mijlociu	albstrii-gri	violet	roșu I	verde
blond închis	albstrii-gri	violet	roșu I	verde
blond închis	albstrii-gri	galben	verde	verde
blond închis	albstrii-gri	delicat-galben	verde	verde
brun	căprui	brun	roșu II	verde
brun	căprui	apropie-brun	verde	verde
brun	căprui-gri	delicat-galben	verde	verde
brun	căprui	brun-violet	roșu I	verde
brun	căprui	apropie-brun	verde	verde

arată că la ochi albaștri-gri, păr blond, ten vioi se potrivește pudra Mystikum Rachel I și puțin fard Orangel. Dar aceasta este numai un exemplu, căci fie părul blond, brunet sau acajou, pudra mystikum aleasă după tabela Scherk completează frumusețea Dvs. și ceace este mai important: vă dă o notă personală. Pudra Mystikum în cutii a Lei 35, 75 și 130 - Tabela Scherk se găsește în fiecare magazin de specialitate.

Pudra Mystikum

La Covasna sosirea revistelor și ziarelor este așteptată cu nerăbdare de către vizitatori.

(Foto Julietta)

MARELE BĂRBAT DE STAT, NICOLAE TITULESCU

CONFERINȚA INTERPARLA- MENTARĂ DE COMERT

Delegația franceză

Delegația egipteană.

Delegația japoneză.

Delegația cehă.

Delegația polonă.

Suveranul la serbările jubiliare ale Astei

„Astra” a sărbătorit 75 ani de existență. Serbările jubiliare au atras la Blaj o mulțime imensă de oameni, cari au dat manifestației proporții impresionante. Suveranul, membrii guvernului, și peste 50.000 țărani au luat parte la festivități.

La Catedrala Unită, Suveranul a fost întâmpinat de noul mitropolit, Niclescu. După oficierea slujbei religioase, asistența s'a îndreptat spre palatul cultural, unde a avut loc ședința festivă.

Fotografiile noastre înfățișează trei aspecte din timpul festivităților. Sosirea Suveranului. Primirea Lui de către Mitropolitul Niclescu și ședința festivă.

(Foto: Berman)

Senzaționalul proces al inginerului Ciuley

La Curtea cu Juri din Capitală a început săptămâna trecută judecarea procesului inginerului Ciuley, acuzat de a fi asasinul fostei artiste Tita Cristescu. Procesul a pasionat în gradul cel mai înalt opinia publică, chiar din prima zi a desfășurării sale.

Fotografiile noastre reprezintă diferite aspecte, luate în primele zile ale procesului.

Jurații.

Asistența. De remarcă impresionanta majoritate a femeilor față de bărbați.

Tita Cristescu, fotografiată pe vremea când apărea pe scenă.

Acuzatul, inginerul Liviu Ciuley, în boxă.

(Fotografii Berman)

CEL MAI
STRĂLUCIT
SUCCES AL
PARFUMERIEI
MODERNE
FRANCEZE

L'Amant
DE
COTY

A FOST PUS LA ÎNDEMÂNA
TUTUROR CLIEŢILOR ÎN
MOD ABSOLUT **GRATUIT**

Numai pentru scurt timp, cu începere
dela 20 Septembrie crt., fiecare cutie
originală de pudră COTY are ca
supliment **GRATUIT** una sticlă din
acest parfum.

PRODUSE ORIGINALE COTY
PARIS

CUTIA 130 LEI

REALITĂȚILE SĂPTĂMANEI

JULES ROMAINS PREȘEDINTE AL P. E. N. CLUBURILOR. — UN NOU ACADEMICIAN ROMÂN. — BUSTUL LUI CINCINAT. — STUDENȚII ȘI POLITICA.

CONGRESUL general anual al societății universale de poeți, esești și romaniști (P. E. N. Club) al cărei președinte pentru România am onoare să fiu câțiva ani, a ales ca președinte general pe marele scriitor francez Jules Romain, care ia locul romancierului și istoricului I. G. Wells.

Celebrul publicist englez împlinește în Octombrie 70 ani și va fi sărbătorit de toată suflarea sriitoricească la Londra. Simțindu-se obosit, s'a retras din fruntea P. E. N. Cluburilor, lăsând pe congresiștii adunați la Buenos Aires să-și proclame un nou șef spiritual. Nu se putea mai fericită alegere decât cea făcută în persoana autorului **Doctorului Knock** și a monumentalei epopei **Les hommes de bonne volonté**.

* * *

LA Buenos-Aires, Jules Romain a dat citire moțiunii votată la congresul comitetelor executive, ținut primăvara trecută la Londra. Reprezentanții celor patruzeci de țări care constituiesc P. E. N. Clubul fac apel la înțelepciunea guvernelor și la concursul tuturor intelectualilor din lume, pentru apărarea păcii, amenințată de atâtea pregătiri războinice acumulate pretutindeni.

St. O. Iosif.

Jules Romain

nimic și a cărei activitate discretă a adus mari servicii neamului, în ultimele două decenii.

Fiu de țaran din munții Gorjului, D. N. Ciotori a debutat ca povestitor, mai acum un sfert de secol.

Îndată după războiu a primit misiuni delicate din partea guvernanților noș-

UNUL din colaboratorii acestei moțiuni a fost delegatul României la congresul din Londra, scriitorul și diplomatul D. N. Ciotori, pe care în actuala sesiune generală, Academia Română l-a ales în unanimitate membru de onoare.

E răsplata supremă acordată unuia dintre fiii cei mai aleși ai acestei țări, omului muncitor și modest care n'a cerut nimănui

Cum ar trebui să fie studenții totdeauna — studioși — și cum sunt de multe ori, din cauza unor rătăciți, cari forțază împresurarea localurilor de cursuri, de către jandarmi.

tri, misiuni pe care le-a executat cu multă pătrundere și tact și cari l-au statornicit în rândurile celor mai fini diplomați români.

La Londra unde este consilier de Legație D. N. Ciotori desfășoară o activitate din cele mai intense pe tărâmul politic și cultural.

* * *

LA Brașov s'a inaugurat dăunăzi monumentul cântărețului și epigramistului Cincinat Pavelescu.

În această poetică cetate s'a născut un poet adevărat și a închis ochii alt adevărat poet, cei doi lirici autentici, singurii mari poeți lirici ai epocii noastre, **St. O. Iosif și Cincinat Pavelescu**.

Amândoi au fost omagiați în mineralul nemuritor care le va perpetua chipul, în vreme ce cântecele lor vor aminti urmașilor sufletul lor cald și armonia lor spirituală.

Charlie Chaplin, împreună cu soția sa Paulette Goddard și cu celebrul scriitor H. G. Wells.

